

பகவானின்

தர்ம வாஹினை

പകവാനിൻ

கர்ம வாஹினி

ஓம் சாயிராம்

மறு பிரசர முன்னுரை

'தர்ம வாஹினி' என்ற தமிழ் நூல் 1971ம் ஆண்டு பிரசாந்தி நிலையத்தில் இருக்கும் ஸ்ரீ சத்திய சாயி புத்தக வெயியீட்டு நிதியத்தினால் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது. இது பகவான் பாபாவினால் தெலுங்கில் எழுதப்பட்ட நூலின் தமிழாக்கமாகும். மறு பிரதி பின்பு அச்சிடப்படவில்லை என்று தெரிகிறது. வாசகர்களினதும் பக்தர்களினதும் தேவையை உணர்ந்து கொக்குவில் ஸ்ரீ சத்திய சாயி பஜனை நிலையம் தங்கள் வெள்ளி விழாக் கொண்டாட்ட நிகழ்ச்சிகளின் ஒன்றாக இந்த நூலை மறு பிரசரம் செய்ய விரும்பி அனுமதி கோரியது. அந்த அனுமதியை முதற்பிரசரம் செய்த பிரசாந்தி நிதியத்தினர்(Trust) மனமுவந்து தந்துள்ளார்கள்.

கொக்குவில் பஜனை நிலையத்து தொண்டர்களின் அருமையான கைங்காரியம் போற்றுதற்கரியது.

செ. சிவஞானம்.

அகில இலங்கை பகவான் ஸ்ரீ சத்திய சாயி சேவா நிறுவனங்களின் இணைப்புக் குழுத் தலைவர்
14(40) வைமன் வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

19-1-1993

ଓম্ব শ্ৰী সায়িরাম

மறு பிரசர வெளியீட்டுரை

பக்திபலமிழுந்து தர்மம் நலிந்து வரும் இக் கால கட்டத்தில் மக்களை மீண்டும் சத்திய மார்க்கத்தில் நம்பிக்கை கொண்டு செம்மைப்படுத்தி தர்ம வாழ்க்கைக்கு வழிப்படுத்த வேண்டும் என்ற நோக்கோடு பகவான் பூரீ சத்யசாயி பாபா அவர்களால் அருளப்பட்ட “தர்ம வாஹினி” என்ற இந் நூலினை இருபத்தெந்து ஆண்டு பூர்த்தியைக் கொண்டாடும் கொக்குவில் பஜன நிலையத்தின் வெள்ளிவிழா ஞாபகார்த்த வெளியீடாக வெளியிடுவதில் நாம் மகிழ்ச்சியடைகிறோம்.

இன்று உலகம் ஓர் பரிதாபகரமான நிலையில் தர்மத்தை கடைப்பிடித்தல் பலவீனமென்றும், கோழைத்தனமென்றும் கருதுகிறது. மனிதருக்கு மனிதர் நாட்டுக்கு நாடு பக்கமை நிலவுகிறது. ஒருவன் மற்றெருவனைக் கண்டு அச்சம் கொள்கிறுன். அதனால் உலகில் அமைதியில்லை. எங்கும் சமயப் பூசல், சாதிபூசல் இந்தக்குழுவிலே மீண்டும் தர்மத்தை நிலைநாட்டி இக்கலியுகத்திலே சத்தியம், தர்மம், சாந்தி, பிரேரமை, அகிம்சை என்ற ஐந்தும் கொண்ட ஓர் உருவாய் அவதரித்திருக்கிறார் பகவான்ஸ்ரீ சத்தியசாயிபாபா அவர்கள். அவரது தர்ம புனரூத்தாரா ணப் பணியில் ஒரு சிறுமணியையாவது நாழும் போட வேண்டும் என்ற எமது பேரவாவினை பிரேரமயின் திருவுருவான பகவானே நிறைவு செய்திருக்கிறார். சத்தியம், தர்மம், சாந்தி, பிரேரமயுடன் இவ்வுலக வாழ்வை வாழவிரும்பும் சகோதர சகோதரிகளுக்கு 'தர்ம வாஹினி' வழிகாட்டியாக அமைந்து அவர்களை ஈடுபோற்ற வேண்டும் என்ற நோக்கோடு இந்நாலினை வேண்டிய அனுமதி பெற்று வெளியிடுகிறோம்.

சாயி அடியார்கள் ஒவ்வொருவரும் இந்நாலினை பெற்று தாம் கற்பதோடு நிறுத்தி விடாது. தமக்குக் தெரிந்த யாவரும் இந்நாலைக் கற்று தர்மத்தின் இயல்புகளை அறிந்து தர்ம வழி யில் வாழ வழிகாட்ட வேண்டும் என விரும்புகிறோம்.

ବେଳୁ ଶାସ୍ତ୍ରମାନ

క. కొవా - శివాగోచరం

பகவான் ஸ்ரீ சுத்ய சாயி பஜனே நிலையம்

கொக்குவில்

முன்னுரை

பகவான் ஸ்ரீ சத்திய சாமி பாபாவின் விஸ்வப்பிரேமயை உலகம் முழுவதும் பரப்புவதற்கும், தர்மத்தை நிலைநிறுத்துவதற்கும் மாத இதழ் ஒன்றைத் தொடங்க வேண்டும் என்று பக்தர்களாகிய நாங்கள் அனைவரும் பாபாவிடம் அனுமதி வேண்டி வெகு நாட்களாகப் பிராத்தித்துக் கொண்டிருந்தோம்.

1958ல் மகா சிவராத்திரியன்று பகவானின் ஆசிர்வாதத்தோடு அந்தப் பத்திரிகை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. பாபா அதற்குச் 'சனுதன சாரதி' என்று பெயர் குட்டினார். தர்மத்தை நிலை நிறுத்த வேண்டும் என்றும், உலகம் முழுவதும் சுபிட்சமாக இருக்க வேண்டும் என்றும், பாபா ஆசிகள் வழங்கினார் பிராத்தனை, பஜனை, நாமஸ்மரனை, ஜபம், தியானம் ஆகியவைகள் மூலம் இதயத்தைப் பரிசுத்தமாக்கி வைத்து அதில் இறைவன் வாழ்வார் என்று பகவான் கூறியவார்த்தை நாம ஜபத்தைச் செய்ய நமக்குத் துணிவை அளிக்கிறது. பகவானே பிரேம வாஹினி, சந்தேகநிவாரினி, பிரசாந்தி வாஹினி, தியான வாஹினி, ஞான வாஹினி, தர்ம வாஹினி, உபநிஷத் வாஹினி, தோ வாஹினி என்ற பெயர்களில் கட்டுரைகளைத் தாமாகவே எழுதி சனுதன சாரதியில் வெளியிட்டுத் தம் ஆசிகளைப் பொழிந்தார். அவைகளை அந்தந்த திங்களிலேயே ஆங்கிலத்தில் சனுதன சாரதி இதழில் வெளியிட்டிருக்கிறோம்.

பவித்திரமான இந்த உபதேசரத்தினங்களைப் பக்த கோடிகள் விரும்பி ஏற்பது இயற்கையே. அந்த இரத்தினங்களுக்காகவே அநேக பக்தர்கள் பழைய மாத இதழ்களைப் பெற விழைகிறார்கள். சந்தாதா ரர்கள் கூட ஸ்வாமியின் கட்டுரைகள் புத்தக வடிவில் வந்தால் மிக வும் பயனுடையதாய் இருக்கும் என்று கோரினார்கள். அதனால், பகவான் கட்டுரைவடிவில் எழுதிய இந்த இரத்தினங்களைப் பொறுக்கி யெடுத்துத் தெலுங்கு, ஆங்கிலம், தமிழ் ஆகிய மொழிகளில் புத்தகங்களாக வெளியிடுகிறோம்.

பகவான் அத்யாத்மிக ஞானத்தை இந்த நூல்களின் மூலமாகப் போதித்து வருகிறார். அவைகளைப் படிப்பவர்களுக்கு மீட்சியில் விருப்பம் ஏற்பட்டு, அது வளர்ந்து தழைக்கும். பகவான் காட்டிய அறவழியை சாதன ரூபத்தில் பயின்றால் அவர்கள் இறைவனுடைய அநுக்கிரகத்திற்குப் பாத்திரமாவார்கள் என்பதில் ஜயமில்லை.

இந்த நூலைப் படித்து இந்த நூல் காட்டும் நெறிகளைக் கையாண்டுவருபவர்களுக்குப் பகவானுடைய அநுக்கிரகமும், ஆசிர்வாதமும் தவரூமல் கிட்டும். அவருடைய அன்பையும், அருளையும் அனைவரும் பெற்று உய்வார்களாக!

நிர்முகங்கள்

N. கஸ்தூரி,
ஆசிரியர், "சனுதன சாரதி"

தர்ம வாஹினி

மனிதன் அமைதியாக வாழ வேண்டுமானால், அவன் எப்பொழுதும் தன்னை அறச் செயலில் ஈடுபடுத்திக்கொள்ளுவதோடு தர்மத்துக்குத் தன்னையே அர்ப்பணித்துக்கொள்ளவும் வேண்டும். அப்பொழுதுதான் உலகமும் அமைதியை அநுபவிக்க முடியும். அறவழியில் அல்லாது வேறு எந்த வழியாலும் மன அமைதியையும் இறைவனின் அருளையும் பெற இயலாது. மனித குலத்தின் நன்மைக்குத் தர்மமே ஆதாரம். யுக்யுகாந்திரமாக மாருது இருந்துவரும் உண்மை இது. தர்மம் செயலிழந்து நிற்கும்போது மனிதகுலம் முழுமையும் வேதனை, பயம் ஆகிய வைகளால் பீடிக்கப்படும்; புரட்சிப்புயலால் அலைக்களிக்கப்படும். தர்மத்தின் ஒளி மனிதவாழ்வை ஒளிபெறச் செய்யாவிடில் மக்கள் துப்பம் என்னும் இருளால் சூழப்படுவர்.

தர்மமே உருவானவர் இறைவன். தர்மத்தின் மூலமாகத் தான் அவருடைய அருளைப் பெற முடியும். தர்மத்தை வளர்த்து, ஸ்தாபித்தவர் அவரே. அறமே இறைவன். வேதங்கள், சாஸ்திரங்கள், புராணங்கள், இதிகாசங்கள் ஆகியவை தர்மத்தின் உயர் வைப் பறைசாற்றுகின்றன. எல்லா மதநூல்களுமே அதைப் பின்பற்றுபவர்களுக்குப் புரியும் மொழியில் தர்மத்தின் உயர் வைப் பற்றிப் பேசுகின்றன. தர்மமே உருவான தர்ம நாராயண னுக்குப் பயந்து, பணிந்து மரியாதை செலுத்த வேண்டியது ஒவ்வொருவரின் கடமையும் ஆகும். இது, எல்லா இடங்களிலும், எல்லா யுகங்களிலும் கையாளப்பட வேண்டிய கடமையாகும். அறமெனும் ஆற்றுப் பெருக்கு ஒரு நானும் வற்றிப் போவதில்லை. அந்தக் குளிர்ந்த நீர்பெருக்கு வற்றுமானால், பயங்கரமான விளைவுகளிலூல் மனிதகுலம் துன்புற நேரும். சரஸ்வதி நதி புறக்கண்களுக்குப் புலப்படாமல், பூமிக்கு அடியில் பெருக்கெடுத்து ஓடி, தாவர இனங்களின் வேர்களுக்கு உணவளித்து, நீர்நிலைகளையும் நிரப்புவதுபோல, அறமெனும் நீர்பெருக்கும் புறக்கண்களுக்குப் புலப்படாமலேயே மனித குலத்தை ஊட்டி வளர்க்கிறது. மனிதன் மட்டுமின்றிப் பறவைகளும், பிராணிகளும் கூடத் தர்மத்தை அநுசரித்து நடந்துகொள்ள வேண்டும். அப்பொழுதுதான் எல்லா உயிரினங்களும் அமைதியோடு ஆனந்தமாக வாழமுடியும், எங்கும்

மகிழ்ச்சி நிலவும்

உலகம் எல்லா நிறைவுகளையும் பெற்று மகிழ வேண்டு மானல், தர்மப் ரிரவாகம் எப்பொழுதும் தடையின்றிப் பொங்கிப் பெருகி ஓடிக்கொண்டு இருக்க வேண்டும். அறவழியின் முக்கியத்துவத்தை மறந்ததாலும், நேர்மையில் நம்பிக்கை குறைந்ததாலும், உலகமே இப்பொழுது துன்பத்தில் ஆழ்ந்து கிடக்கிறது.

தர்மத்தை பற்றி மனிதன் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். தர்மம் என்றால் என்ன, தர்மத்தின் சாரம் என்ன, தர்மத்தின் வழியில் சென்றால் ஒரு சாதரண மனிதனின் வாழ்வில் அமைதி நிலவுமா என்ற சந்தேகங்கள் மனிதனுக்குத் தோன்றுவது இயற்கையே. இந்தச் சந்தேகங்களைத் தெளிவுபடுத்த வேண்டியது அவசியம் மட்டுமல்ல, அவசரத் தேவையுமாகும். தர்மம் என்ற சொல்லைக் கேட்டவுடன் ஒரு சாதாரண மனிதனுக்குத் தோன்றுவது என்ன தெரியுமா? யாசிப்பவர்களுக்கு இல்லை யென்னது தானம் வழங்குவதும், யாத்திரை செல்பவர்களுக்குத் தங்கிச்செல்ல வசதிகள் செய்து தருவதும், பரம்பரைத் தொழிலைப் பற்றி நிற்பதும், இயற்கையின் சட்டதிட்டங்களுக்கு உட்படுவதும், தன் இயல்பான பண்புகளைப் பின் பற்றுவதா, அன்றி மனத்தின் சபலங்களுக்கு உட்படுவதா என்று ஆராய்ந்து அவை கலில் நல்லது, கெட்டது எது என்று தீர்மானிப்பதும் ஆகிய அனைத்தையும் தர்மம் என்று எடுத்துக்கொள்ளுகிறேன்

வெகுநாட்களாகவே தர்மத்தின் உருவம் இனம் கண்டு கொள்ள இயலாத அளவுக்கு மாற்றப்பட்டு விட்டது. நெடுநாட்களாகக் கவனிக்கப் படாவிட்டால், அழகான வயலும், தோப்பும், முள்ளும், செடியும், புதரும் மன்றி உருமாறிப் போய்விடும். ஒங்கி வளர்ந்த மரங்களை வெட்டி வீழ்த்தி விட்டால், இயற்கையின் தோற்றுமே மாற்றமடைந்து விடுகிறது. காலப்போக்கில் இந்த மாறிய நிலையைப் பார்த்துப் பழகி விட்ட மனிதன் அதனுடைய முந்தைய நிலையை, இப்போது நேர்ந்துள்ள அதன் வீழ்ச்சியைத் தெரிந்துகொள்ளுவதில்லை. இன்று தர்மத்துக்கும் இந்த நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது.

வேதங்களிலும், சாஸ்திரங்களிலும், புராணங்களிலும்

விவரிக்கப்பட்டுள்ள தர்மத்தின் வரிவடிவத்தை ஒவ்வொரு மனிதனும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். அரைகுறை அறி வைக் கொண்டு தவறாகப் புரிந்துகொண்டவர்களாலும், கட்டுப்பாடற்ற மனநிலை படைத்தவர்களாலும், புனிதம் கெட்ட தர்க்கவாதிகளாலும் தர்மத்தின் உருவமே கெட்டு விட்டது. தெள்ளிய மழைநீர் பூமியை அடையும் போது தரையின் தரத் தைப் பொறுத்துக் களங்கப்பட்டு மாறுதல் அடைவது போல, தர்மமும் நிறம் கெட்டு நிற்கிறது. நம் முன்னேர்களான முனிவர்கள், ரிஷிகள் ஆகியவர்களின் மாசற்ற அறிவுரைகளும், பிற ருக்கு வழி காட்டிகளாக விளங்கும் அவர்களுடைய வாழ்க்கை யும், அவர்களுடைய ஒவ்வொரு செயலையும் ஊக்குவித்த களங்கமற்ற மனோதர்மமும், பண்பற்ற தகுதியற்றவர்களின் கைகளில் அகப்பட்டு, தம் இயல்பான சிறப்பை இழந்து நிற்கின்றன.

சிறுவர் சிறுமியர்களின் பாடப்புத்தகங்களில் ஏராளமான விளக்கப்படங்கள் இருக்கும். குழந்தைகள் அந்தப் படங்கள் எதைத் தெளிவாக்குகின்றன என்பதை மறந்து, படங்களிலேயே மனத்தைப் பறிகொடுத்துக் காலத்தை வீணைக்குவார்கள். அதைப் போலவே, தர்மத்தைத் தெளிவுபடுத்துவதற்காக அமைக்கப்பட்ட ஆசார நியமங்களில் ஈடுபட்டு, அவைகள் போதிக்கும் உண்மைகளை மறந்து விடுகிறார்கள் மக்கள். பிரயாணிகள் வழியில் தங்கி இளைப்பாறுவதற்காகச் சத்திரங்கள் கட்டப்பட்டுள்ளன. அவைகளில் தங்கி ஒய்வெலுப்பவர்கள் அவர்களுக்கு நிழல்தந்து ஆதரித்த அந்தச் சத்திரங்களையே கவனக்குறைவாலோ அன்றி வேண்டுமென்றே பாழ்படுத்தி விடுவதைப் போல, அறிவிலிகளும், வக்ரபுத்தி படைத்தவர்களும் வேதங்கள் போதித்த நீதி நெறிகளின் உருவத்தையே சிதைத்து விட்டார்கள். அது மட்டு மின்றி, அவர்களது கைத்திறனையே வேதங்கள் போதிக்கும் உண்மை என்று மக்களை நம்பவும் வைத்து விட்டார்கள்.

இவ்வாருக, தர்மத்தையே சிதைத்து, அதன் உருவத்தையே மாற்றி விட்டனர் இறைவனின் விரோதிகள். சாதுக்களும் ரிஷிகளும் வேண்டிக்கொண்டதற் கிணங்க உலகத்தைச் சர்வநாசத்திலிருந்து காப்பாற்றவும், தர்மத்தை உத்தாரணம்

செய்யவும் இறைவன் சித்தம் கொண்டார். இன்றைய குருட்டுத் தனத்தைப் போக்குவது யார்? மனிதன் முதலில் காமம், குரோ தம், லோபம், மோகம், மதம், மாங்களியம்(வெறுப்பு) ஆகிய அரிஷ்டவர்க்கம் என்னும் கொடிய வன விலங்கை வெட்டி வீழ்த்த வேண்டும். அப்பொழுது தான் தர்மத்தைக் காக்க முடியும்.

தர்மத்தை இறைவன் என்றும், வேதங்களை விஞ்ஞானம் என்றும் புத்தர் குறிப்பிடுவார். சோமகன் என்ற அசுரன், யார் யார் வேதங்களைப் படித்து அதன்படி நடக்கிறார்களோ அவர்களை ஒழித்துக்கட்டுவதையே பணியாகக்கொண்டிருந்தான். அயிருக்கு பயந்தவர்கள், அதைப் பின்பற்றத் தயங்கினார்கள். அதைப் போலவே புத்தர் காலத்திலும் வேதம் என்ற சொல்லையே மக்கள் விருப்பவில்லை. புத்தர் வேதங்களை இகழ வில்லை. மாறுகப் போற்றிக் கொண்டாடினார்கள் புத்தரை நாஸ்திகர் என்று சொல்லுகிறார்கள். புத்தர் நாஸ்திகர் என்றால் ஆஸ்திகர் என்பவர்தாம் யார்? புத்தரின் வாழ்க்கை முழுவதும் அற்புத மான தர்மத்தின் கதையாகத்தான் இருந்தது. சங்கரர் தர்ம மார்க்கத்தையும், கர்ம மார்க்கத்தையும் எதிர்த்தார் என்று சொல்லுபவர்களும் இருக்கிறார்கள். தங்கள் மனோரதத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ள கர்மத்தையும், தர்மத்தையும் உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளுவதைக் தான் சங்கரர் எதிர்த்தார். மூலாதாரமான உண்மையைப் புரியவைக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் உந்த தர்ம, கர்ம மார்க்கங்களை மக்களுக்கு போதித்த மிகச் சிறந்த ஆசான் ஸ்ரீ சங்கரர்தான்.

தர்மத்தின் மேலும், கர்மத்தின் மேலும் சங்கரர் கொண்டிருந்த பற்று சத்தியத்தின் அடிப்படையில் எழுந்தது. வேதங்களின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்து, அவைகளின் மேல் புத்தர் கொண்டிருந்த விசிவாசத்தை உயர்ந்த நோக்கமுள்ளவர்களால் தான் புரிந்துகொள்ள முடியும். மற்றவர்களால் அவரைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள முடியாது. உயரமான இடத்திற்கு ஏறிச் செல்லப் பயன்படுத்தப்படும் ஏணியும் உயரமானதாகத்தானே இருக்க வேண்டும்?

அகங்காரத்தை அடக்கி, சுயநலத்தோடு கூடிய ஆசைகளை வென்று, மிருக உணர்வுகளை ஒழித்து, உடலே நான் என்று

இயல்பாக எழும் நினைவுகளை உதற்றத்தள்ளி நடப்பவனை அறவ மியில் செல்பவன் என்று உறுதியாகக் கூறலாம். அறவழியில் செல்லுவதன் நோக்கம் என்னவென்று அவனுக்குத் தெரியும். அலைகள் கடலோடு ஜக்கியமாவதைப் போல, ஆக்மா பரமாத் மாவோடு ஜக்கியமாவதே அதன் நோக்கம்.

அன்றாடக் கடமைகளில் ஈடுபடும் போது சொத்து, சுகம் என்னும் மோகவலையில் அகப்பட்டுக் கொள்ளாதே. ஆக்மா வின் குரலுக்கு எதிராக, மாருகப் பிழைபுரியாதே எப்பொழுதும் மனச்சாட்சியின் குரலுக்குப் பணியத்தயாராக இரு. அடுத்தவர்களின் வழியில் குறுக்கிடாதே. மின்னி, மனத்தைக் கவரும் எல்லாப் பொருள்களுக்கும் பின்னால் உள்ள உண்மையை, சத்தியத்தைப் புரிந்துகொள்ள, எப்பொழுதும் விழிப்புடன் இரு. இவைகளே மனிதனுக்கப் பிறந்தவன்கைக்கொள்ள வேண்டிய அறங்கள். ‘சர்வம் கல்வி தம் பிரஹ்ம’ எல்லாம் பிரமம் மயம் என்று அறிவுறுத்துவது ஞானம். ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கும் அந்த ஞானுக்கிணி அகங்காரம், ஆசாபாசங்கள், உலகப் பற்று ஆகிய அனைத்தையும் எரித்துச் சாம்பலாக்கிவிடும். அவைகள் அனைத்தும் விலகியபின், இறைவனேடு ஜக்கிய மாகி அந்த ஆனந்த பரவசத்தில் மயக்க நிலையை அடைந்து விடுவாய். அற வழியை மேற்கொள்ளுவதால் கிட்டும் பலன் இதுவே.

‘அஞ்ஞானத்தையும், அகங்காரத்தையும் ஞானத்தின் பலிபீடத்தில் பலிகொடுத்து அங்கே தர்மத்தை ஸ்தாபி!’ என்பதே வேதங்கள் போதிக்கும் உண்மை. சுயநலமற்ற ஓவ்வொரு சிறுசெயலும், ஜீவாத்மா பரமாத்மாவோடு ஜக்கியமாவதற்கான வழியைச் செப்பனிடுகிறது. அறத்தின் பாற்பட்ட ஓவ்வொரு செயலும், பார்வையை விரிவுபடுத்தி, இறைவன் எங்கும் நிறைந்தவன் என்ற உண்மையைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. இப்படிப்பட்ட சிறுசிறு செயல்களாகிய சிற்றுறுகள் தெய்வீகம் என்னும் புனிதமான புண்ணியநதியோடு கலந்து பாய்ந்து சென்று, வழியில் வரும் தடைகளை எல்லாம் உடைத்துக்கொண்டு கடந்து சென்று பிரம்மம் என்னும் கடலோடு கலக்கின்றன.

இந்தச் செயல்கள் ஓவ்வொன்றும், பிரபஞ்சம் முழுவதும் நிறைந்து நிற்கும் பரமாத்மாவுக்குச் செய்யப்படும் வழிபாட்

இன் அம்சங்களே, பற்றுதலின்றி, தெய்வ சமர்ப்பணமாக செய் யப்படும் செயல்கள் அனைத்தும்தார்மத்தின் அங்கங்களே. அவைகளே பிரம்ம சாட்சாத்காரத்தை நோக்கி அழைத்துச் செல் பவை. ஒவ்வொரு விணுடிப் பொழுதையும் சொல், செயல் ஆகியவைகளையும் இறைவனை நோக்கி முன்னேற உதவும் சாத னங்களாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுவதுதான் பாரத மக்களின் வாழ்க்கை முறை.

பண்டைக்காலத்தில் இருந்து வழங்கப்படும், 'தர்மகர்மங்கள்' எனப்படும் வார்த்தையின் பொருளை அலசி ஆராயவேண் டும். ஆன்மிக அரங்கிலும் தனிச்சிறப்புடைய பொருள் பொதிந்த கலைப் பெயர்கள் பல உண்டு. அவைகளைத் தெளிவாக புரிந்து கொண்டால் தான் சாஸ்திரங்களின் அறிவுரைகளை உள்ள படி உணரமுடியும். உதாரணமாக, பழங்காலத்தில் மக்கள் யாகங்கள் செய்வது வழக்கம். அந்த யாகத்தில் பிராணிகளைப் (பசு) பலி தருவது உண்டு. பிராணிகள் என்பது ஒரு சங்கேத மொழியே. வாயில்லாப் பிராணிகளைப் பலி தருவது நோக்க மல்ல. மனிதன் அவைகளின் வாழ்க்கையைத் தியாக குண்டத் தில் முடிக்க வேண்டுமென்பதில்லை. பிராணிகளே தியாக வாழ் வதான் வாழ்கின்றன. ஆன்மிக மொழியில் பிராணி (பசு) என்றால் 'நான்' என்ற உணர்வை, அகங்காரத்தைப் பலியிடுவது என்றே பொருள். இறைவனைப் பசுபதி என்றும் கோவிந்தன் என்றும் அழைப்பார்கள். பசுபதி என்றால் (பசு =ஜீவன்) எல்லா உயிர்களுக்கும் தலைவன் என்று பொருள். கோவிந்தன் என்றால் பசுக்களை (ஜீவன்களை) ரட்சிப்பவன் என்று பொருள். பசுக்களை மேய்த்தல் என்ற கண்ணனின் லீலை, அனைத்துயிர்களுக்கும் அவரே ரட்சகர் என்பதையே குறிக்கிறது.

இறைத்துவங்களைப் போலவே சாஸ்திரங்களுக்கும் பல உட்கருத்துக்கள் உண்டு. அறவழி மேற் கொள்ளுவதன் நோக்கமே ஒவ்வொரு ஆத்மாவும் வெளியுலகப் பற்றுதலைக் களைந்து, ஜீவாத்மாவுக்கும், பரமாத்மாவுக்கும் இடையில் திரையாக நின்று உண்மையைப் பொய்யாகவும், பொய்மையை உண்மையாகவும் மாற்றிக்காட்டும் மாயைக்கிழித்தெறிந்து, இறைவ ஞேடு ஐக்கியமாகிவிட வேண்டும் என்பதுதான்.

இனோர்கள், முதியவர்கள் என்ற பாகுபாடின்றி, அனைவ

ரும் இந்த உண்மைகளை அறிந்து கொள்ள வேண்டும். உதாரணத் துக்கு சிவன் கோயிலை எடுத்துக் கொள்ளலாம். லிங்கத்துக்கு நேர் எதிராக நந்தியின் சிலையைக் காணலாம். நந்தி பரமசிவனின் வாகனம் என்றும், அதனால்தான் அந்த சிலை சிவன் கோயிலில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றும் நீங்கள் சொல்லுவீர்கள். காளை அல்லது பசு ஜீவாத்மாவை உருவகப்படுத்துகிறது. லிங்கம் பரமாத்மாவை (அருவமற்ற பரம்பொருளை) உருவகப்படுத்துகிறது. சிவனுக்கும் நந்திக்கும் இடையில் (ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் இடையில்) யாரும் வரக்கூடாது என்றும், சிவனை நந்தியின் இருகொம்புகளின் வழியாகத்தான் பார்க்க வேண்டும் என்றும் சிலர் சொல்லுவார்கள். 'வேறு வழியாகப் பார்த்தால் என்ன' என்று கேட்டால், 'அப்படிப் பார்ப்பதுதான் சிறப்பு' என்று பதில் வரும். உண்மை என்னவென்றால் ஜீவன் மூலமாகச் சிவனைப் பார்க்க வேண்டும். ஜீவனும் சிவனும் ஒருவரேள்ளப்பதுதான் அதன் கருத்து. நந்தியும், ஈஸ்வரனும் சேர்ந்து நந்திஸ்வரர் ஆகிறார்கள். தனைகளில் சிக்கித்தவிக்கும் போது அவன் நந்தி. தனைகளிலிருந்து விடுபடும்போது அவன் ஈஸ்வரன்; நந்திஸ்வரன். பசு (ஜீவன்) தனைனைப் பகுதிக்கு அர்ப்பணிக்கும்போது அதனுடைய தனித் தன்மை களையப்படுகிறது; அதுதான் உண்மையான யாகம். இந்த உண்மையை அனைவரும் மறந்து விட்டார்கள்.

இவ்வாறு சங்கேதப்பொருளுடைய செயல்கள் எல்லாம் அடையாளம் காண முடியாதபடி மாற்றப்பட்டுவிட்டன. தத்துவங்களுக்கும் செயல் முறைக்கும் இடையில் மிகப் பெரிய இவடவெளி தோன்றிவிட்டது. உலக வாழ்வில் மேற்கொள்ளும் சிறிய செயல்கள் கூட உயர்ந்த ஆண்மீக தத்துவங்கள் நிரம்பியதாக இருக்க வேண்டும். அப்படி நடந்து கொண்டால், சாதரான எளிய மக்கள் கூடப் படிப்படியாக லட்சியத்தை நோக்கி முன்னேற முடியும். செயல், அதன் நோக்கம் இவைகளின் வித்தியாசத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் தொடர்ந்து செய்து கொண்டே போன்று, அது நகைப்புக்குரிய செய்கையாகி விடும்.

'அகங்காரத்தை முற்றிலும் ஓழிப்பது மிகவும் சிரமமான செயல். அதனால்தான் மனிதன் வாயற்ற பிராணிகளைப் பலியாக

தருகிறான். இந்த பிராணிகளை தருவது தமோகுணத்தின் அடையாளம், உலகப் பற்றில் அகப்பட்ட மனிதனின் வழியாகும் அது. அகந்காரம் என்னும் மிருகத்தைப் பலிதருவது தான் சாக்லீ கயாகம் ; அதுவே மீட்சிப்பாதை ' என்று சொல்லியிருக்கிறான் பிரகலாதன்.

இவ்வாருக அந் நாளைய பரமார்த்தம் (உயர்ந்த லட்சியம்) இந் நாளில் பாமரார்த்தமாக (அறிவிலிகளின் நோக்கமாக) மாறி விட்டது. பொருள் நிறைந்த செயல்கள் இந்நாளில் அடையா ஸம் காண இயலாதவாறு உருமாறிவிட்டன. ஆசார அநுஷ்டா னங்கள் எனப்படும் மரத்தின் கிளைகள் ஒழுங்கற்ற முறையில் வளர்ந்து அதன் தோற்றுத்தையே பயங்கரமாக மாற்றிவிட்டன. ஆனால் அதற்காக மரத்தையே வேரோடு பிடிக்கி எறிந்துவிட்டு, வேறு ஒரு புதிய மரத்தை நடமுடியாது. இப்பொழுது இருக்கும் மரத்தையே கண்டபடி வளர்ந்து விட்ட கிளைகளை வெட்டி ஒழுங் குபடுத்த வேண்டும்; நேராக வளரும்படிச் செய்ய வேண்டும். உயர்ந்த நோக்கங்களை மறக்கக் கூடாது; இழிவான நிலைக்கு அவைகளைத் தாழ்த்தக் கூடாது.

அத்தியாயம் 2

தர்மம் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட சமுதாயத்திற்கோ ஒரு குறிப்பிட்ட நாட்டுக்கோ உளிமையானதல்ல. அது, பிரபஞ்சம் முழுவதிலும் உள்ள எல்லா உயிரினங்களின் விதியோடு இறுகப் பினைக்கப்பட்டுள்ளது. எந்தாளும் மங்காத ஒளிவிளக்கு அது. ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கிடையை அர்ஜுனனுக்கு மட்டும் போதிக்க வில்லை; மனித குலம் முழுமைக்கும் பயன்பட வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடுதான் போதித்தார். அர்ஜுனன் அதற்கு ஒரு கருவியாக நின்றான். அந்தக் கிடைத்தான் மக்களை இன்று நல்வழிப்படுத்தி வருகிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட இனத்துக்கோ, ஒரு குறிப்பிட்ட நாட்டுக்கோ அல்லது மதத்திற்கோ மட்டும் சொத்தமானதல்ல கிடை. உலகமக்கள் அனைவருக்கும் உயிரமுச்சுப் போன்றது அது.

தர்மத்தைத் தொகுத்து வெளியிட்ட மனிதர்களைப் பொறுத்து தர்மம் பல உருவங்களில் தோற்றமளிக்கிறது. மனு என்பவர் தொகுத்தளித்ததால் மனுதர்மம் என்றும், ஒரு குறிப்பிட்ட இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் கையாளும்போது வர்ணதர்மம் என்றும் வாழ்வின் ஒரு குறிப்பிட்ட நிலையில் கைக்கொள்ளும்போது கிருஹஸ்த தர்மம், வானப்பிரஸ்த தர்மம் எனவும் குறிப்பது போன்று தர்மம் பல பெயர்களால் அழைக்கப்படுகிறது. ஆனால் மேலே சொல்லப்பட்ட அறங்கள் எல்லாம் அடிப்படையான ஆக்மதர்மம் அல்ல. பழக்கத்தில் உள்ள முறைகள் தான். இந்த ஆசார தர்மம் (பழக்கத்தில் உள்ள தர்மம்) என்பது லெளகிக உலகில் மனிதனுக்கு ஏற்படும் பிரச்சனைகள், தேவைகள், தொடர்புகளைப் பற்றியது. இந்த விதிமுறைகளுக்கு முக்கிய கருவியான இந்த உடலே நிலையானதல்ல. அப்படியிருக்கும்போது இங்க ஆசார தர்மங்கள் மட்டும் எவ்வாறு நிரந்தரமானவையாக இருக்க முடியும்? அதனால், அவைகளை உண்மையான தர்மங்கள் என்று கூறுவதற்கியலாது பொய்மையில் இருந்து உண்மை தோன்றுமா! இருளில் இருந்து ஒளியைப் பெற முடியாது. அழியாமை அமர்த்துவத்திலிருந்துதான் தோன்றும். சத்தியம் சத்தியத்திலிருந்துதான் வெளிப்படும். லெளகிக வாழ்வில் மேற்கொள்ள வேண்டிய தர்மங்கள் (ஆசார தர்மங்கள்) அந்தந்த நிலையைப் பொறுத்து முக்கியமான

தாக இருந்தாலும், ஆத்ம தர்மத்தை தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டு, ஆசாரதர்மங்களை அனுஷ்டிக்க வேண்டும். அப்பொழுது ஆன்மிகத் தூண்டுதல்களும், வெளகிகத் தூண்டுதல்களும் ஒன்று சேர்ந்து, ஒத்துழைத்து, பேரின்ப நிலையை அருளும்.

அன்றூடக் கடமைகளில் வெளகிக தர்மத்தின் உண்மை மதிப்பை, பிரேரணை நிரம்பிய செயல்களாக மாற்றினால் அதுவே ஆக்ம தர்மத்துக்கு-உள்ளுறையும் இறைவனுக்கு - ஆற்ற வேண்டிய கடமையை நிறைவேற்றியதாகும். வாழ்க்கையை ஆன்மிக அடிப்படையில் அமைத்துக் கொண்டால் முன்னேறுவது உறுதி.

கடவுளைக் கல்லாகக் காண்பது இன்றைய நாகரிகம். கல்லீக்கூடக் கடவுளாகக் காண்பதை விட்டு, கடவுளையே கல்லாகக் காணும்போது, அந்த முயற்சி எவ்வாறு மனிதனை சத்தி யத்தை நோக்கி நெருங்கச் செய்யும்? இறைவனின் திருஊருவத்தை தியானித்து, மனதில் பதியவைத்துக் கொண்டு, பின்னர் அந்த அழகிய திரு ஊருவைக் கல்லில் உருவகப்படுத்தினால், கல்லில் கடவுளைக் காணலாம். இந்த நிலை உறுதிப்படும்வரை இந்த முறையைக் கையாள வேண்டும். இதே வழியைப் பின்பற்றி எங்கும் நிறைந்த ஒரே பொருளான ஆத்மத்துவத்தை (ஆத்ம தர்மத்தை) மனத்தில் பதிய வைத்துக் கொண்டு, அந்த நம் பிக்கை திருஷ்டி இவைகளைக் கொண்டு பலவிதமான உலகியல் செய்திகளையும், அதன் கவர்ச்சிகளையும், முரண்பாடுகளையும் அனுகூ வேண்டும். ஆத்ம ஞானத்தைப் பெற இதுவே வழி. இந்த முயற்சியில் வெற்றிபெற்று விட்டால், பின்னர் ஆத்ம தர்மத்தின் உண்மைக் கருத்து மாறுது.

கல்லீக் கடவுளாக வணங்கும் போது என்ன நேருகிறது? எல்லையற்ற, எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருளை, முழுமுதற் கடவுளை ஒரு குறிப்பிட்ட பொருளில் திட உருவில் (ஸ்தூல ரூபம்) காண்கிறோம். அதுபோல பிரபஞ்சம் முழுமைக்கும் உரித்தான், சமமான, தடையற்ற தர்மத்தை ஒரு சிறிய செயலில் புகுத்துச் சுவைக்கலாம். இது சிரமமான செயல்ல. கவலையையும், பயத்தையும் தரக்கூடிய எத்தனையோ சிரமமான செயல்களில் ஈடுபட்டுச் செயலாற்றவில்லையா? அப்படியிருக்கும் போது, விவேக மூளை மனிதன் மனத்துக்குச் சாந்தி அளிக்கக் கூடிய உயர்ந்த

நோக்கத்தை வளர்க்க கூடிய செயல்களை மேற்கொள்ளக் கூடாதா?

விடுதலையே உன் பிறப்புரிமை; கட்டுப்படுவதல்ல. தனைக் கௌக் கடந்த, ஆக்மதக்துவம் நிறைந்த அறத்தினால் ஒளிமயமாக் கப்பட்ட பாதையில் நடந்து முன்னேறும் போது தான் அந்தச் கதந்திரம் உனக்குக் கிடைக்கிறது. அந்த ஒளிமயமான பாதையி லிருந்து விலகிப் போனால், நீ பந்தத்தில் கட்டுண்டு விடுவாய். 'வார்த்தைக்களுக்கும் நினைவுகளுக்கும் கூடதர்மம் எல்லை வகுக் கின்றது; ஒழுக்க விதிகள் ஏற்படுத்தி மனிதனைக் கட்டுப்படுத்து கிறது. இப்படிப்பட்ட தர்மம் மனிதனுக்கு விடுதலை வாங்கித்த ருவது எப்படி' என்று சிலர் கேட்கலாம். சுதந்திரம், விடுதலை என்ற சொற்களே ஒரு குறிப்பிட்ட பந்தத்திற்கு தரப்பட்ட பெயர்களே ஆகும். மாயை மறைந்து, புலன்கள், உடல் என்ற மயக்கம் நீங்கி பெளதிக் காலகுச்சு அடிமைப்படாத நிலையே உண்மையான சுதந்திரம். இப்படிப்பட்ட அடிமைத் தனையில் இருந்து விடுபட்டவர் மிகச் சிலரே. 'இந்த உடல்தான் நான்' என்ற நினைவோடு செய்யும் ஒவ்வொரு சிறிய செயலும் உன் ஜைக் கட்டுப்படுத்துகிறது. எவ்வாறெனில், அப்பொழுது மனி தன் புலன்களின் வினையாட்டுப் பொருளாக மாறுகிறுன்.

இந்த விதிக்குத் தப்பியவர்கள்தான் உண்மையான சுதந்திர வீரர்கள். விடுதலை என்ற உயர்ந்த நிலைக்கு இட்டுச் செல்வது தர்மமே. இதை மனத்தில்கொண்டு ஒருவன் வாழ்க்கையில் ஈடுபடுவானாலும் அவன் மீட்சியை பெறுவது உறுதி.

வேறு ஒருவன் வந்து உண்ணைப் பந்தத்தில் ஆழ்த்துவ தில்லை; ஆழ்த்தவும் முடியாது. உண்ணை நீயே தனையில் புகுத்திக் கொண்டு விடுகிறுய். அதனால்தான் அற வழியில் இருந்து பிறழந்து விடுகிறுய். இறைவன் எங்கும் நிறைந்தவர் என்ற உண்மை உன் உள்ளத்தில் வேறுன்றி விடுமானால் உன்னுள் உறையும் ஆத்மா அவரே என்ற நம்பிக்கை உனக்குத் தோன்று மானால் உண்ணை நீயே இவ்வாறு கட்டுப்படுத்திக்கொள்ள மாட்டாய். அந்த நம்பிக்கை வேறுன்றுமானால், நீ ஆக்ம தர்மத்தை இறுகப் பற்றிக் கொள்ளுவாய். அப்படிப்பட்ட விகவாசம் ஏற் படாத போதுதான் மக்கள் சந்தேகத்துக்கும், மாயைக்கும், துள் பத்துக்கும் ஆளாகிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களை தர்மதே

வதை வரிக்கமாட்டாள்.

ஆகலால், தனையிலிருந்து விடுபட முயற்சி செய். அதாவது நல் வாழ்வுக்கான முதற்படியாக நான் என்பது ஆக்மாதான் என்ற உண்மையில் நம்பிக்கை கொள். பின்னர் அந்த ஆக்மாவை அறிந்துகொள்வதற்குத் தேவையான விதிமுறைகளை ஏற்றுக் கொண்டு அப்பியாசித்து வா. அதில் சிறப்புத் தகுதி பெற்று விட்டால் வெளகிகச் செயல்களில் முழு மனத்தோடு ஈடுபட வாம். அப்பொழுது நீக்ரம் புருஷன் என்ற சொல்லுக்குத்தகுதியுடையவனுவாய். வாழ்க்கை என்பது முற்றிலும் வெளியுலகத் தோடு ஏற்படும் தொடர்புகள் நிறைந்த வெளகிக வாழ்க்கை. 'நான்' என்பது இந்த உடலே என்று எண்ணுகிறவர்களின் வாழ்க்கை சாரமற்ற வாழ்க்கை. அவர்கள் கடவுளையே கல்லாகப் பாவித்து வாழ்பவர்கள். கல்லில் கடவுளைக் கண்டு வாழ்பவர்களின் வாழ்க்கையே முழுமையான வாழ்க்கை. ஒவ்வொரு சிறு செயலிலும் ஆக்ம் தர்மத்தை அநுசரித்துச் செய்தால், அது நீ செய்யும் எல்லாச் செயல்களையும் தெய்வ ஆராதனையாக மாற்றி வாழ்க்கையில் கட்டுப்படுத்தும் தன்மையிலிருந்து உன்னை வேறுபடுத்தி மேன்மையறஃ செய்யும். உண்மையான சத்திய தர்மத்தைப் பற்றிச் சிறிதும் கவலைப்படாமல் நடத்தப்படும் உலகியல் கடமைகள், கடவுளைக் கல்லாகப் பாவிப்பதை விட மோசமானது; இழிவானது. சத்திய தர்மத்தை பின்பற்றுத் தூசார தர்ம மும், ஆச்சார தர்மத்திலிருந்து விலக்கப்பட்ட சத்திய தர்மமும் நிறைவான பலனைத் தருவதில்லை. இந்த இரண்டு தர்மங்களும் பிரிக்க முடியாதபடி பினைக்கப்பட்டுள்ளன.

பெரிய ஆபீசருக்கு சிறிய ஆபீசின் உதவி தேவை. அது போலவே சிறியவருக்கு பெரியவரின் அறிவுறை மிகவும் தேவை. இதில் அடிமைப்பட்டவர் யார்? சுதந்திரம் பெற்றவர் யார்? இருவருமே சுகமாக, மகிழ்வாக வாழ வேண்டும் என்ற ஆசையால் பினைக்கப்பட்டவர்கள்தான். ஆக்ம் தத்துவத்தை அறிந்துகொள்ளும்வரை அடிமைத்தனத்தை ஒழிக்க முடியாது. ஆக்ம் தத்துவத்தை அறிந்துகொண்டு விட்டால், புலன்களுக்கும் உலகியல் வாழ்வுக்கும் அடிமைப்படத் தேவையில்லை. வெளியு வக வாழ்வின் விதிமுறைகளும், ஆன்மிக வாழ்வின் விதிமுறைகளும் ஒன்றுபட்டுவிட்டால், உணர்வுகளும் ஒத்துழைத்து

உயர்வை நல்கும்.

வேதாந்தங்களும், ஆன்மிக சாஸ்திரங்களும், தர்மமும் அடிமையாக வாழ்வதற்காக அல்ல. தலைவரங்க வாழவே உன்னை அழைக்கின்றன. அப்படி நீயே பகவானுக மாறும் போது, உன் செயல்கள் அனைத்தும் கம்ய கர்மமாக (பலனை எதிர்பார்க்கும் செயல்கள்) இல்லாமல், கர்ம கர்மமாக மாறி விடும். செயலின் தன்மையை மட்டும் மாற்றிவிடுவதால், அடிமை விலங்குகள் அறுபடுவதில்லை. பார்வையைத் தேகத்தி விருந்து, தேவனை நோக்கித் திருப்புவதால் மட்டுந்தான் அந்த விலங்குகளைத் தறிக்க முடியும். அப்பொழுது நற்பண்புகள் உறுதிப்படும்.

யாரிடமாவது சென்று வேலைக்கமர்வது அடிமைத்தனம் என்றும், வீட்டில் பணியேதும் இன்றி நானை வீணே கழிப்பது சுதந்திரம் என்றும் சிலர் கருதுகிறார்கள். இது அறிவுக்குறை வையே காட்டுகிறது. பணிபுரியும் இடத்தில் அதிகாரிக்கு பணிந்துதான் நடக்க வேண்டும். வீட்டிலேயே இருந்தால் மட்டும் உறவினர்களுடைய அதிகாரத்துக்கும், கட்டாயத்திற்கும் ஆட்படுவதில்லையா? நண்பர்களுக்கு இடையில் இருக்கும் போது கூட அவர்களுடைய விருப்பத்துக்கு விட்டுக்கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. அவ்வளவு ஏன்? என் உடம்புதானே என்று அதை பற்றி கவலைப்படாமல் இருக்க முடிகிறதா? அதனுடைய தேவைகளுக்காகவும் சுதிகளுக்காகவும் சிறிதளவா வது சிரமப்படத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. இது கூட அடிமைத் தனம்தான், இல்லையா? மனிதனால் பற்றுதலிலிருந்து விடுபடுவது என்பது எனிய செயல்லல். உடலாகிய சிறையில் ஆத்மா வாழ்வதாக எண்ணிக்கொண்டிருக்கும் வரையில், தண்டனையில் சிறிது மாறுதல் இருந்தாலும் வாழ்வே சிறைக்கூடம் தான்.

“உடலே நான்” என்ற உணர்வினால் தோன்றும் அகங்காரமே நரகம். நரகம் என்பது வேறு எதுவுமில்லை” என்று சங்கரர் கூறியிருக்கிறார். இப்படிப்பட்ட அகங்காரம் தெய்விகத்துக்கு எதிரான நிலை. உலக முழுவதிலும் நிறைந்து கிடக்கும் முட்களையும், கூழாங்கற்களையும் நீக்குவது என்பது ஆகக் கூடிய செயலா? அதனால் அவைகளின் துன்பத்திலிருந்து தப்பிக்க வேண்டுமானால் காலனிகளை அணிந்து கொள்ள வேண்டும்.

அதுபோலவே, வேதாந்த தத்துவங்களின துணைகொண்டு, சத்தி யத்தின்மேல் பார்வையைப் பதிய வைத்து, “நானே பிரம்மம்” என்ற நம்பிக்கையுடன் இருப்பாயானால் உலகியல் துண்பங்களை எளிதில் கடந்து விடலாம். அப்பொழுது சத்திய தர்மத்தைக் கைக்கொள்வது கூடச் சிரமமான செயலாக இருக்காது.

“எல்லாவிதமான அடிமைத்தனத்துக்கும் இருப்பிடமான இந்த உடலுக்கு நான் அடிமையல்ல, நான் இதன் தலைவன்; இதை என் விருப்பத்துக்குத் தக்கபடி கையாளுவேன். நான் சுதந்திரமான ஆக்மா” என்று உறுதியாக சொல்ல வல்லவனை மீட்சியடைந்த மனிதன் என்று கூறலாம். இந்த விதிமுறைகள் எல்லாம் அகங்காரத்தை ஒழிப்பதற்குத்தானே யன்றி, வளர்ப்ப தற்கல்ல. மகன் கொடுமைப்படுத்துகிறுன் என்று மகள்வீட்டுக் குப் போய் வாழ்வது சுதந்திரமாகாது. அகங்காரம் வளர அது வம் ஒருவழி. புலனின்பத்திற்கு அலையும் முயற்சியைத் தர்மம் என்று கூறுவது தவறு.

வீடு என்பது என்ன? தொந்தரவு இன்றி ஓரிடத்தில் அமர்ந்து இறைவனை நினைத்து தியானம் செய்து, பேரானந்தத்தை அநுபவிக்க வசதியையும், சந்தர்ப்பத்தையும் அளிக்கக்கூடிய அமைதியான இடமே வீடு. இதைத்தவிர மற்றவசதிகள் இல்லாமல் போனால் கூட கவலையில்லை. ஆனால் இறைவனை நினைத்து மகிழ்ந்து அதில் ஆழ்ந்து போக வசதி இல்லா வீடு வீடல்ல.

இறைவனேடு ஒன்றிவிடுதலும், உண்மை யான மீட்சியைத் தேடிக் கொள்ளுதலும் ஆக இவைகளைப் பெற முயற்சிப்ப துதான் மனிதன் மேற்கொள்ள வேண்டிய தலையாய அறம் ஆகும். இந்த நிலையை அடைந்தவனை இருண்ட சிறைக்கூடத் தில் அடைத்தாலும் அவன் சுதந்திர மனிதனே. அதுவுமன்றி உடலைத்தான் சிறைப்படுத்த முடியுமே தவிர, ஆக்மாவைச் சிறைப்படுத்த யாரால் இயலும்? உடலுக்கு அடிமையானவ னுக்கு ஒற்றை அருகம்புல்லும் கொலைக் கருவியே. அந்த ஒன்றைக் கொண்டுகூட அவன் உடலை மாய்த்துவிடலாம்.

ஆத்மானந்தத்தில் திளைத்தல், உள்ளொளியை வளர்த்தல், இறைவனும் மனிதனும் ஒருவரே என்ற அபேத நிலையில் நம் பிக்கை கொள்ளுதல், சர்வமும் பிரமமே என்று உணர்ந்து கொள்

ஞதல் ஆகிய இந்நான்கும்தான் உண்மையான தர்மங்கள். ஒவ்வொரு தனி மனிதனும் உலக வாழ்வில் மகிழ்ச்சியடைவதற்காகவும், பயிற்சிப்பதற்கு எளிமையாக இருப்பதற்காகவும் இந்த நான்கையும் சத்தியம், சாந்தம், பிரேமை, அகிம்சை என்று சொல்லுகிறோம். இவை ஆக்ம சொருபனை ஒவ்வொரு தனி மனிதனும் அன்றூட வாழ்க்கையில் பயிலுவதற்கு எளிமையானவை. பண்ணைக்காலத்தைப் போல தர்மத்தை பின்பற்றுவதற்கான வழி என்னவென்றால், இந்த உயர்ந்த தத்துவங்களை செயலாகவும், நினைவாகவும் மாற்றிக்கொள்வதுதான். சத்தியம், சாந்தம், பிரேமை, கொல்லாமை (அகிம்சை) என்பன இடையருத் ஆக்மானந்தம். இதைப் பெற ஆன்மிக சத்தியத்தின்மேல் மாருத உள்ளோக்கு, மனிதனின் உண்மைத் தன்மையைப் பற்றிய சிந்தனை, அனைத்தும் பிரம்மமயம் என்ற ஞானம் ஆகியவை தேவை.

மூலப்பொருள், அதிவிருந்து வந்த செய் பொருள் ஆகிய இரண்டும் ஒத்துழைத்தால்தான் வாழ்வில் இசைவைக் காண ஸாம். கைகளில் மாட்டப்பட்ட சங்கிலி எந்த உலோகத்தால் செய்யப்பட்டிருப்பினும் சரியே, இரும்பாயினும், பொன்னுயி னும் அது பினைக்கும் இயல்புடையதுதான். நீ மேற்கொண்டுள்ள செயல் எப்படியிருந்த போதிலும் அது ஆக்மத்து வத்தை ஆகாரமாகவும், ஆக்மத்து அடிக்கல்லாகவும் கொண்டிருந்தால் அது அறத்தின் பாற்பட்ட செயலே என்பதில் ஜயாவில்லை. அப்படிப்பட்ட செயல் சாந்தியை அளிக்கும். அகங்காரம், பயம், பேராசை ஆகியவைகளுக்கு உள்ளத்தில் இடம் தந்தால், வீட்டின் தனியறையிலோ, தபோவனத்தின் தனிமையிலோ அல்லது வேறு எந்த இடத்தில் சென்று தஞ்சமடைந்தாலும் சரி, துன்பத்திலிருந்து தப்ப முடியாது. நாகம் சுருண்டு படுத்திருந்தாலும் அது விஷத்தன்மை யுடையதே. ஆக்ம தத்து வத்தை ஆகாரமாகக் கொண்ட செயல்கள் அனைத்திலும் தர்மம் என்ற முத்திரை பதிக்கப்படுகிறது. சுயநலம், சௌகரியம் ஆகியவைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு கடமையைச் செய்யும் போது, அங்கே தர்மம் மறைந்து விடுகிறது. அது எவ்வளவு அழகு பொருந்தியதாக இருந்தாலும் அது ஒருவகைப் பினைப்பே. சிறையிலகப்பட்ட மனிதனை சிறைக் காவலர்கள் அங்கும் இங்கும் தள்ளிக் கொண்டு போவதைப் போல, புலன்

கள் அவைகளுக்கு அடிமைப்பட்ட மனிதனைத் துண்பசாகரத்தில் ஆழ்த்தவல்லது.

இவன் என்னபன், இவன் என் பகைவன் என்ற நினைவு
கூடத் தவறானது. இந்த மயக்கத்தை உறரித்தள்ள வேண்டும்.
அன்பே உருவான இறைவன்தான் அனைவருக்கும் நன்பன்,
உறவினன், துணைவன், வழிகாட்டி, காவலன் ஆகிய அனைத்
தும். இதை மனத்தில்கொண்டு, இந்த நினைவுடனேயே வாழ்
கையை நடத்து, ஞானத்தின் அடிப்படையில் எழுப்பப்பட்டதர்
மம் தர்மத்தின் அடிப்படையில் அமைக்கப்பட்ட வாழ்க்கை
இதுதான். இந்த ஆதார உண்மைகளை மறந்து, வெளியுலக
ஆசைகளில் மனதைப் பறிகொடுத்தால் ஒருநாளும் ஸ்த்சி
யத்தை அடைய முடியாது. இறைவனை இறுகப் பற்றினாலோ
மிய, உலகப் பற்றினை விட முடியாது. வானத்தின் மேல் பார்
வையைச் செலுத்திக்கொண்டு, பூமி கண்ணுக்குத் தென்படவில்
லையே என்று சொல்லுவதால் பயன் என்ன? பூமியில் உள்ள
நீர்நிலைகளை உற்றுப் பார். ஒரே சமயத்தில் பூமியையும்,
வானத்தையும் அதில் காணலாம். ஆக்ம தர்மத்தின் பயிற்சி
முறையான சத்திய தர்மத்தை கடைப்பிடித்து ஒழுகினால் ஒவ்வொரு
வொரு செயலிலும் ஆத்மாவின் நிழலைக் காணலாம். அப்பொ
ழுது இறைவனிடம் நீ கொண்ட பற்றுதல், உலகப் பற்றைக்கூட
நிவேதனப் பொருளாக மாற்றிவிடும். உன் ஸ்த்சியமும் மாறுப
டாது: குறைவுபடாது. அதாவது, தேவையும், நிலைமையும்
மாறுதலைடையாது. தர்மம், ஆதாரமற்ற வழி முறைகள், பெயர்
கள் ஆகியவைகளைச் சார்ந்து நிற்கவில்லை. நேராக வழி நடாத்
திச் செல்லும்: தூண்டுதல்கள், உணர்வுகள் ஆகியவைகளையே
சார்ந்து நிற்கிறது.

அத்தியாயம் 3

அஞ்சானம் நீடிக்கும்வரை அமைதியின்மையும் இருந்தே திரும். சுக சௌகரியங்களோடு வாழவேண்டும் என்ற ஆசை றையாதவரை, விருப்பங்களை நிறைவேற்றிக்கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆசையின் தூண்டுதல் இருக்கும் வரை செய்யும் செயல்களின் மாற்றத்தால் மட்டும் திருப்தியைப் பெற முடியாது. தட்டுமுட்டுச் சாமான்களை மாற்றிப்போடுவதால் மட்டுமே இருளைப் போக்கிவிட முடியாது. எப்படியாவது விளக்கை ஏற்றினால், பொருள்களின் அமைப்பை மாற்றும் வேயே இருளைப் போக்கிவிடலாம்.

அதுபோலவே இந்த இருள்குழந்த உலகில் யார்மேலும் மோதிவிடாமல் அமைதியாக, நேர்மையாக, உண்மையாக நடந்துகொள்வது என்பது எளிய செயலாக இல்லை. பின் அகற்கு வழிதான் என்ன? ஞானம் என்னும் விளக்கை ஏற்று. எல்லாச் சிக்கல்களும் நீங்கிவிடும். தர்மத்தின் வழியில் நடப்ப தாக கூறுவார்கள். ஆனால் செயல்கள் தெய்வ சமர்ப்பணமாக இருப்பதில்லை. எல்லாச் செயல்களையும் தெய்வத்துக்கு அர்பணித்துவிட வேண்டும் என்கிறார்களே, தெய்வத்தின் பெயரால் யாரையாவது கொலை செய்யலாமா என்று சில கோணல் புத்தி படைத்தவர்கள் கேட்கிறார்கள். சொல்லும், செயலும், நினைவும் புனிதமாக இல்லாத மனிதனுக்கு எல்லாச் செயல்களையும் தெய்வ சமர்ப்பணமாகச் செய்யும் மனிதிலை மட்டும் எப்படி உண்டாரும்? ஆண்டவனிடம் அடிமைப்பட்ட பக்தனுக்கு அன்பு, நேர்மை, சமநிலை, அகிம்சை ஆகிய நற்பண்புகளே தோழர்கள். அவனிடம் கொடுமையும் குருத் தன்மையும் தோன்ற வழியே இல்லையே! அவனால் ஓர் உயிருக்கு எப்படித் தீங்கிழைக்க முடியும்? தன்னலமின்மை, தியாக உணர்வு, ஆண்மிகச் சிறப்பு ஆகியவைகளைக் கொண்ட மனிதனான் எதையும் தெய்வ சமர்ப்பணமாகச் செய்ய முடியும். இந்த நற்பண்புகள் இல்லாத மனிதன் செய்யும் எந்தச் செயலும் தெய்வ சமர்ப்பணமாக இருக்க முடியாது.

அறத்தை வெளிப்படுத்தும் செயல்கள் எல்லாம் அழிவற்றவை. தான் அழிவற்றவன், அமரத்துவம் பெற்றவன் என்ற உண்மையை அறிந்த மனிதனான் தர்ம நிருபணமான

செயல்களைச் செய்ய முடியும். அதுவே மனிதன் செய்யக்கூடிய வைகவிலெல்லாம் உயர்ந்த செயல். இந்த நிலையை அடைய முடியாமல், அறத்துக்கு மாறுன செயல்களைச் செய்வதன் மூலம் மனிதன் தன்னைத் தானே தாழ்த்திக்கொள்கிறுன்; தான் அமரத்துவம் பெற்றவன் என்ற நிலையில் இருந்து அழியகூடிய வன் என்ற நிலைக்குத் தன்னை இரக்கிக் கொள்ளுகிறுன். அமிர் தக்தைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு, புலனுசை என்னும் நஞ்சை அருந்துகிறுன். பிரபஞ்சத்தின் மூலாதாரப் பொருளான பரமாத்மாவைத் தீயானிப்பதால் ஏற்படும் ஆனந்தத்தை அசட்டை செய்துவிட்டு, மாயத் தோற்றமான உலகியல் வாழ்க்கை என்னும் வலையில் தானே போய் நுழைந்து கொண்டு, சிக்கலில் அகப்பட்டுத் தவிக்கிறுன். அது அந்த மனிதனின் விதி என்று இரக்கப்படுவதைத் தவிர வேறு என்ன செய்வது!

கிடையில் பதினுண்காவது அத்தியாயத்தில், “பிரம்மம் என்னும் ஆதாரப்பொருள் நானே. உண்மையான அமரத்துவம் பெற்றவன் நானே. சாக்வதமான தர்மம் நானே. நித்தியமான பேரின்பம் நானே” என்னும் பொருள்கொண்ட சலோகம் உள்ளது.

ப்ரஹ்மனே ஹிப்ரதிஷ்டாஹ மம்ருதஸ் யாவ்ய யஸ்ய ச சாஸ்வதஸ்ய ச தர்மஸ்ய ஸாகஸ்யை காந்தி கஸ்ய ச இந்த அம்ருததர்மம் பற்றி உபநிடதங்கவில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. கிடை உபநிடத்தின் சாரமாதலால், கிடையிலும் இது அழுத் தமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அறவழியில் செல்லும் வாழ்க்கையே ஆத்மாவின் சாரம். அதுவே ஆத்மசாத்சாத்காரத் துக்கான நேர் வழி. அந்த வழியைப் பின்பற்றுபவனே இறைவனுக்கு உகந்தவன். யாருடைய செயல்கள் தர்மத்தைச் சார்ந்திருக்கின்றதோ, அவர்களிடம் தான் இறைவன் வாழ்கிறுன். அதனால் தான், கிடையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அர்ஜுனனைக் குறிப்பிட்ட சில சிறப்புப்பண்புகளை வளர்த்துக் கொள்ளும்படி உபதேசிக்கிறார். அந்தத் தன்மைகள் ஆத்மதர்மத்தைப் பயில உதவும். அவை கிடையில் பனிரெண்டாம் அத்தியாயத்தில் பதின்மூன்றிலிருந்து பத்தொன்பது முடிய ஏழு சுலோகங்களில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. கிடையை ஊன்றிப் படித்தவர்களுக்கு இது நினைவுக்கு

வரும். அதில் கீழ்க்கண்ட சுலோகம் மிக முக்கியமானது.

யே து தர்மயாம்ருத-மிதம் யதோக்தம் பர்யுபாஸதே
சர்த்தானை மத் பரமா பக்தாஸ்-தே தீவ மே ப்பிரியா.

ஆஹா, இந்த சுலோகம் வெளியிடும் கருத்துக்கள்தான் எவ்வளவு உயர்ந்தது என்று பாருங்கள். எப்படிப்பட்ட பண்பு களை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று கூறும் சுலோகங்களில் இது முடிவானது எல்லாப் பண்புகளையும் ஒன்று சேர்த்து ‘‘தர்மயாம்ருதம்’’ என்கிறது. அதாவது அழியாமையை அளிக்கும் அறவழி என்கிறது கீதை. ‘‘இந்த நற்குணங்கள் உடையவ மேய், என்னையே பற்றுக் கோடாகக் கொண்டு, உறுதியான நம்பிக்கையோடு ஒரு நிலைப்பட்ட மனத்தோடு என்னையே சரணாடைந்தவன் எனக்கு மிகவும் பிரியமானவன்’’ என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் உறுதியளிக்கிறார்.

தர்மயாம்ருதம் என்ற சொல்லை உபயோகப்படுத்தியிருக்கும் விதக்தைக்கவனியுங்கள். அதில் மனத்தை நிறுத்தி உற்சாகம் பெறுங்கள். இறைவனின் கிருபை என்றும் அமிர்தம். இறைவன் காட்டும் அறவழியில் செல்பவர்களுக்குத் தான் அது கிட்டும். மனிதர்கள் இறைவனிடம் தாங்கள் பக்தி பூண்டிருப்பதாக நம்புகிறார்கள். ஆனால் இறைவனும் தம்மிடம் அன்பு கொண்டிருக்கிறாரா என்று சிறிதும் சிந்தித்துப் பார்ப்பதில்லை. இந்த விதமான விசாரணைசெய்யபவர்கள் அரிதே. ஆனால் இதுதான் ஆன்மிக வெற்றிக்கான அளவுகோல். ஒரே மனிதன் குடிமக்களுக்கு அரசனாகவும், பெற்றோருக்கு மகனாகவும், எதிரியான நாட்டுக்குப் பகைவனாகவும், மனைவிக்குக் கணவனாகவும், மகனுக்குத் தந்தையாகவும் இருக்கிறான். அதாவது, ஒரே மனிதன் பல வேடங்கள் ஏற்றிருக்கிறான். ஆனால், “நீ யார்” என்ற கேள்விக்கு, மேற்கண்ட உறவில் ஏதாவது ஒன்றைச் சொல்லுவானேயாகில் அது உண்மையல்ல. இந்த உறவுகள் அனைத்தும், உலகியல் உறவையும் தொழிலையும் குறிப்பவைகளே. அல்லது தான் என்பது தலை, கை, கால் என்றும் சொல்ல முடியாது. அவைகள் இந்த அழியும் உடலின் அங்கங்களே. ஆதாரமான பரம்பொருளை பிரம்மத்தை - மறைத்து நிற்கும் பெயர்கள், உருவங்கள், அங்கங்கள் அனைத்துக்கும் அப்பாற பட்டவன் அவன். அவனை, ‘‘நான்’’ என்று குறிப்பிடப்படுகிறேன்.

நது. இதை மனத்தில் நிறுத்தி, சிந்தித்து நான் என்பது என்ன என்ற உண்மையைக் கண்டுபிடிக்க முயலுங்கள்.

உண்ணுடைய உண்மை உருவம் எது என்று விசாரணை செய்து புரிந்துகொள்ளுவது என்பது சிரமமான செயலே. உன் உண்மைத் தன்மையையே புரிந்துகொள்ளுவது சிரமமாக இருக்கும்போது மற்றவைகளின் உண்மைத் தன்மையை மிக நன்றாக அறிந்துகொண்டது போல் தீர்ப்புக் கூறுவது எவ்வளவு அறிவீ எம்! நீ என்றும் நான் என்றும் குறிப்பிடுவது இந்த உடலையே, மாயத் தோற்றத்தையேதான். அதுவே உண்மையல்ல. ஆத்மா ஒன்றுதான் உண்மைப்பொருள்; ஏகமான, பிரிக்க முடியாத பொருள். அதை அடிப்படையாகக்கொண்டு ஆற்றப்படும் அறங்களே உண்மையான தர்மங்கள். அதாவது ஆத்ம தர்மம் எனப்படும்.

“எப்பொழுது பார்த்தாலும் ஆத்மா, ஆத்மா என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறீர்களே, ஆத்மாவின் உருவம் எப்படிப்பட்டது, அதன் அமைப்பு எவ்வாறிருக்கும்” என்று உங்களில் சிலர் கேட்கலாம். ஆக்மாவுக்கு உருவம் இல்லை. அது நித்தியமானது, மாற்றம் அடையாதது, அழிவற்றது, உத்தமமானது, சத்தியமானது, நன்மை பயப்படுது, நிலையானது, மாசற்றது; எந்த ஒரு பெயரையும் உருவத்தையும் தந்து, அதை ஒரு வரையறைக்குள் கட்டுப்படுத்த முடியாது. அதைப் புரிந்துகொள்ளத்தான் இயலுமேதவிரகாண முடியாது. அதுவும், நற் செயல்களின் மூலமாகப் பெறும் ஞானத்தின் துணைகொண்டு அதைப் புரிந்துகொள்ளலாம். உடலுக்கு மட்டுமே பெயரும், உருவமும் உண்டு. உடலின் துணைகொண்டு இயற்றப்படும் ஒவ்வொரு செயலிலும் ஆத்ம தர்மத்தை வெளிப்படுத்த வேண்டும். ஆத்ம தத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆற்றப்படும் அறச் செயல்களே ஆத்ம தர்மம் எனப்படும்.

ஆத்மா ஆணுமல்ல, பெண்ணுமல்ல; ஆடு மாடுகள் அல்ல, குதிரையோ, பறவைகளோ, மரமோ அல்ல. ஆத்மாவை இந்த விதமாகப் பாகுபாடு செய்ய முடியாது. இதற்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டது ஆத்மா. ஆத்மாவை இந்த விதமான மாறுதலுக்குள் கட்டுப்படுத்த முடியாது. அதை “சத்” என்று சொல்லின் மூலம் குறிக்கலாம். (மூன்று காலங்களிலும் உள்ளது

என்று பொருள்) எல்லாப் பொருள்களின் கூட்டுத் தொகையும் அதன் சாராம்சமும் ஆத்மாவே. எல்லையற்ற, தனித் தன்மை பொருந்திய பரமாத்மாஅது, மற்றவைகள் எல்லாம் பொய்மையானவைகள், மாறுதலடையக் கூடியவைகள், கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்டவைகளே. இவைகளைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டுவது எனிது. ஆத்மாவைக் குறிப்பிட்டுக் காட்ட முடியாது.

பல்லக்கை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். பல்லக்கைச் செய்ய முன் அது மரமாக இருந்து, பின்னர் மரத் துண்டாகி, சட்டங்கள் பலகைகளாக உருவெடுத்தது. இறுதியில் பல்லக்காக மாற்றப் பட்டது. மரத்தின் உருவம் மாறுதலடையும் போது, ஒவ்வொரு மாறுதலுக்கும் ஒவ்வொரு பெயரைப் பெறுகிறது. பல்லக்கில் அமர்ந்துள்ள மனிதன் தான் மரத்தின் மேல் அமர்ந்தி ருப்பதாகக் கூறுவதில்லை, அல்லவா? பொருள்கள் அனைத்துமே மாறுதலடையக் கூடியவைகளே. அவைகள் நிலயானவை அல்ல; உண்மைப் பொருள் அல்ல.

பொருள்களை அவைகளின் உருவம் பெயர் இவைகளைக் கொண்டு வித்தியாசப்படுத்திக் குறிப்பிடலாம். அவைகளின் இயல்புகளைகொண்டு அவைகளை விளக்கலாம். அவைகள் எல்லாம் செயற்கையானவை, நிலையற்றவை. நாற்காலி என்பது என்ன? ஒரு குறிப்பிட்ட மாறுதலையடைந்த மரத்துண்டு, அல்லவா? மரத்துண்டுகளை நீக்கிவிடு. நாற்காலியே மறைந்துவிடுகிறது. நாற்காலியை உருவாக்கிய மரத்தைப் பார்க்கும்போது நாற்காலி கண்களுக்குப் புலப்படுவதில்லை. அதைப் போன்றவைதான் தர்மங்களும். வர்ணதர்மம், கிருஹஸ்ததர்மம், வானப்ரஸ்ததர்மம், சன்னியாசதர்மம், பிரம்மச் சரியதர்மம், இந்ததர்மம், அந்ததர்மம் அனைத்தும் நாற்காலி, பெஞ்சகள், பல்லக்கு என்பவைகளைப் போல அடிப்படை தர்மத்தின் - ஆத்ம தர்மத்தின் - அங்கங்களே. அவைகளின் இயற்கைத் தன்மையை ஊன்றிக் கவனித்தால், அந்த வித்தியாசங்கள் மறைந்து, விடுகின்றன செய்பொருள்கள் மறைந்து மரம் மட்டுமே நிலைத்திருப்பது போல, கரண் தர்மங்கள் மறைந்து ஆத்ம தர்மம் மட்டுமே ஒளிவிட்டு மிளிர்கிறது; அது மட்டுமே நிலையானது என்பதையும் உணரலாம்.

உலகில் வாழுவேண்டியிருப்பதால், உலகியல் தர்மங்க

ஞாம் முக்கியமானவைகளே. அவைகளைப் பயனற்றவைகள் என்று நான் சொல்லமாட்டேன். மரத் துண்டுகள் மரச்சாமான்களாக மாறி உதவுவதைப்போல சனுதன தர்மம், சத்திய தர்மம் எனப்படும் ஆக்ம தர்மமும், கிருஹஸ்த தர்மம், வானப்ரஸ்த தர்மம், வர்ணதர்மம், ஸதிரீதர்மம், புருஷதர்மம் எனப் பலவித மாக உருவெடுக்கிறது. எல்லாத் தர்மங்களினுடையவும் அடிப்படைத் தத்துவம் ஆக்ம தர்மம் ஒன்றே. அதைப் பயன்படுத்திக் கொள்வது எப்படி?

பலதரப்பட்ட நோக்கங்களை நிறைவேற்றிக்கொள்ள அவைகளுக்குத் தக்கபடி, விதவிதமான பெயர்கள் தந்து, அவைகளை மாற்றியமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். மரத்துண்டை அறுத்து, செதுக்கி, இணைத்துப் பிணைத்து உருவாக்குவதைப் போல, மேற்கொள்ஞாம் தர்மங்களுக்கு எந்தப் பெயரை ஈந்தாலும் சரியே. ஆனால் அவைகள் ஆக்ம தர்மத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டிருக் கொண்டிருக்க வேண்டும். எவ்வளவு முயன்றாலும் மரத்தினால் செய்த பொருள்களைத் திரும்பவும் மரமாக்க முடியுமா? அது போலவே உலகியல் தர்மங்கள் ஆக்ம தர்மத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுந்தாலும், உலகியல் தர்மங்களை ஆக்ம தர்மம் என அழைக்க முடியாது. அப்படி அழைப்பது உண்மைக்குப் புறம்பானது.

தர்மம் என்பது நன்னெறிப் பாதை. அந்த நன்னெறிப்பாதையே வாழ்வின்னளிலிருக்கு. அந்த னளியே ஆனந்தம், புனிதத் தன்மை, தெய்வீகம், சாந்தி, உண்மை, மனவலிமை இவைகளால் சூறிக்கப்படுவதே தர்மம். தர்மமே யோகம், ஜக்கியம், ஏகத்துவம்; தர்மமே சத்தியம், நீதி, புலன்டக்கம், கொரவம், பிரேரமை, சிறப்பு, நன்மை, தியானம், இரக்கம், அஹிம்சை ஆகியவையாகும். மேற்கண்ட குண நவன்கள் கொண்டதாக இருப்பதால் தான், தர்மம் யுக யுகங்களாக நிலைத்து நிற்கிறது. தர்மம் ஒரு மனிதனை எல்லா உயிர்களிடத்தகும் ஒரே மாதிரியான அன்பு கொள்ஞாம்படிச் செய்கிறது. ஒற்றுமையை வளர்க்கிறது. ஒழுக்கக் கட்டுப்பாட்டில் மிக உயர்ந்த நிலை அறவுமியை மேற்கொள்ளுவதே. மிகுந்த பயனைத் தருவதும் அதுவே.

எல்லா விளக்கமும் தர்மத்தையே ஆதாரமாகக் கொண்டு

டவை. சுத்தியமும், தர்மமும் ஒன்றேடொன்று இணைந்த வையே. பிரபஞ்சத்தின் விதிமுறையும் சுத்தியமே. இதுவே குரியன் சந்திரனின் நியமந் தவறுத் சுழற்சிக்குக் காரணம். ஞானத்தை அளிக்கும் மந்திரங்கள், வேதங்கள் எல்லாம் தர்மமே. நீதிநெறிகளை அநுசரித்து இயற்றப்படும் செயல்களில் எல்லாம் சுத்திய தர்மத்தைக் காணலாம். ‘தர்மம் எங்கே இருக்கிறதோ, கிருஷ்ணன் அங்கே இருப்பார். தர்மமும் கிருஷ்ண னும் உள்ள இடத்தில் வெற்றி நிச்சயம்!’ என்ற வாக்கியத்தைப் பாகவதத்தில் காணலாம். இறைவன் தர்மஸ்வரூபன். இந்தப் பிரபஞ்சம் இறைவனது உடல். அதனால் இந்த உலகத்தையே தர்மஸ்வரூபம் எனலாம், இல்லையா? இதை மறுப்பவர்கள் யார்? யாரும் மறுக்க மாட்டார்கள்; மறுக்கவும் முடியாது.

அத்தியாயம் 4

மனிதர்கள் பல்வேறு கடமைகள், உரிமைகள், பொறுப்புகள் ஆகியவைகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவார்கள். ஆனால் அவைகள் எல்லாம் அடிப்படைச் சத்தியதற்கான அல்ல; வாழ்க்கைச் சிக்கல்களை ஒழுங்குபடுத்தும் சில வழிகளே. அதனால் அவைகள் அவ்வளவு முக்கியமானவைகள் அல்ல. ஆண், பெண் ஆகிய இருவரே இத்தனைதர்மகர்மங்களுக்கும்காரணமானவர்கள். இந்த இருவரே பிரகிருதி, பரமாத்மா; ஜடம் சைதன்னியம் எனப்படுவார்கள். இந்த ஜட, சைதன்னியத்தின் சம்பந்தத்தாலேயே உலகில் உயிரினங்கள் தோன்றுகின்றன. இத்தனை தர்மங்களும் எதற்காக ஏற்பட்டன, இத்தனை தர்மக்கோட்பாடுகளை வகுக்கக் காரணம் என்ன என்று ஆழந்து சிந்தித்தால், இவைகள் அனைத்தும் ஆண், பெண் என்ற இந்த இருவருக்காக ஏற்பட்டவைகளே. இவர்களின் செயல்கள், ஆசாரங்களே உலகத்தில் மிக முக்கியமான தர்மங்களாகத் திகழ்கின்றன. பெரிய மகான்களாக இருந்த போதிலும் சரியே அவர்கள் எவ்வளவு விளக்கமாக கூறிய போதிலும் அந்த விளக்கங்கள் இந்த இருவரும் அநுசரிக்க வேண்டிய தர்மங்களுக்கு உள்ளடங்கியதாகத் தான் இருக்குமே தவிர, இதனைக் கடந்தாக இருக்க முடியாது.

ஸ்திரீ தர்மம், புருஷ தர்மம் ஆகிய இந்த இரண்டு முக்கிய மான தர்மங்களைத் தவிர மற்றவை எல்லாம் இதனுடைய அங்கங்களே. கோதாவரி நதியில் பல சிற்றுறுகள் கலப்பதைப் போல, அவசர, அவசியங்களைப் பொறுத்து ஏற்பட்ட தர்மங்கள் இந்த இரண்டு தர்மங்களோடு ஒன்றுசேருகின்றன. முக்கிய மான நதியை மட்டும் பொருட்படுத்துகிறோமே தவிர அதனுடன் ஒன்று சேரும் சிற்றுறுகளைக் கணக்கில் சேர்ப்பதில்லையல்லவா? அது போல, பிரதானமான பிரகிருதி தர்மங்களை மட்டும் ஆகாரமாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமேதவிர, அதில் ஒன்று சேரும் உபதர்மங்களைக் குறித்துக் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. இவைகளை எல்லாம் ஆராய்ந்து பார்த்தால் அநுசரிக்க வேண்டிய தர்மங்கள் இரண்டே என்று தெளியலாம். அவைகளே ஸ்திரீ தர்மமும், புருஷ தர்மமும்.

ஸ்திரீதர்மம்: பெண்களைக் கடவுளின் சக்தி என்பார்கள். அதுவே மாயையுங் கூட. இந்த இரண்டின் (சக்தி, மாயை)

உருவமே பெண். அதனாலேயே பெண்ணை பராசக்தியின் வடி வம் என்று சொல்லுகிறார்கள். பெண், மனிதனின் நம்பிக்கைக் குரிய தோழி: வாழ்க்கையின் அருஞ்செல்வம்: இறைவனின் சங்கல்பத்தின் பருப்பொருள்: இயற்கையின் விசித்திரம். இயற்கையின் அற்புதங்களுக் கெல்லாம் அற்புதம். பெண் வீட்டுக்கு அரசி, சக்தியின் பிரதிநிதி: வீட்டுக்கு லக்ஷ்மி போன்றவள் பெண்ணே. மனிதனுக்கு இனிமையான துணைவி. சக்தி ஸ்வரூபிகளான பெண்கள், ஆண்களைக் காட்டிலும் எந்த விதத்திலும் தாழ்ந்தவர்கள் அல்லர். இயற்கையாகவே அவர்கள் பொறுமை, சகிப்புத்தன்மை, பக்தி, பிரேரமை ஆகியவை நிரம் பியவர்கள்.

நற்குணங்கள் அனைத்துக்கும் இருப்பிடமானவர்கள் பெண்கள். அவர்களுக்கு உள்ள அளவு மனக்கட்டுப்பாடு ஆண்களுக்கு இருப்பதில்லை. அத்யாத்மிகப் பாதையில் முன்மாதிரி யாகத் திகழ்பவர்கள் பெண்களே. தன்னலமற்ற, பரிசுத்தமான பிரேரமை பெண்களின் பிறப்புமை. அறிவும், அன்பும், அற நோக்கும், பண்பும் நிறைந்த பெண்கள் வீட்டுக்குத் திருவைப் (லக்ஷ்மி) போன்றவர்கள். எந்த வீட்டில் கணவனும் மனைவி யும் பலித்திரமான பிரேரமையில் கட்டுண்டிருப்பார்களோ, எங்கே தம்பதிகள் ஒன்று சேர்ந்து ஆன்மிக நூல்களைப் படித்துப் பாராயணம் செய்வார்களோ, எங்கே இருவரும் ஹரிநாம சங்கிரத்தனம் செய்துகொண்டிருப்பார்களோ அந்த வீடே வைகுண்டம். கணவனுடன் அன்பால் பினைக்கப்பட்ட மனைவி, அருமையான மனம் பரப்பும் மலர். நற்குணங்கள் நிரம்பிய மனைவி கணவனுக்குச் சூடாமணி: ஓளி வீசும் ரத்தி னம்.

பெண்களுக்குப் பதிவிரகா தர்மமே லட்சியம். அந்த நற்பண்பின் சக்தியைக் கொண்டு அவர்கள் எதையும் சாதிக்கும் வலிமை பெறுகிறார்கள். அந்த மகத்தான சக்தியைக் கொண்டு தான் சாவித்திரி இறந்த கணவனின் உயிரை மீட்டாள். அத்திரி முனிவரின் மனைவியும், தத்தாத்ரேயரின் தாயுமான அனுகூலா தேவியின் கற்பின் சக்தி உலகறிந்த விஷயமே. அந்தச்சக்தியைக் கொண்டு திரிமூர்த்திகளையும் குழந்தைகளாக மாற்றினாள். நளாயினி, தொழுநோய் பிடித்ததன் கணவரின் உயிரைக் காப்ப

தற்குக் கதிரவனின் சஞ்சாரத்தையே தடை செய்தாள்.

கற்பே பெண்ணுக்குச் சிறந்த தலையணி (கிரீடம்) போன்றது. கற்புடைய பெண்ணை உலகமே போற்றிப் புகழும். இந்தப் பண்புடைய பெண்ணின் சக்தியை விரித்துரைப்பது இயலாத காரியம். எவ்வளவு பெரிய துன்பம் நேர்ந்தாலும், இந்தக் கற்பின் சக்தியே அவளைக் காத்து இரட்சிக்கும். கற்பே பெண்ணின் உயிர்மூச்சு. கற்பின் மகிழமையால் பெண் தன்னைத் தானே காத்துக்கொள்வது மட்டுமின்றி, வானுலகையும் (சுவர்க்கத்தை யும்) அடைவாள் இதில் சந்தேகமே இல்லை. தன்னைக் கெட்ட நினைவோடு நெருங்கவந்த வேடனை ஒரேயொரு சொல்லின் மூலம் சாம்பலாக்கினால் தமயந்தி. அரசனுன நளன், நாடு நகரம் அனைத்தையும் இழந்து, உடுத்திய உடையோடு காட்டுக்குச் சென்றபோது, தமயந்தி மகிழ்வோடு கணவனைப் பின் தொடர்ந்து சென்று அவனுடைய துன்பத்தில் பங்கேற்றார்கள்.

பெண்ணுக்கு நாணம் (லஜ்ஜை) அணிகலன் போன்றது. அதன் எல்லையைத் தாண்டுவது பெண் தர்மத்துக்கே மாறுன செயல். தர்ம விரோதமான செயல் மட்டுமல்ல, அதனால் பெண் அநேக அபாயங்களுக்கும் உள்ளாக நேரிடும்; பெண்மையே ஒளி இழந்துவிடும். அழகும் நாகரிகமும் உள்ளவளாக இருந்த போதிலும், நாணம் இல்லை என்றால், அது பெண்ணை வெறு மையாகத் தோற்றுவிக்கும். எளிமை, பணிவு, சுறுசுறுப்பு, இனிய சுபாவம், உயர்ந்த தத்துவங்களின்மேல் பற்றுதல், அடக்கம் ஆகியவைகளின் கூட்டுக்கலவையே நாணம். நாணம் என்பது பெண்ணுக்கு மாசற்ற அணிகலன். நாணமுடைய பெண் இயற்கையாகவே எல்லையை மீறிப் போக மாட்டாள். நாணமே அவளைப் போக விடாது. அவள் எப்பொழுதும் நற் செயல்களில் ஈடுபடுவாள். உண்மையிலேயே ஒரு பெண் உயர்ந்தவள் என்பதற்கு நாணமே அடையாளம். நாணமற்ற பெண் தன் பெண்ணினத்திற்கே துரோகமிழழத்தவளாவாள். அவள் மணமற்ற மலர். சமூகத்தில் அவளுக்கு எந்தவிதமான கொரவமும் கிடைக்காது. எத்தனை நற்பண்புகளுக்கு இருப்பிடமாக இருந்தாலும் நாணம் ஒன்று மட்டும் இல்லையென்றால் அவள் வாழ்வே வெறுமைதான்.

நாணம், பெண்ணைத் தெய்வநிலைக்கு உயர்த்துகிறது.

நாணமுடைய பெண், வீட்டிலும், வெளியிலும், ஏன் உலகமுழுதிலும் நன்மதிப்பைப் பெற்று உயர்வாள். “நானை என்பதையே மறந்து திரியும் பெண்களைத்தான் இன்றைக்கு உலகம் கொரவிக்கிறது” என்று சிலர் சொல்லலாம். இன்றைய நடவடிக்கைகளை நான் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அதில் தலையிட நான் விரும்பவில்லை. அவர்களை சிலர் கொரவிக்கலாம்; மரியாதை செலுத்தலாம். அவைகள் உண்மையான கொரவம் அல்ல. கொரவத்துக்கு அருக்கையற்ற அவர்களுக்குத் தரும் மரியாதையை அவமரியாதையாகவே கொள்ள வேண்டும். அவைகளை உண்மையான கொரவம் என்று பாவிப்பதுகூடத் துரோகம். அவைகள் வெறும் முகஸ்துகியே. அந்த வீண்புகழ் கழிவுப் பொருளுக்குச் சமமானது.

நாணமுடைய பெண் இப்படிப்பட்ட கொரவத்துக்கோ, பெயருக்கும் புகழுக்குமோ ஆசைப்படமாட்டாள். தன்னுடைய நிலையை நன்றாக உணர்ந்து, தன் நடவடிக்கைகளை ஒரு வரையறைக்குள் வைத்துக்கொள்வாள். அவளுக்குத் தெரியாமலேயே கொரவம் அவளைச் சென்று அடையும். மலர்களில், தாமரையில் உள்ள தேன், வண்ணுகளை வருத்தியழைப்ப தில்லை; தேனீக்களை வரவேற்பதில்லை. தேனைச் சுவைக்க அவைகளே அந்த மலர்களைத் தேடிக்கொண்டு வந்து கூடுகின்றன. கேளுக்கும், வண்ணுக்கும் உள்ள தொடர்பே அதற்கு காரணம். நாணமுடைய பெண்ணுக்கும் அவளைத் தேடிவரும் கொரவத்துக்கும் உள்ள தொடர்பும் இதைப் போன்றதே. பவித்திரமான பெண் கொரவத்துக்கோ புகழுக்கோ ஆசைப்பமாட்டாள்; அது அவளுடைய ஆத்ம தர்மம்.

தாமரைமேல் அமர்ந்திருக்கும் தவளை, தான் தாமரை மேல் அமர்ந்திருக்கிறோம் என்று பெருமைப்படலாம். ஆனால் கமலத்தின் மேல் உள்ள மகரந்தத்தை கவைக்க முடியுமா? அல்லது அதன் அழகைத்தான் ரசிக்க முடியுமா? உண்மையில் தாமரையைப்பற்றித்தான் அதற்கு ஏதாவது தெரியுமா? இந்த கொரவம் அதைப் போன்றதே. குப்பைமேட்டில் தவளைகள் உட்கார்ந்திருப்பதைப் போல, வீண் கொரவத்துக்கு ஆசைப்படுபவர்கள், அதனுடைய பொருள், உண்மையான தர்மம், நம்

பிக்கை, மதிப்பு, எதையுமே அறிந்துகொள்ளவில்லை. அப்படிப்பட்டவர்கள் பெறுவது கெளரவுமா? மரியாதையா? இல்லை, இல்லை அது ஒரு வகையான வியாதியே.

நான்மற்ற பெண்ணே, பெண் என்று சொல்வதைக்கூட ஆக்ம தர்மம் ஒப்புக்கொள்வதில்லை. ஆக்ம தர்மத்துக்கு மாருன கெளரவும் இறந்த உடலை அலங்கரிப்பது போன்றதே. வெறும் சடலத்துக்கு எவ்வளவு அலங்காரங்கள் செய்த போது ஒும், அந்த உடலைவிட்டு வெளியேறிய உயிர் அவைகளை அனுபவிப்பதில்லை, அல்லவா? உண்மை நிலையைப் புரிந்து கொண்டவர்களுக்குக் கீர்த்தி, கெளரவும் என்னும் சிறப்பையார் அளிக்கிறார்கள்? இந்த அர்த்தமற்ற மரியாதைக்கு ஆசைப்படாமல், ஆக்ம தர்மத்துக்கே தன்னை அர்பணித்துக்கொள்ள வேண்டும். இதுவே நான்முடையபெண்ணின் இயல்பு. அந்த இயல்புடைய குடும்பத் தலைவியை கிருஹலக்ஷ்மி என்று அழைக்கிறார்கள்.

மேற்கண்ட இயல்புகள் எதுவுமற்ற பெண்ணுள்ள வீடே அழிகிழந்து நிற்கும். மதமும், குடும்பமும் நிலைத்து நிற்பதற் கும், அழிந்துபடுவதற்கும் பெண்ணே காரணம். பெண்களுக்கு இயல்பாகவே மதம், ஆன்மிகம் ஆகியவைகளில் நம்பிக்கை மிகுதி. பக்தி, விகவாசம், பணிவு ஆகியவை கொண்ட பெண்கள் தங்கள் கணவர்களைக்கூட இறைவழியில் இட்டுச் செல்ல வும், ஆசார தர்மங்களில் விருப்பம் கொள்ளவும் செய்ய வல்ல வர்கள். குடும்பத் தலைவி விடியற் காலையிலேயே எழுந்துவிடுவாள். வீட்டைச் சுத்தம் செய்து, தானும் குளித்து, தன்னைப் புனிதப்படுத்திக் கொண்டு, பின்னர் தியானம், வழிபாடு இவை களில் ஈடுபடுவாள். பிரார்த்தனைக்காகத் தங்கள் வீட்டில் ஒரு சிறிய அறையைப் பூஜை அறையாக ஏற்படுத்திக் கொள்ளுவாள். அந்த அறையில் கடவுளின் படங்கள், விக்கிரகங்கள், பக்தர்கள், மகான்கள், ஞானிகள், வழிகாட்டிகள் ஆகியவர்களின் படங்களை வைத்து அலங்கரிப்பாள். அந்த அறையைப் புனிதாமன கோயிலாகவே பாவித்து, காலையிலும், மாலையிலும் வழிபாடியற்றுவாள். பண்டிகை போன்ற முக்கியமான நாட்களில் பிரார்த்தனை, பஜனை, ஆரத்தி முதலியவைகளைச் சிறப்பாகச் செய்வாள். அப்படிப்பட்ட பெண், தன் பொறுமை

யாலும், விடாழுயற்சியாலும், இறை நம்பிக்கை இல்லாத தன் கணவனைக் கூட - அவன் பிராத்தனைகளில் ஈடுபடாவிட்டாலும் - சமூகத்துக்கு உபகாரமான நற்செயல்களில் ஈடுபட்டு, அவைகளையே தெய்வ சமர்ப்பணமாகச் செய்யும்படி மாற்றி விடுவாள்.

வீட்டைக் காப்பவள் பெண்ணே . அதுவே அவளுடைய தர்மம். பெண்கள் சக்தி ஸ்வரூபிகள். ஆன்மிக வழியில் செல்ல முயலும் கணவனை, மனைவி புலனுசை என்னும் அழிவுப் பாதையை நோக்கி இழுத்தாலும், அல்லது இறைவழியில் முன்னேறும் மனைவியைக் கணவன் உலகசுக்தில் இச்சை கொள்ளும்படித் தூண்டினாலும், அவர்கள் வாழும் வீடு நரகத் துக்குச் சமமானது. அதைப் பேய் பிசாக்கள் நடமாடும் இல்லம் எனலாம்.

அப்படியின்றி உண்மையிலேயே பெண் ஆத்மாவைப் பற்றி அறிய முயல வேண்டும். இறைவனின் சன்னிதான்த்தை அடைய ஆசைகொள்ள வேண்டும்.

எந்த வீட்டில் கணவனும் மனைவியும் உயர்ந்த நோக்கங்களின் நிழலில் வாழ்கிறார்களோ, எந்த இல்லத்தில் ஹரி நாம சங்கிர்த்தனம் செய்துகொண்டு நற்செயல்களில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்களோ, சத்தியத்தைக் கடைப்பிடித்து, அன்பும் அருளும் கொண்டு, சாந்தி நிறைந்தவர்களாய், தர்ம நூல்களைப் படித்து, புலன்களைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு, சகல உயிரினங்களிடத்தும், சம நோக்கோடு அன்பு செலுத்துகிறார்களோ அந்த வீட்டில் லக்ஷ்மி வாசம் செய்வாள். அந்த இல்லம் அமரர் வாழும் உலகமாக இருக்கும்

உன்னதமான பண்புகள் நிறைந்தவளே, மனைவி என்ற பெயருக்குத் தகுதியுடையவள். கணவனிடம் உண்மையான அன்பு பூண்ட மனைவியே கிருஹலக்ஷ்மி, தர்மபத்தினி; அறம், பொருள் இன்பம் என்னும் மூவகை அறங்களைப் பெற உதவுபவள் பெண்ணே. கணவனின் மனமறிந்து இனிமையாகப் பேசும் மனைவி அவனுக்கு மனைவி மட்டுமல்ல, அறவழி யைக் காட்டும் போது அவளே தந்தை. நோயுற்றுக் தவிக்கும் போது அவளே தாய்.

கணவனுடைய விருப்பம், ஏவல், சேவை ஆகியவைகளையே நித்திய வழிபாடாக ஏற்று, அவைகளையே நிறைவேற்றி, அதன் பின்னரே அவள் இறைவழிபாட்டைக் கவனிக்க வேண்டும். கணவனைத் திருப்திப்படுத்தாமல், தெய்வ ஆராதனை மூலமாக மட்டும் ஆக்மானந்தத்தை அடைய முடியாது. கணவனிடத்தில் இறைவனைக் கண்டு, கணவனுக்குச் செய்யும் சேவையையே இறைவனுக்குச் செய்யும் தொண்டாகப் பாவித் துச் செய்யும் மனைவி, பெண்தர்மங்கள் அனைத்தையும் நிறைவேற்றியவளாவாள். செய்யும் செயல்களை எல்லாம் ஆக்மாவுக்குச் செய்யும் சேவையாக எண்ணிச் செய்தால், அவை பரம் பொருளுக்குச் சேவை செய்த பலனை தரும்.

கணவன் எப்படிப்பட்டவாகை இருந்தபோதிலும், மனைவி அவனை மகிழ்வித்து, மெதுவாகப் பொறுமையைக் கையாண்டு அவனை நல்வழியில் திருப்பி, இறைவனின் அருளுக்குப் பாத்திரமாகும்படி மாற்ற வேண்டும். கணவன் எப்படிப் போனால் என்ன, தான் மட்டும் இறையருளுக்குப் பாத்திரமானால் போதும் என்ற நினைவே அறத்துக்கு மாறுந்து; இது பெண்ணின் இயல்பே அல்ல. கணவனின் நலன், மகிழ்ச்சி, அவனுடைய விருப்பம் ஆகியவைகளைத் தன்னுடையதாக வும், கணவன் நற்கதியடைந்தால் அதுவே தனக்குப் பாதுகாப்பு என்றும் கருத வேண்டும். அப்படிப் பட்ட பெண்ணுக்கு இறைவனின் கருணை முயற்சியின்றியே கிட்டும்; இறையருள் மழையாகப் பொழியும். அந்தப் பெண்ணுக்கு இறைவன் சுகல காரி யங்களிலும் உறுதுணையாய் நின்று, நிறைந்த கருணையைச் சொல்வார். அந்தப் பெண் மட்டுமின்றி, அவளுடைய கணவனும்கூட நற்கதியடைவான்.

அத்தியாயம் 5

பெண்களுக்காகட்டும், ஆண்களுக்காகட்டும், கல்வி மிக அவசியம். பெண்களுக்குத் தகுந்த கல்வியைக் கற்பிக்க வேண்டும். பண்பாடுகள் நிறைந்த பெண்களுடைக்கேதர்மதேவதைகள். பெண்களைத் தர்மதேவதைகளாக மாற்றும் நல்ல கல்வியைத் தர பெற்றேர்கள் முயற்சிக்க வேண்டும். ஒரு சில குறிப்பிட்ட விஷயங்களில் சுதந்திரமத்துறவுது பெண்களுக்குத்தீமை செய்வதாகும். சர்வநாசத்தைத் தேடித்தரும். அப்படிப்பட்ட வித்தையைப் பெண்களுக்குக் கற்பிப்பதை நான் ஒருபோதும் ஒப்புக் கொள்ள மாட்டேன். உயர்ந்த நோக்கங்கள் உடையவர்களாக மாற்றும் வித்தையை, கலாச்சாரத்தையே கற்பிக்க வேண்டும். பரிபூரண சுதந்திரமத்தையே நாசமாக்க வல்லது. அப்படிப் பட்ட சுதந்திரத்தால் பெண்கள் தம்மைத் தாமே பாழ்படுத்திக் கொள்ளுவார்கள். வித்தியாசமின்றி கலந்து பழகுவது, சீராக்க முடியாத நிலைக்குப் பெண்ணைத் தாழ்த்திவிடும்.

பழங்காலத்தில் கூட கல்விகற்ற பெண்கள் ஏராளமானவர்கள் இருந்தனர். அவர்கள் தமிழ்மூடைய அறத்திலிருந்து பிறழாமல், ஆத்மானந்தத்தை அநுபவித்து வந்தனர். கல்வி புத்திசாலித்தனத்தை வளர்க்க வேண்டும். சாவித்திரி, அநுகூயா, நளாயினி போன்ற பதிவிரதைகள், மீராவைப் போன்ற பக்தர்கள், சூடாவைப் போன்ற யோகிகள் நம் நாட்டில் பிறந்து அறத்தையும், அறக் கல்வியையும் நிலைநாட்டினர். ஒவ்வொரு சமயம் சலபான்ற பெண்தன்வித்தை (கல்வி)யின் சக்தியால், ஆத்மவிசாரணை குறித்து சொற் பொழிவாற்றும்போது ஜனகரைப் போன்ற சக்ரவரத்திகள் கூட வியப்புக்கடலில் மூழ்கிவிடுவர். மேன்மையும், புனிதமும் நிரம்பிய அப்படிப்பட்ட பெண்மணிகள், புனிதமும், பக்தியும், ஞானமும் கூடிய நன்னடத்தையால் இன்றைக்கும் கூடப் பாரதப் பெண்களின் இதயத்தில் இடம் பெற்றிருக்கின்றனர். அவர்களால்தான் இந்நாட்டுப் பெண்களின் இதயத்தில் இன்றைக்கும் சிறிதளவாவது தெய்வீகம் நிழலாடுகிறது. இந் நாளில் கூடத் தெய்வீகம் நிரம்பியவர்களும் ஒரு சிலர் இருக்கத்தான் இருக்கிறார்கள்.

இந்நாளைய பெண்கள் அக் காலப் பெண்மணிகளிடமிருந்து உற்சாகம் பெற வேண்டும்; அவர்கள் நடத்திய வாழ்க்கை

முறையை இவர்களும் பின்பற்ற வேண்டும். இந்துப் பெண்கள் எப்பொழுதும் தார்மிக, ஆன்மிகத் தத்துவங்களுக்கு முக்கியத்து வம்தர வேண்டும். எவ்வளவுதான் புதுமைக் கல்வியில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தாலும், ஆக்ம தத்துவத்தை மறக்காமல், உள் நோக்கை, உள்ளளியை வளர்க்கும் வேதாந்தத் தத்துவங்களைக் கற்பிக்கும் நூல்களையும் படிக்க வேண்டும். இப்படிப் பட்ட கல்வியைக் கற்காத பெண் ஆதாரமில்லாத (சிறிது அசைத் தாலும் விழுந்து நாசத்தை ஏற்படுத்தும்) பாறை போன்றவளே. வேதாந்தத் தத்துவங்களைக் கற்று, பிரம்ம விந்தையில் தேர்ச்சி பெற்ற கல்பாவைப் போன்ற பெண்ரத்தினங்களைத் தோற்று வித்த நாடு பாரதம். அந்தக் காலத்தில் இந்தப் பெண் ரத்தினங்களிடம் உபதேசமும் உற்சாகமும் பெறப் பெரிய பண்டிதர்களும், வித்வான்களும் கூட வருவது வழக்கமாக இருந்தது.

அனைத்தும் எதை ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்கிறது தெரி யுமா? நாட்டின் முன்னேற்றமும், சமுதாயத்தின் முன்னேற்றமும் முறையான பெண் கல்வியையே ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்கிறது. பெண்களுடைய ஆக்ம தத்துவத்தைப் பற்றிய ஞானமே (கல்வி), நம் நாட்டுக்கு அதன் பழம் பெருமையை, சிறப்பை மீண்டும் அளிக்கவல்லது. பெண்களுக்கு சீலத்தை யும், சிறந்த பண்புகளையும் வளர்க்கும் கல்வியைக் கற்பிக்கும் பெற்றேர்கள் நாட்டுக்கு நலத்தையும், சாந்தியையும் அளித்த வர்கள் ஆவார்கள்.

பாரத நாட்டின் அந்நாளைய புனிதத்தன்மைக்கும், இந்நாளைய கேவலமான நிலைமைக்கும், அந் நாளைய சாந்தி, செளாக்கியங்களுக்கும், இந் நாளைய அசாந்தி, அக்கிரமங்களுக்கும் பெண்தர்மமே காரணம் அந்த நாளையதர்மத்தை ஆதாரமாகக் கொண்ட கல்வி முறை, இந்நாளைய அறத்துக்கு மாருன கல்விமுறை இவைகளே இந்த யுகப்புரட்சிக்கு காரணம். யுகப்புரட்சி என்றவுடன், பூமியும், ஆகாயமும் மாறியதாக எண்ண வேண்டாம். அவைகள் மாருது; மாற்றவும் யாராலும் இயலாது. மாறியது பண்பாடே.

இன்றைய கல்வி பெயரளவுக்குத்தான் கல்வியே தவிர, செயலளவில் வெறுமையே. இவை அறத்தைச் சார்ந்த கல்வியல்ல. ஆக்மானந்தத்தை அனுபவித்து, ஆக்ம தர்மத்தை

யான் கூடுமிக கல்புத, வகர்த்தி சிறி பாடு கூக்காப்பு புது
உணர்ந்து, அவைகளை மேற்கொண்டு இறைவனின் அருளுக்
குப் பாத்திரமாகும்படிச் செய்விக்கும் கல்வியே அந்நாளைய
கல்விக்குச் சமமான கல்வி. இறையருள் பெற, நல்லியல்புக
ளையும், ஆக்ம் ஞானம், இனிய சுபாவம் ஆகிய வைகளையும்
வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்; பண்புமிக்க செயல், பரிசுத்தம்,
புலன்டக்கம், உயர்ந்த தெய்வீக்கக் கொள்கையில் விருப்பம் ஆகிய
வைகளைப் பயின்று அதில் தேர்ச்சி பெற வேண்டும்; இந்நாளில் சில புத்தகங்களைப் படித்து மனப்பாடம் செய்து பட்டம்
பெற்று விடலாம். அதனால், மேற்கொண்ண பயிற்சிகளைப்
பெற யாரும் முயலுவதில்லை.

சிறந்த முறையில் தயாரிக்கப்பட்ட கல்வியைப் பெண்
னாக்குத் தர வேண்டும். நாட்டின் நிலமை, அதன் தேவை
ஆகியவைகளைப்படிந்து கொள்ளக்கூடிய திறமையை
வளர்க்க வேண்டும். பெண்கள் தன் நாட்டுக்கும், சமுதாயத்தக்
கும் தன்னால் இயன்றளவு வரையறையை மீறுமல் உதவி,
சேவை செய்யலாம். எந்த நாடாக இருந்தாலும் சரியே, பெண்களின் பண்பாடு, கலாசாரம் ஆகிய அளவுகோல்களின் துணை
யைக் கொண்டே நிர்மாணிக்கப்படுகிறது. வருங்காலத் தலை
முறை, நிகழ்காலத் தாய்மார்களையே ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்கிறது. இன்றைய தலைமுறை சென்ற தலைமுறையில்
வாழ்ந்த தாய்மார்களைப் பின்பற்றுத்தே இன்றைய அதர்ம,
அக்கிரம, அநியாயங்களுக்குக் காரணம். நடந்தது நடந்து விட்டது, அது போகட்டும். இனி வருங்கால சந்ததியினரையாவது
நாம் காப்பாற்ற வேண்டும். அதற்குப் பெண்கள், பழங்காலப்
பெண்மணிகளை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு வாழ வேண்டும்.

எந்தக் காலத்திலும் பெண்களே நாட்டுக்கு முது கெலும்பு
போன்றவர்கள்; இதயம் போன்றவர்கள். உயிர் மூச்ச போன்ற
வர்கள் இந்தப் பிரபஞ்ச நாடகத்தில், முக்கியமான, பலித்திர
மான பாகத்தை ஏற்றிருப்பவர்கள் தாய்மார்களே. நீதியை, நேர
மையை நிர்மாணிக்கத் தாய்மார்கள் உறுதி பூண வேண்டும்.
பிரபஞ்சத்தின் வருங்கால சந்ததியினரான தம் குழந்தைகளுக்கு
நீதியை, ஆன்மிகத் தத்துவங்களைப் போதிக்க வேண்டும். தாய்
அறவழியை மேற்கொண்டால், குழந்தைகளும் தாயைப் பின்

பற்றி நடப்பார்கள். தாய் நீதி, நேர்மை, ஒழுக்க விதிகள் ஆகிய வைகளை மேற்கொண்டால், குழந்தைகளும் அவைகளைக் கற்றுக்கொள்ளும். ஆக, நாட்டின் வளர்ச்சிக்கும் சரி, வீழ்ச்சிக்கும் சரி தாய்க்குலமே காரணம்; அவைகளின் படிப்பு, பாண்டித்தியம், செயல் திறன் ஆகியவைகளே காரணம்.

இன்றையநிலைமைக்கு வீட்டுப் பெரியவர்களான தாய் தந்தையர்தாம் மூல காரணம். இன்றைய மாணவர்களிடம் (Students) நம் நாட்டுப் பண்பாட்டின்சாயலைக் கூடக் காணமுடிய வில்லை. ஆத்மதக்துவம் அவர்களுக்கு நன்கப்புக்குரிய செய்தி யாகத் தோன்றுகிறது. அயல் மொழிகளைக் கற்றுக் கொள்ளுதல், உடையலங்காரத்தை மாற்றிக் கொள்ளுதல் ஆகியவைகளே பாரதநாட்டுக் கலாச்சாரம் என்பது போல் மாறிவிட்டது. இது நம் நாட்டுக் கலாசாரமல்ல. இன்றைய படித்த பெண்களுக்கு வீட்டு வேலைகளில் பழக்கம் இல்லை. வீடு என்பதை உணவு விடுதி போலப் பாவிக்கத் தொடங்கிவிட்டனர். எப்பொழுதும் வேலைக்காரர்களையும், சமையல்காரர்களையுமே நம் பிக்கொண்டிருக்க வேண்டிய நிலை வந்துவிட்டது. படித்த பெண் வீட்டுக்கு ஓர் அலங்கார பொம்மையாக-கவர்ச்சிமிக்க கலைப் பொருளாகத்தான்-இருக்கிறுன். அப்படிப்பட்ட பெண்களை எனவனுக்கு வெறும் சமை தான்; அதுவுமின்றி பல நோய்களுக்கு இருப்பிடமாகவும் இருக்கிறார்கள் பெண்கள். வீட்டில் சிரமப்பட்டு வேலைகள் எதுவும் செய்யாமல், உண்பது, உறங்குவது என்றிருப்பதால், உடலில் சோம்பல் வளர்ந்து, ஜீரணச்சுதிகுறைந்து நோய்கள் பெருகிவிட்டன. அதனால் நோய்கள் உடலை ஜீரணம் செய்துகொண்டிருக்கின்றன.

இன்றைய பெண்களின் தன்னிச்சையான போக்கினால் தரம் வீழ்ச்சியடையத் தொடங்கியுள்ளது. கற்ற கல்வியை விவேகத்தோடு நற்செயல்களில் ஈடுபடுத்தாமல், நற்பண்புகளை வளர்த்துக் கொள்ளாமல், கேவலமான உலக சுகங்களே முக்கிய மென்று கருதி தம்மைத் தாமே துன்புறுத்திக் கொள்ளுகிறார்கள் பெண்கள். இன்றைய பெண்குலம், பட்டம் பெறுதல், பதவி வகித்தல், முன்பின் யோசிக்காமல். அனைவரோடும் கலந்து பழகுதல் இவைகளையே பிரதானமாகக் கொண்டிருக்கிறது. பெரியவர்களிடம் பணிவோ பாவச் செயல்களைச் செய்வதில் பாதுமிகமாக விடுவது பாரதானால்தான் தான். யானாக பூர்வாக முன்கூட்டுப்புது மாண்பாகப்படுவது பாரதானால் தான்.

பயமோ துளியும் இல்லை. இறை நம்பிக்கை இன்னை, கண வனை பொம்மையாக ஆட்டிப் படைத்தல், தன் இச்சைப்பாடி எல்லாவற்றையும் அநுபவித்தல், செய்த தவறுக்குப் பச்சாத்தா பமின்னை ஆகியவைகளா படிப்பின் இயல்புகள்? இல்லை; ஒருநாளும் இல்லை. சரியானபடிப்பின்னை அறியாமை ஆகிய வைகளின் விபரத் உருவங்களே இவைகள். இந்த நிலைமை கல்விக்கு கெட்ட பெயரைத் தேடித்தருகிறது. இந்த நிலைமை பெண் தர்மத்துக்கே கேடு விளைவிக்கும் கணவன் வீட்டிடத் தெய்வீகம் நிரம்பிய தேவாலயாமாகக் கருதும் பெண் வாழும் இல்லம் எல்லாக் கலைகளுக்கும் இருப்பிட மென்னாம். அதற்கு சமமான வீடு உலகில் வேறு எங்கும் இல்லை என்று சொல்லவாம். ‘‘கணவன் வீடே பெண்ணுக்கு பல்கலைக் கழகம், தேவாலயம், விளையாடுத் திடல், அரசியல் அரங்கம், தியாகபவிபீடம், ஏகாந்த ஆசிரமம்’’ என்று சிறந்த பக்கர் ஒரு வர் பாடியுள்ளார்.

படித்த பெண்கள் தங்களைச் சுற்றியுள்ள மக்களுக்கும், சமுதாயத்துக்கும், தமிழ்மைய சுதா, திறமை, நோக்கம், விருப்பம், மனப்போக்கு, இயல்பு, படிப்பின் தகுதி, வாழ்க்கை வசதி, ஒழுக்கம், பாண்டித்தியம் இவைகளுக்குத் தகுந்தபடி, தம்மேல் மாசுப்பாமல், முடிந்த அளவு சேவை செய்யலாம். தனக்கோ, தன்குடும்பத்துக்கோ, தன்தாய்தந்தையர்களுக்கோ, தன் சீலத்துக்கோ எந்த விதமான அபகிர்த்தியோ, அவமரியா தையோ நேராவண்ணம் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். சீலமற்ற பெண்கள் உயிரோடிருந்தாலும், இறந்தவர்களுக்குச் சமம்.

அதனால் பெண்கள் வெளியுலகில் நடமாடும்போது மிகவும் விழிப்புடன் இருக்க வேண்டும். ஆண்களோடு அதிகமாகப் பேசுதல், கலந்து பழகுதல் ஆகியவைகளை குறைத்துக் கொள்ள வேண்டும். கணவனின் கௌரவத்துக்கும், புகழுக்கும், பெயருக்கும் களங்கம் நேராமல் பழகுவதேபடிப்பின் பயன். ‘‘நன்னடத்தையே படிப்பின் பலன்’’ என்று மகான்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

பெண்கள் இக்காலக் கல்வியையே கற்றுக்கொள்ளக் கூடாதென்றும் சமுதாயத்தோடு கலந்து பழகுக் கூடாதென்றும்

நான் கூறுவதாக எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது. கல்வி முறை எப்படியிருந்த போதிலும், சமுதாயத்தோடு கலந்து பழக வேண்டி நேர்ந்தபோதிலும், நற்பண்புகளும், நற் செயல்களும் உடைய வர்களாய், சீலம் நிரம்பியவர்களாய், நம் சனுதன தர்மங்களில் நம்பிக்கை உடையவர்களாய் இருந்தால் போதும். அவர்களை இக் காலப் படிப்போ, சமுதாயமோ எதுவும் செய்ய முடியாது. இன்றைய கல்வியும், சமுதாயமும் மட்டுமே கெடுதல் செய்யக் கூடியவை அல்ல. அவைகள் மக்களைக் கெடுப்பதற்காகவும் இல்லை. மக்களின் பண்புகளுக்குத் தக்கவாறு அவைகள் அவர்களுடைய ஆளுகைக்கு உட்பட்டுக் கெடுதலோ அன்றி நன்மையோ செய்கின்றன. பூனை தன் குட்டிகளையும் எலியையும் ஒரே வாயால்தான் கவ்விப் பிடிக்கிறது. ஆனால் எலிகளைக் கொன்றுவிடுகிறது. குட்டிகளைக் காப்பாற்றுகிறது. இது (அழிப்பதும், காப்பதும்) வாயின் தன்மையா? இல்லையல் வலவா? இது குணத்தையும் சுபாவத்தையும் பொறுத்ததே. கற்ற கலைகளையும் நல்ல முறையில் பயன்படுத்தினால் அது விவேகத்தை வளர்த்துப் பரோபகாரச் செயல்களில் ஈடுபடுக்கும்; ஆத்ம விசாரணை, உயர்ந்த தத்துவங்களில் விருப்பம் ஆகியவை களில் ஈடுபடுத்தி மிக உயர்ந்த நிலையான பரமஹம்ஸ நிலைக்கு மாற்றும். விவேகமின்றி தவறான முறையில் கல்வியை உபயோகித்தால், பொய்மை, கொடுமை, நேர்மையற்ற செயல்கள், பண்புக் குறைவான நடத்தை ஆகியவைகளை வளர்த்து, கெட்ட வழிகளில் இட்டுச் சென்று, மனித வாழ்க்கை யையே மாசுபடுத்திவிடும். அப்பொழுது பிரேரணையே நஞ்சாகி விடும்.

ஏராளமாகப் படித்து, பட்டம் பெற்று, சமூக உயர்வும் தகுதியும் பெற்ற கணவன் கிடைத்திருந்தாலும், அல்லது தானே நிறையப் படித்து, பட்டம் பெற்று உயர்ந்திருந்தாலும், நற்குணமே தன் சௌகரியமாக, சீலமே உயிர்முச்சாக நாணமே ஜீவ ஞகை, சத்தியத்தை உள்ளடக்கிய செயல்களே தன் அன்றூட்க் கடமைகளாகக் கொண்டு, பாவபயம், தெய்வ பயம் என்னும் முளைகளை இதயத்தில் நட்டு வளர்த்து, பெண்ணின் பெருமையை நினைவு கூர்ந்து, பெண் தர்மத்திலிருந்து பிறழாமல் வாழ வேண்டும். மதம், ஒழுக்கம், பெளதிக் கெந்றி ஆகியவைகளிலும், நினைவு, சொல், செயல் ஆகியவைகளிலும் சத்தி

யத்தை, தர்மத்தை அநுசரித்து, சகல கலைகளின் சாரமும் அதுவே என்று கொண்டு, தன் கெளரவத்துக்கு ஊறு நேராமல், கற்பு நெறி பிறழாமல் வாழ்வதே பெண்ணின் கடமை. பெண் தர்மமே பெண்ணின் பிறப்புரிமை. இதை பெண் ஒரு நாளும் மறக்கக் கூடாது.

அத்தியாயம் 6

மனிதர்களின் சௌகரியங்களுக்கு ஏற்றபடி தர்மங்கள் மாறுவதில்லை; அசைவதில்லை. கடந்த காலத்திலும், நிகழ்காலத்திலும், வருங்காலத்திலும் தர்மம் மாருது. அன்றூடப் பழக்கத்தில் உள்ள தர்மங்களுக்கும், அதன் விளைவுகளுக்கும் மாறுதல் நேரலாம். அவைகளின் மாற்றங்கள்கூட சாஸ்திரங்களின் அடிப்படையில் இருக்கிறதா என்று பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். அதைவிட்டு மாற்றங்களினால் ஆதாயமா, இழப்பா என்று சிந்திக்கக் கூடாது. சாத்திரங்கள் விதிகளை ஒப்புக்கொள்வதில்லை. தர்மத்துக்கு வெளிப்படையான காரணங்களைத் தேடுவது சலபமான காரியமில்ல. அவைகளை வேத மந்திரங்கள் மூலமாகத்தான் அறிய முடியும்.

பலன்களை உபதேசித்துத் தர்மங்களை அனுஷ்டித்தால், தர்மங்களுக்கே தடைகள் ஏற்படலாம். தர்மங்களைக் கையாளுவதால் ஏற்படும் பலாபலன்களைக் குறித்து, ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு மாதிரியான எண்ணங்கள் தோன்றக்கூடும். ஜபதியான சத்தியாவந்தனங்கள் செய்வதால் ஏற்படும் பலன்களைக் குறித்து, ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொருவிதமான அபிப்பிராயங்கள் ஏற்படலாம். சிலர் சந்தியா நேரத்தில் சந்தியாகாயத் திரிஜபத்தை விட்டுவிட்டு, விஷ்ணுசகஸ்ரநாம பாராயணமோ, அன்றிச் சிவ சகஸ்ரநாம பாராயணமோ செய்து வருகிறார்கள். “காலே சந்தியா சமாசரேத்.” அதாவது, குறிப்பிட்ட நேரத்தில் சந்தியாவனந்தனம் செய் என்பது பொருள். இவ்வாறு எத்தனை முறை எடுத்துச் சொன்னாலும், சிலர் அந்தக் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் சந்தியாவந்தனம் செய்வதை விட்டுவிடுகிறார்களே, அது தர்ம விரோதமான செயலே, அல்லவா? அதேபோல அந்தந்த பிரிவினருக்கு ஏற்ப ஆசார தர்மங்கள் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளை அனுபவ மூலம் அறியலாம்.

“சாதுர் வர்ண்யம் மாயா ஸ்ருஷ்டம் குண கர்ம விபாஸஹ்” என்கிறது கிடை. இதனுடைய பொருள் மிகத் தெளிவானது. “அவரவர்களுடைய பண்பு, செயல் இவைகளைப் பொறுத்து, மனிதர்களில் நால்வகை இனங்களைப் படைத்திருக்கிறேன்” என்பதே அதன் பொருள். இல்லாத பொல்லாத காரண காரியங்களைக் கற்பித்துக் கொண்டு, வரட்டுவாதம் செய்வதும், தமக்

குத் தோன்றியபடி தவருன வழியில் செல்வதும் பாவத்தை பற்றிய பயமோ தெய்வபயமோ இன்றி அறியாமையில் மூழ் கிக் கிடக்கும் ஏதும் அறியாத எளிய மக்களை கூட தவருன பாதையில் இழுத்துச் செல்வதுமான இத்தகைய விரும்பத்த காத செயல்களில் ஏராளமான பேர் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். வீழ்ச்சியடைந்தவர்களை மீட்கவும், காக்கவும், தர்மத்தை உத் தாரணம் செய்யவும் இறைவன் அவ்வப்பொழுது அவதாரம் செய்துகொண்டிருக்கிறார். ஆக இறைவன் பூமியில் அவதரிப்ப தற்குக்கூட தர்மமே காரணம் என்று கீதையில் பகவான் மனி யோசையாக முழுங்கியிருக்கிறார்.

“தர்ம ஸமஸ்தாபனார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே.” இங்கே ஒன்றை முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டும். தர்மம் நசிந்து போய், அதர்மத்தின் சக்தி அதிகரித்து விட்ட போது பகவான் அவதரிப்பார் என்பதாகச் சாதாரணமாகக் கீதாபாரா யானம் செய்பவர்களில் அநேகம் பேர் நினைக்கிறார்கள். அதில் தர்மம் நசிந்துவிட்டதாக நினைப்பதற்கு ஆதாரமே இல்லை. பகவானும் கூட (கீதையில்) அவ்வாறு அறிவிக்க வில்லை. அதற்காகத்தான் “க்லானி” என்ற சொல்லை உபயோகித்திருக்கிறார். அதாவது தர்மத்துக்கு ஊறு நேரக்கூடிய அடையாளங்கள் தோன்றும்போது, தர்மத்தை ரட்சிக்க நான் வருவேன் என்று தெரிவிக்கிறாரே அல்லாது தர்மம் நசிந்து விட்ட பிறகு அதைக் காக்கவருவேன் என்று அறிவிக்கவில்லை.

நோயாளி இறந்த பிறகு மருத்துவர் வந்து பயன் என்ன? மானிடனின் உயிருக்கு மேலான தர்மம் நசிந்த பிறகு பவரோக மருத்துவரான பகவான் எதைக் காக்க வருகிறார்? அதனால்தான் நசிந்துவிட்ட பிறகு என்று குறிப்பிடாமல், ஊறு நேரும்போது என்று தெளிவாக்குவதற்காக, க்லானி என்ற சொல்லைப் பயன் படுத்துகிறார். தர்மத்தை ரட்சிப்பதே இறைவனின் பணி. மனி தர்கள் தர்மத்தை உயிர்மூச்சாகவே கருத வேண்டும்.

தர்மத்தை மிக எளிய செயலாகக் கருதக் கூடாது. தர்மத்தைக் கணப்பிடிக்காத மனிதன் உயிர்ற உடலுக்குச் சமமான வன்; கற்சிலைக்கு ஒப்பானவன். அதர்ம வழியில் சென்று கொண்டிருக்கும் மனிதகுலத்தைக் சாம, தான, பேத, தண்ட-

உபாயங்களைக் கையாண்டாவது தர்ம வழிக்குத் திருப்பியாக வேண்டும். முற்காலத்தில் தர்மத்தை அநுசரித்தால் உயிரைப் போக்கிலிடுவோம் என்று வாள் முனையில் மிரட்டினுல்கூட, அந்த மக்கள் அதர்ம வழியை மேற்கொள்ளமாட்டார்கள். இப் பொழுது பிறரின் தூண்டுதலின்றியே, தாமாகவே அறவழியிலி ருந்து நழுவிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

தர்மத்துக்கு பலவிதமாகப் பொருள் சொல்லிக்கொண்டு, தர்மத்தை அநுசரிப்பவர்களுக்கும் அநேக விதமான தடங்கல் களை ஏற்படுத்திக்கொண்டு, அறவழியை மேற்கொள்ளுபவர்களைத் துரும்பைவிடக் கேவலமாக நடத்துகிறார்கள். தர்மத்தை அநுஷ்டிப்பவர்களை வஞ்சகர்கள், கபட நாடகமாடுபவர்கள் என்றும் நினைக்கிறார்கள். அந்த மூர்க்கர்களுக்குத் தர்மம் என்றால் என்ன என்றுகூடத் தெரியாது. உண்மையைப் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய சக்தியும் இல்லை. அந்த சொல்லின் பொருள் கூட தெரியாத பாமரர்கள் அவர்கள். பாவம் (Sin) என்ற சொல் மூக்குக் கூடப் பொருள் அறியாதவர்கள். அப்படியிருக்கும் போது அறவழியை மேற் கொள்வது பற்றி அவர்களுக்கு என்ன தெரியும் என்று நீங்களே எண்ணிப் பாருங்கள்! பிறவிக் குருட னுக்குக் கதிரவனைப் பற்றியோ, கதிரவனின் ஒளியைப் பற்றியோ என்ன தெரியும்? ஒளிக் கதிர்கள் உடலில் படும்போது அதன் வெப்பத்தை மட்டும்தான் அவனால் உணரமுடியும்.

தர்மத்துவங்களின் மேல் நம்பிக்கை இல்லாதவன், அறவழியை மேற்கொள்ளாதவன், அறவழியில் செல்வதால் ஏற்படும் ஆனந்தத்தை எங்ஙனம் அறிவான்? அவனிடம் தர்ம தத்துவங்களை விவரிப்பது, செவிடன் காதில் ஊதிய சங்கைப் போல் பயனற்றே. ஊதுபவனின் வாயில் உள்ள சங்கை மட்டுமே செவிடனால் பார்க்க முடியுமே தவிர, அதன் நாதத்தை உணர்ந்து ரசிக்க முடியாதல்லவா? ஒருவனுக்கு இதன் தத்துவத்தைக் கூறு முன், அதைக் கேட்டவரின் சிரத்தையைக் கவனித்து, தர்மத்தை அநுசரிக்க விருப்ப முடையவர்கள் என்று தெரிந்தால், அவர்களுக்குத்தான் தர்ம தத்துவத்தை விளக்க வேண்டும். அவர்கள் அறவழியில் சென்று பெறும் அநுபவங்களைப் பார்த்து, தர்மத்தை நம்பாத மூடர்கள் கூடச் சிறிது சிறிதாக அதைக் கையாளும் எண்ணத்தைப் பெறுவார்கள்.

இன்று எத்தனையோ பேர் அதிகம் படித்தவர்கள் இருக்கி ரூர்கள். வேத சாஸ்திரங்களில் பாண்டித்தியம் பெற்றவர்கள் கூடத் தர்மங்களை அநுசரிக்காமல், உலகத்தின் மேல் உள்ள பயத்தாலும், நவீன காலக் கல்வி முறையாலும், தவறான எண் ணங்களாலும், தர்மத்தின் மேல் நம்பிக்கை இழந்து நிற்கிறார்கள். ஏகாதசி விரதம், ஸ்நானம், சந்தியா வந்தனம், உபவாசம் ஆகியவைகள் உடல் நலத்துக்குத் தான் என்றும், கற்பூர் ஆரத்தி காட்டுவதில் அகன் வெளிச்சமும், தூபமும் மூச்சத் திணற லுக்கு (ஆஸ்த்மா) நன்மை பயப்படு என்றும், பிராணையாமம் செய்வது ஜீன சக்தியை அதிகப் படுத்தும் என்றும், தீர்த்த யாத்திரை போவதும், புண்ணிய நதிகளில் குளிப்பதும் உலக அநுபவம் பெறுவதற்கான வழியென்றும் பலவிதமாகக் கூறி, பவித்திரமான செயல்களைத் தாழ்த்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படித்திரித்துக் கூறுபவர்கள், வஞ்சகர்கள் காட்டுமிராண்டி கள். இவைகள் மனுதர்மத்தைப் படிப்பதால் சிறிது தெளிவு பெறலாம்.

ஆர்ஷம் தர்மோபதேசம் ச
வேத சாஸ்திர அ விரோதி நா
யஸ்த்தர்கே நாநு ஸந்தகே
ஸ தர்மம் வேத நேத்ரஹ

என்று கூறுகிறார் மனு. அதாவது, “வேதம், தர்ம சாஸ்திரங்கள் இந்த இரண்டில், வேத சாஸ்திரங்களுக்கு விரோதமற்ற விவாதங்களோடு யார் தர்மத்தை விமரிசிக்கிறார்களோ, அவரே தர் மத்தை அறிந்தவர் ஆவார். மற்றவர்களால் இதை அறிய முடியாது. இதனுடைய உட்பொருள் என்ன வென்றால், வேத சாஸ்திரங்களுக்கு உடன்பாடான ஊகம் எதுவோ அதைத்தான் மனு உறுதிப்படுத்துகிறார். அன்றி வேத சாஸ்திரங்களே தர்மங்களுக்கு ஆதாரம் என்று கூறவில்லை. இல்லாத பொல்லாத விவாதங்களால் பயனில்லை; பயன் ஏற்படாது. இக்காலத்தில் ஏராளமானவர்கள் தர்க்க வாதங்களில் இறங்கி, தாழும் அதர்ம வழியில் சென்று, அறவழியில் செல்லுபவர்களைக் கூடத் தம் வாதத் திறமையால் மாற்றிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த மனி தர்களுக்கு ஆராதனை, தெய்வ சிந்தனை ஆகியவைகள் விரோதமான செயல்களாகத் தோன்றும். இன்றைய மாறுதலைக் குறித்து அந்த நாட்களிலேயே வேத வியாஸர்,

ந யகஷந்தி ந ஹோஷ்யந்தி ஹேது வாத
விமோதிதாஹ

நீசு கர்மம் கரிஷ்யந்தி, ஹேது வாத விமோதிதாஹ தர்க்கவாதங்களை விரும்புவர்கள், தெய்வ உருவங்களை வழி படமாட்டார்கள். அக்கினியை வளர்த்து ஹேமம் செய்ய மாட்டார்கள். நீசத்தனமான செயல்களில் ஈடுபடுவார்கள் என்று வேத வியாசர் மகா பாரதத்தில், கலியைப் பற்றிய வர்ணனையில் கூறியிருக்கிறார். தக்தம் தர்மங்களை அநுசரித்துச் சூரிய சந்திரர்கள் தக்தம் கதியில் தவறுமல் சஞ்சரித்து வருகிறார்கள். சகல தேவதைகளும், பஞ்ச பூதங்களும் தத்தம் தர்மங்களை அநுசரித்து வருகின்றன. தாழும் தர்மத்திலிருந்து பிறழுந்து துன் பத்தை ஏற்காமல் பிறருக்கும் அது நேராவண்ணம் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். தர்மம் என்னும் பேரொளி பிரபஞ்சம் முழுவதும் பரவி ஒளி வீச வேண்டும். விவாதங்களுக்கு இடம் தந்து மூனையைக் கெடுத்துக் கொள்ளாமல், உண்மையான ஆத்ம தக்துவத்தின் மேல் நம்பிக்கை வைத்து, அதன் மூலமாகத் தர்மத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு அன்றூட் செயல்களில் அதைப் புகுத்தி, அநுசரித்து ஆனந்தம் பெற வேண்டும்.

“உத்யோகம் புருஷ லட்சணம்” என்றும் சாதாரணமாக மக்கள் கூறுவது வழக்கம். இதை சிறிதளவும் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. இந்தக் காலத்தில் எல்லோருக்கும் உத்தியோகம் கிடைப்பதில்லை. மேலே சொல்லப்பட்ட பழமொழிப்படிப் பார்த்தால் உத்தியோகம் கிட்டாதவர்கள் எல்லாம் புருஷ லட்சணம் அற்றவர்கள் என்று பொருளாகிறது, இல்லையா? இந்தப் பழமொழிகள் அவரவர்களுடைய சௌகரியங்களைப் பொறுத்து ஏற்பட்டதே.

“தர்மம் புருஷ லட்சணம்” என்ற பழமொழி அனைவரும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய ஒன்றே. ஓவ்வொர் ஆண்மகனும் அறம் பொருள் இன்பம் வீடு (ஆத்ம அர்த்த காம மோட்சம்) இவைகளில் அறத்தைக் கட்டாயமாக அநுசரித்தே ஆக வேண்டும். அதுவே புருஷார்த்த தர்மம். பெண்ணுக்குப் பதிவிரதா தர்மம் எப்படியோ, அவ்வாறே ஆண்களுக்குப் பிரம்மச்சரியம். பெண்கள் ஒருவரை மட்டுமே கணவனுக்க வரிக்க வேண்டும் என்று எப்படி வற்புறுத்துகிறோமோ, அதுபோலவே ஆண்களும் ஏக

பத்தினி விரதத்தை மேற்கொள்ள வேண்டும். பெண் எப்படித் தன் கணவனைத் தெய்வமாக மதிக்கிறார்களோ அதே போல கணவனும் தன் மனைவியை கிருஹலக்ஷ்மியாகப் பாவித்து, அவளுடைய விருப்பத்துக்குத் தக்கபடி நடந்து கொள்ள வேண்டும். அப்பொழுது தான் அவன் புருஷ வட்சனம் உடையவனு வான். மானம், அவமானம், பெயர், புகழ்,கீர்த்தி, நற்குணம், தூர்க்குணம் ஆகிய அனைத்தும் ஆண், பெண் இருவருக்கும் சமமே. இதில் உயர்ந்தவர், தாழ்ந்தவர் என்பது இல்லை.

மேலே சொல்லப்பட்ட நிபந்தனைகள் எல்லாம் பெண்ணை மட்டும் கட்டுப்படுத்தும் என்றும், ஆணைக் கட்டுப்படுத்தாது என்றும் என்னுவது தவறு. ஆணைகட்டும், பெண்ணைகட்டும் இருவருமே மேலே சொல்லப்பட்ட விதி களை அநுசரிக்க வேண்டும். பெண்கள் ஆண்களின் கைப் பொம்மைகள் அல்லர். தர்ம, கர்மங்களைப் பொறுத்த வரையில் இருவரும் சமமானவர்களே. இருவருமே சாந்தி, சத்தியம், பிரேமம், அஹிம்சை ஆகியவைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். இந்த நான்கு பலித்திரமான உணர்வுகளை மறந்து நடந்தால் அறவழியில் இருந்து பிறழ்ந்தவர்கள் ஆவார்கள். பெண்கள் சில காரியங்களைச் செய்யக் கூடாது என்று தடுக்கப்படுவதைப் போல, ஆண்கள் செய்யக் கூடாத சில செயல்களும் உண்டு. ஆண்களும், பெண்களும் அநுசரிக்க வேண்டிய நிபந்தனைகளில் ஒரு சில விதிகளே மேலே சொல்லப்பட்டிருப்பவை.

அத்தியாயம் 7

கண்களுக்குப் புலப்படும் சகல உயிர்களும் காயத்தியைப் போல் ஒளிவிடுகின்றன. வாக்கு காயத்தியே. சகல உயிரினங்களையும் வாக்கால் குறிப்பிடுகின்றோம். வாக்கே (மொழி, ஒலி) இவை களை அறிவிக்கிறன; காப்பாற்றுகின்றன. காயத்திரியும், எல்லா உயிரினங்களும் இந்த உலகில் வாழ்கின்றன. பிருதிவியை (உலகை) மீறிக்கொண்டு போக யாராலும் இயலாது. பிருதி வியே (உலகமே) புருஷனின் (ஆத்மா) உடல். எப்படி என்றால் உடலில் உள்ள உயிர், உடலைக் கடந்து போவதில்லை. உடலின் உள்ளே இதயம் இருக்கிறது. இதயத்தில் தான் உயிர் வாழ்கிறது. இதயத்தைக் கடந்து அது வெளியே போவதில்லை.

காயத்திரிக்கு நான்கு பாதங்கள் உண்டு. இதில் ஆறு வகை கள் உண்டு. அவை யாவை என்றால், பேச்சு, பொருள், உலகம், உடல், இதயம், உயிர் (வாக்கு, பூதம், பிருதிவி, சரீரம், ஹ்ருதயம், பிராணன்) எனப்படுபவையே அவை. இந்த பவித்திரமான காயத்திரியில் புகழப்படும் புருஷன் சிறப்பு மிக்கவர் பவித்திரமா ஸவர், அற்புதங்கள் நிறைந்தவர்; சகல உயிரினங்களும் அவருடைய உடலின் சிறு பாகமே. அந்த உயிரினங்களின் எண்ணிக்கை, இயல்பு, அளவு, கருத்து ஆகியவைகளைத் தெளிவாக அறிந்துகொள்ளுவது இயலாத காரியம். இவைகள் அனைத்தும் அவரில் நான்கில் ஒரு பாகம் மட்டுமே. மீதி மூன்று பாகங்களும் அவருடைய ஒளிமிய்மான அமிர்தஸ்வரூபமே அவருடைய உண்மைத்தன்மையை அறிவதற்கு யாராலும் இயலாது.

காயத்திரியால் புகழப்படும் புருஷனே பிரம்மம். மனிதனின் சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட ஆகாசமாக இருப்பவர் அவரே. “பஹ்ர்தா புருஷாகாசஹ”. இது விழிப்பு நிலை; பிரம்மமாக மனிதனின் உடலுக்குள் ஆகாசமாக நிறைந்திருக்கிறார் என்று பொருள். “அந்தஹ புருஷாகாசஹ” இது கனவு நிலை. அவர் இதயத்தின் உள்ளிருக்கும் ஆகாசமாக இருக்கிறார். அதுவே முழுமை. அவர் முழுமையாக எங்கும் நிறைந்திருக்கிறார். இது ஆழ்ந்த உறக்க நிலை. இந்த உண்மைகளை உணர்ந்தவன் யாரோ, அவன் முழுமையை, பிரம்மத்தை அடைவான். அதாவது விழிப்பு, கனவு, ஆழ்ந்த உறக்கம் (ஜாக்ரத, ஸ்வப்ன, சஷாப்தி) எனப்படும் இந்த மூன்று நிலைகளையும் உணர்ந்த

மோகி பிராணை யாரோ கூத்துவதே, தூத்துக்குடி மொன் பிராணை வன் யாரோ அவனே பிரம்மம் எனலாம்.

இந்த தெய்வீகமான, ஆத்ம தத்துவ ஸ்வரூபனின் நாமத்தை ஏற்றுள்ள மனிதன் களங்கமுள்ளவாகு, ஆசாரங்க ளற்றவாகு, ஆடம்பரமுடையவாகு, அகங்காரத்தின் இருப்பிடமாக மாறுவது எவ்வளவு கேவலம்! எத்தகைய கொடுமை! புருஷன் என்ற புனிதமான பெயரைத் தாங்கி நிற்பதற்காகவா வது ஆத்ம தத்துவத்தில் ஓர் அணுவளவை மனிதன் ஆதரிக்கக் கூடாதா? அப்படியில்லை என்றால் இனி புருஷ தார்மம் எங்கே இருக்கிறது? இக் காலத்தில் புருஷ லட்சணத்தைக் காண்பதே அரிதாகி விட்டது.

சந்தியா ஹிவோ சுசிர்நித்ய மனர்ஹ நிர்வ கர்மஸ~

யதன்ய துக்ருகே ந தஸ்ய பல பாக்பபேத்

என்று அந்தக் காலத்து ரிஷிகள் கூறியுள்ளார்கள். அதாவது மனிதன் சந்தியாவந்தனம் செய்வதை விட்டு விட்டால் அவன் நாசமடைவான் என்று எல்லா ஸ்மிருதிகளும் அறிவிக்கின்றன. சந்தியாவந்தனம் செய்யாதவர்கள் வேறு எந்த விதமான கர்மங்கள் செய்வதற்கும் அருக்கடையற்றவர்கள். முற்காலத்தில் வாழ் நாள் முழுவதும் சந்தியாவந்தனத்தைத் தவறாது செய்ததன் மூலமாக நீண்ட ஆயுளையும், மேன்மை, புகழ், ஞானம், தெய்வீக ஒளி ஆகியவைகளையும் பெற்றிருந்தார்கள். காயத்ரி தியானம் செய்யாதவன் பிராமணன் அல்ல. பிரம்ம தத்துவத்தை அறிந்த வன் யாரோ, பிரம்மத்தை வழிபட்டுப் புனிதமடைந்தவன் யாரோ அவனே பிராமணன். இதில் ஜாதி, மத வித்தியாசங்கள் இல்லை. ஆனால் பிராமணன் என்ற பெயரைத் தாங்கி வந்தவன் இதை முக்கியமான செயலாக ஏற்று அநுசரிக்க வேண்டும்.

சந்தியாவந்தனம் என்றால் என்ன? சம் = பகவானிடத்தில்; தியா = சிந்தனை; மனத்தைப் பகவானிடத்தில் நிறுத்துதலே சந்தியா வந்தனம் எனப்படும். மனத்தைப் பகவானிடத்தில் நிறுத்துவதற்கு, அதைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும், இல்லையா? அதற்கு மூலகைக் குணங்களான சத்வ, ரஜஸ், தமோ குணங்களை வெல்ல வேண்டும். இவைகளை வெல்ல இறைவனைப் பிராத்திக்க வேண்டும். இதுவே மனிதனின் முதற்கடமை. ப்ராத காலத்தை - அதாவது காலைப் பொழுதை சத்வகுண காலம் என்றும், பகல் நேரத்தை ரஜோகுண காலம்

என்றும், மாலை நேரத்தைத் தமோகுண காலம் என்றும் சொல்லுவார்கள். இதுவே படைப்பின் தர்மம்; விதிகள்.

சத்வகுண காலமாகிய ப்ராத காலத்தில் மனம் உறக்கமாகிய ஆனந்தத்திலிருந்து விழித்து, சலணங்களிலிருந்து விடுபட்டு, பரிசுத்தமாக, பேரைமதியோடு இருக்கும். இந்த நேரத்தில் இறைவனை தியானித்தல் நன்மை பயக்கும் என்பது யாவரும் அறிந்ததே. இதைப் ப்ராத சந்தியாவந்தனம் என்று சொல்லுவார்கள். சந்தியாவந்தனம் என்பதன் பொருளைக் கூடத்தெரிந்து கொள்ளாமல், ஏதோ அநுசரிக்க வேண்டிய ஒரு கடமையாக எண்ணி, பெரியவர்கள் சொல்லக் கேட்டு, குருட்டுத்தனமாக அதை நிறைவேற்றுபவர்களும் இருக்கிறார்கள். இதனுடைய உட்பொருளைத் தெரிந்து கொண்டு, பின்னர் அதில் ஈடுபடுவது, மனிதனின் இரண்டாவது (தர்மம்) கடமை.

பின்னர், ரஜோ குணம் அன்றாடச் செயல்களில் நுழைந்து களைப்பறா செய்கிறது. அதனால் பசி தோன்றுகிறது உணவு கொள்ளுமுன், இறைவனை சிந்தித்து, தியானம் செய்து, தயாரித்த உணவை இறைவனுக்கு அர்ப்பணம் செய்து பின்னரே புசிக்க வேண்டும். இதையே பகல் நேர (மத்தியாஹ்ன) சந்தியாவந்தனம் என்பார்கள். இதைப் பயிலுவதன் மூலம் ரஜோ குணம் கட்டுக்கு அடங்கி, சத்வகுணம் மேலோங்கும். இது மனிதன்கைக் கொள்ள வேண்டிய மூன்றாவது தர்மம்.

இனி, தமோ குணம் பிரவேசிக்கும் நேரமான மாலையில் ஒவ்வொரு ஆண் மகனும் வீடு வந்து சேர்ந்து, திருப்தியாக உண்டு, உறங்கப் போவான். ஆனால், செய்ய வேண்டிய காரியம் இதுவல்ல. இது சோம்பேறிகளின் இயல்பு. தமோகுணம் தன்னுள் நுழையும்போது (அதாவது மாலை நேரத்தில்) அதிலிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் பொருட்டு, இறைவழி பாடு, ஆண்மிக நூல்களைப் படித்தல் முதலான நற்கருமங்களில் ஈடுபட வேண்டும். இதுவே மாலையில் செய்யப்படும் சந்தியாவந்தனம்.

உறக்க மென்னும் ஆனந்த நிலையிலிருந்து வெளிப்படும் மனத்துக்கு அறிவுரை புகன்று, தன் வசப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். சாதரண உறக்கத்திலேயே இத்தகைய மகிழ்ச்சி கிட்டுவதுபோல் பாலாக நூலாக - நூலாக நூபை முடிவுக்கு விஶாக சூதாஜிவி ஸுந்தரபி கூபை முறைகள் மாறுமாக்க

டுமென்றால், பகவத் தியானம் என்னும் உறக்க நிலையில் எத்த கைய ஆனந்தம் கிட்டும் என்று யோசித்துப் பாருங்கள்! இந்த உண்மைகளை உள்ளபடி உணர்ந்து கொண்டு சத்வ குணத்தை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். இது மனிதன் இயற்ற வேண் டிய நான்காவது கடமை.

உயிரோடிருக்கும் காலம்வரை, மூன்று காலங்களிலும் சந் தியான வந்தனம் செய்து வந்தால், மனிதன் உத்தம புருஷனாக, ஒளி (தேஜஸ்) பொருந்தியவனாகத் திகழ்வான். அவனுடைய எல்லா விருப்பங்களும் நிறைவேறும். அவன் ஜீவன் முக்கடலை வான். அன்றாடக் கடமைகளில் இதையும் ஒன்றாக எடுத்துக் கொண்டு சந்தியாவந்தனம் செய்யக் கூடாது. இதன் உட்கருத் தைப் புரிந்துகொண்டு இயற்றினால் தான் சிறப்பான பலன் கிட்டும். இதற்குக் காயத்திரி மந்திரத்தின் பொருளை மனத்தில் வாங்கிக்கொண்டு, சந்தியாவந்தனம் செய்வதே சிறப்பாகும். அதிலும், தேஜோரூபனுள் ஆத்ம ஸ்வரூபனும், மூல புருஷனு மான முழு முதற் கடவுளும் தானும் ஒருவரே என்ற ஏகத்துவ உணர்வோடு சந்தியா வந்தனம் இயற்றுதல் மனிதனின் மற் றெருரு தர்மம்.

காயத்ரி ஜபத்தை அசட்டை செய்பவர்கள் அதன் உண்மைப் பொருளை அறியாதவர்களே. மனுவும்கூட அழுத்தமாகப் பிராமணனுக்குக் காயத்ரியே உயிர் மூச்ச என்று தெளிவாக் கியிருக்கிறார். இது சத்தியம். மனிதனின் புத்தியை வளர்த்து ஒளிமயமாக்கும். பேரின்பப் பேரொளியை (ஒளிமயமான இறைவனை) தியானம் செய்வதைக் காட்டிலும் புனிதமான செயல் வேறு என்ன இருக்கிறது? மனத்தை பாவத்தின் வழி யில் செல்ல விடாமல் காப்பாற்றும் இறை வழிபாட்டை விட சிறப்பான செயல் வேறு என்ன இருக்கிறது. நற்குணங்களை வளர்த்துக் கொள்வதைக் காட்டிலும் சிறந்த செயல் எது? பிராமணம் காயத்ரி மந்திரத்தின் சாரமான பிராமணத்துவத்தை நழுவ விடாமல் வேத அத்யயனம் செய்வதற்குச் சக்தி இல்லாவிட்டாலும் கூட - காயத்ரியையாவது தவறாது செய்ய வேண்டும் என்று மனு வற்புறுத்துகிறார். காயத்திரியைவிடச் சிறந்த செல்வம் வேறு இல்லை என்று ஸ்மிருதி சொல்லுகிறது.

உலகில் எல்லாச் செயல்களையும் நிறைவேற்றிக்கொள்ள

சக்தியளிப்பது ஆக்மசக்தியே. அப்படிப்பட்ட ஆக்மசக்தி பெரு குவதற்குக் காரணமான காயத்ரியை ஒவ்வொரு மனிதனும், மூன்று காலங்களிலும் தவறுமல் இயற்ற வேண்டும். அந்தச் சக்தியைப் பெருக்கிக் கொள்வதற்குப் புனிதமான மனுணர்வு கள் முக்கியம். உடல் நலம் பெற பரிசுத்தமான சாத்விக உணவு எப்படி முக்கியமோ அதேபோல புத்தியை விசாலப்படுத்திக் கொள்வதற்கு ஆதாரமான குரிய ஒளியை உணர்வு வடிவில் உள்ளொளியின் மூலமாகப் பெருக்கிக் கொள்ள வேண்டும். அந்தப் பணியைச் சந்தியா காலத்தில் தான் செய்ய வேண்டும். ஆக்மசக்தி குறைந்தால் புலன்களின் சக்தியும் குறைந்து விடும். அந்த நிலையில் குரியனின் சக்தியைப் பெருக்கிக் கொண்டால், அது பட்டத்தில்விடைத்த பயிராகப் பெருகும்.

குரியன் உதித்துத் தன் ஒளிக் கிரணங்களைப் பரப்பும் போது இருள் மறைந்து விடுகிறது. அப்பொழுது விளக்கை ஏற்ற வேண்டிய அவசியம் ஏது? இருளகற்றும் பேரொளியை மனிதன் தன்னில் நிறைத்துக் கொண்டால் பிரம்ம தேஜஸ் அவனிடம் ஒளிவிடும். அக்காலத்திய முனிவர்கள் இதைப் பெறுவதற்கான வழிமுறைகளைப் பற்றி விரிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதைப் பயிற்சிக்குதுப் பார்த்தால், இதனுடைய பலன்கள் எப்படிப்பட்டது என்று அநுபவ பூர்வமாக அறியலாம்.

உபநயனம் செய்வது எதற்காக? உபநயனத்துக்கு முன்னந்த மந்திரத்தை உபதேசிக்கிறார்கள்? அந்த மந்திரத்தை முன்னாகவே உபதேசிப்பதற்கு என்ன காரணம்? மற்ற மந்திரங்களை ஏன் உபதேசிக்கக் கூடாது? இவைகளை எல்லாம் யோசித்துப் பார்த்தால், காயத்ரியே எல்லா மந்திரங்களுக்கும் சக்கரவர்த்தி போன்றது என்பது விளங்கும்; அந் நாளைய தர்மத்தையொட்டிய செயல்கள், விதிகள், நியமங்கள் ஆகியவைகளின் உண்மை உருவும் புரியும். உண்மையை யோசிக்காமல், தங்கள் தங்கள் ஊகங்களுக்கு இடம் கொடுத்தால், அநியாயத்துக்கும் அதாரமத்துக்கும் இரையாலீர்கள்.

உண்மையில் காயத்ரி என்றால் பொருள் என்ன? இந்நாளைய மக்களுக்கு இது பற்றி ஏதாவது தெரியுமா? ஏதோ ஒரு பெண் தெய்வத்தின் பெயர் என்றால் அல்லது அது ஒரு மந்திரம் என்றால் அநேக விதமான பதில்களைக் கேட்கலாம். “கய”த்

தைக் காப்பது காய்த்ரி. “கய்” என்றால், பிராணன் அல்லது வாக்கு முதலான புலன்கள். அதுமட்டுமல்ல, “காயந்தம் த்ராயதே யஸ்மாத் காயத்ரீ தேநைகத்யதே” அதாவது, தன்னைக் காணம் செய்பவர்களைக் (பஜனை, பிராத்தனை, தியானம்) காப்பதே காயத்ரி என்பதன் பொருள்.

இந்த பவித்திரமான மந்திரமே விஸ்வாமித்திரர் போன்ற ராஜரிவிகளைப் பிரம்ம ரிஷிகளாக மாற்றியது. அது எல்லாக் கலைகளையும் அளிக்கும் கற்பக விருட்சம். அந்த வேத மாதா தன்னை வழிபடுவர்களுக்குச் சகல வரங்களையும் அளிப்பாள். பிரம்ம குத்திரத்திலும், தர்ம குத்திரத்திலும் இந்த தேவ தையைப் பற்றி வர்ணித்து எழுதப்பட்டுள்ளது. அவைகளை நீங்கள் புரிந்துகொண்டால் எதனுடைய ஆகாரமும் இன்றி உங்களுக்கே உண்மை புரியும். இப்பொழுது அந்த தர்மங்களுக்கு ஒன்றுக்கு ஒன்பது அர்த்தங்கள் கற்பித்து, வெளகிக் விவகாரங்களோடு ஒப்பிடுகிறார்கள். தர்மம் தாழ்வடைந்ததற்கு அதுவே காரணம். இந்த நிலையிலிருந்து அது மேன்மையுற வேண்டுமானால், அதனுடைய பழையநிலையைத் திரும்பப் பெற வேண்டுமானால், சனுதன தர்மங்களைப் புனருத்தாரணம் செய்ய வேண்டியது அவசியம். இல்லையென்றால் தவறான கருத்தை மாற்றிக்கொண்டு, ஆகும் தர்மத்தை அநுசரித்தால் அனைத்தும் அஞ்ச செயல்களாகவே மாறிவிடும்.

அத்தியாயம் 8

மனித வாழ்வை ஒழுங்குபடுத்தும் ஆசிரமங்கள் நான்கு. பிரம் மச்சாரியம், கிருஹஸ்தம், வானப்பிரஸ்தம், சன்னியாசம் என்ப வைகளே அந்த நான்கும். இவைகள் எல்லாம் கிருஹஸ்தாசிர மத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுந்தவைகளே. ஆக, குடும்பத் தலைவனே உத்தமன். காற்றைச்சுவாசித்தே உயிரினங்கள் வாழ் கின்றன. அதுபோல கிருஹஸ்தனின் ஆதாரவுடன்தான் மற்ற மூன்று ஆசிரமங்களை அநுசரிப்பவர்கள் வாழவேண்டி இருக்கி ரது இந்த மூன்று ஆசிரமங்களை அநுசரிப்பவர்களுக்கு, உணவு ஸிப்பதுமட்டுமின்றி, வேதாத்யாயனம் செய்விப்பதும் குடும்பத் தலைவனின் வேலையே. மனுவும்கூட இதையே தன்னுடைய தர்ம சாஸ்திரத்தில் தெளிவாகக் கூறியிருக்கிறார். தன் தர்மத்தைத் தவறுமல்ல மேற்கொள்ளும் கிருஹஸ்தனுக்குக் கூட மோட்சம் கிட்டும் என்று கூறியிருக்கிறார்.

அறவழியை எந்த ஆசிரமத்தை அநுசரிப்பவர்கள் மேற்கொண்டாலும் சரியே, அவர்கள் முக்கியை அடைவார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. மனு, அவருக்கு முன்பே ஸ்மிருதி, நாரத பரிவராஜ கோபநிஷத் போன்ற ஸ்ருதிகள் கூட இதைப் பரிசீலித்துள்ளன. தர்மங்களை தவறாது கடைப்பிடிக்கும் கிருஹஸ்தனே உத்தமமான மனிதன் என்று அவைகள் கூறுகின்றன. மற்றும் சில புனித நூல்களில் கூட, “எல்லாப்பற்றுகளையும் விட்டு விட்டவர்களே வணக்கத்துக்கு உரியவர்கள்” என்று கூறப்பட்டுள்ளது. எல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரமான கிருஹஸ்தாசிரமத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுவதா அல்லது வணக்கத்துக்குரிய சன்னியாச ஆசிரமத்தை மேற்கொண்டு நிவருத்தி மார்க்கத்தில் செல்லுவதா என்ற ஐயப்பாடு சிலருக்குத் தோன்றலாம். பரம பவித்திரமான கிருஹஸ்தாசிரமத்தை மேற்கொண்டவர்களுக்கும் எல்லாவற்றையும் துறந்த பரமஹம்சர்களுக்கும் தொடர்பு உண்டு. எந்த ஆசிரமத்தை வேண்டுமானாலும் மேற்கொள்ளலாம். அதில் தவறில்லை; துன்பம் இல்லை. நான்கு ஆசிரமங்களிலும் உள்ளவர்கள், அவர்களுடைய தர்மங்களைத் தவறின்றிக் கடைப்பிடித்து ஒழுகினால் வீடுபேறு அடைவது உறுதி.

வாழ்க்கையில் ஒரு குறிப்பிட்ட நிலையில், அந்த நிலைக்கு தகுந்த ஆசிரமங்களை மேற்கொள்வது சிறப்பு. தான் அநுசரிக்

கும் தர்மங்களை முழு மனத்தோடு, வழி மாருமல் செய்து வருவார்களேயானால் எல்லா ஆசிரமங்களும் பலித்திரமான வைகளே, சிறப்பு மிக்கவைகளே, முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவைகளே. இதுவே சாஸ்திரங்கள் கறும் உறுதிமொழி. ஆக்ம ஞானம் பெற்றவர்கள் பிறவிப் பெருங்கடலைக் கடந்து மீட்சி யைப் பெறுவார்கள் என்பது தெளிவு. உயர்ந்த குலத்தில், வம் சத்தில் பிறந்திருந்தாலும் சரி, படித்தவனானாலும் பாமரங்களை வழும் சரி, பரமாற்சாரானாலும் சரியே, தன் தர்மங்களைக் கைவிட்டவர்கள், விரதங்களையும், வேதங்களையும், கீதை, உபநிஷத் ஆகியவைகளைப் பாராயனம் செய்வதை நிறுத்தி விட்டவர்கள், தியானம், வழிபாடு போன்ற கடமைகளைச் செய்யாதவர்கள் நிச்சயமாகத் துண்புறுவார்கள். உலகியல் கடமைகளை மட்டும் அநுசரிப்பவர்கள் துன்பத்தை அநுபவித்தே ஆக வேண்டும்.

ஒருவன் அன்றூடம் செய்ய வேண்டிய கடமைகளில் ஆர் வம் காட்டித் தவறாது செய்வதைக் காட்டிலும் சிறந்த செயலோ, தவமோ, தர்மமோ வேறில்லை. உபநிஷத்துகளின் சாரமான கீதை இதைப் பற்றி என்ன சொல்லுகிறது தெரியுமா?

எந்த ஆசிரமத்தை மேற்கொண்டிருந்தாலும் சரி, எந்த இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களானாலும் சரி, ஏற்றுள்ள கடமைகளை முயற்சியோடு செய்துகொண்டிருந்தால் போதும் என்கிறது. மனுவும் இதையே உறுதிப்படுத்துகிறார். அறவழியில் மாருது செல்பவர்கள், “விஞ்ஞானி” களாகி இறைவனை வந்திப்பார்கள் என்கிறார் மனு.

எந்த மனிதன் எல்லா ஆசைகளையும் விட்டு, புலனைசைகளை மறந்து, எப்பொழுதும் பிரம்மதத்துவத்தில் மூழ்கியிருப்பானே, அவனே விஞ்ஞானி. அப்படிப்பட்ட விஞ்ஞானியை எந்தத் துண்பங்களும் தீண்டாது. அவன் உள்ளத்தில் எப்பொழுதும் ஆனந்தமும் அமைதியும் குடிகொண்டிருக்கும். ஒரு மனி தன் தன் அந்திய காலத்திலாவது பிரம்மததைத் தேடுவானுல்ல, அவன் நிச்சயமாக இறைவனேடு ஜக்கியமாவான் என்பதில் ஜயமில்லை.

ஸ்திதப் பிரக்ஞனுடைய இயல்புகளும் இதைப் போன்

ரதே. பிரம்மமும் மனிதனும் ஒருவரே என்ற மனதிலையே சிறந்த மருந்து. அதுவே முக்தியை அளிப்பது. அதுவே மனிதனின் உண்மையான தர்மம். மந்த புத்தியுள்ள அஞ்ஞானி, தேகமே 'நான்' என்ற எண்ணத்திலாழ்ந்திருப்பான். சிறிதளவா வது விவேகமும் விசாரணையும் பெற்ற பண்டிதன், உடலினுள் விருக்கும் ஜீவனேதான் என்று அறிவான். மேலும் சற்று ஆழந்து சிந்தித்துப் பார்த்தால், உடலிலிருந்து ஆக்மாவைப் பிரித்துணரும் ஞானம் பெற்ற மகான்கள் பிரம்மமும் தாழும் ஒருவரே என்று உணர்வார்கள். அந்தத்தத்தவத்திலேயே எப்பொழுதும் மூழ்கியிருப்பார்கள்.

பிராமணன் போன்ற இனப் பாகுபாடுகள், கறுப்பு, வெளுப்பு என்ற நிற வித்தியாசங்கள், பிரம்மச்சாரியம் போன்ற ஆசிரமங்கள் ஆகிய அனைத்தும் உடலைப் பற்றியதர்மங்களே. அவைகள் ஆத்மதர்மம் அல்ல. காலம், இடம் இவைகளைப் பொறுத்துத் தர்மங்கள் மாறுகலுக்கு உட்படுகின்றன. இந்தக் தர்மங்கள் உலக நியதிகளுக்காக இறைவனின் சங்கல்பத்தால் உண்டானவைகள். இவைகளை ஒவ்வொரு மனிதனும் அநுசரித்தேயாக வேண்டும். உலகத் தொடர்பு அற்றவர்கள், அதாவது பற்றுதலைக் களைந்தவர்கள் இந் நியதிகளைக் கையாள வேண்டியதில்லை. அதனால்தான் பிரம்மஞானம் பெற்றவர்கள் இவைகளைப் பொருட்படுத்துவதில்லை. அவர்கள் ஜாதி, மதக் கட்டுப்பாடுகளைக் கடந்தவர்கள். அவர்களுக்கு அனைத்தும் பிரம்ம தத்துவமாகவே காணப்படும். ஆனால், அந்த நிலைக்கு வரும்வரை பிரிவு, ஆசிரமம் ஆகிய நியமங்களைக் கையாள வேண்டியது அவசியம். இது தேக தர்மம்.

சத்தியத்தை உணர்ந்த ரிஷிகள், ஆத்மதர்மங்களான சத் சித் ஆனந்தம் எனப்படும் மூவகைக் குணங்களையே ஆக்மாவின் இயல்புகள் என்று நிர்ணயித்தனர். அந்த உத்தம விஞ்ஞானிகள் சச்சிதானந்த பரப்பிரம்மத்தை அடைந்தனர். முக்தியைப் பெற ஆத்ம சுத்தம் அவசியம். ஜாதியும் நிறமும் காரணமல்ல ஆனால் ஆத்மசுத்தம் தர்ம நியதிகளைக் கையாளுவதைப் பொறுத்தே ஏற்படுகிறது. தர்மங்களுக்கு ஜாதியும், நிறமும் முக்கியமே. அவரவர்களின் தர்மங்களை அநுசரிப்பதன் மூலம் ஆத்ம சுத்தமும், ஆத்ம சுத்த மூலமாக மோட்சமும் பெறப்படுகிறன.

மோட்சத்துக்கும் ஜாதியும் நிறமும் முக்கியமல்லவாயினும், ஆக்ம சுத்தத்துக்கு நியமங்கள் அதி முக்கியம். நியமங்கள் மூலம் அனுபவமும் அனுபவ மூலம் சுத்தியத்தை அறிவதும் சாத்தியமாகிறது. சுத்தியத்தின் மூலமாகப் புனிதத்தன்மையும், புனிதத் தன்மையால் மோட்சமும் சித்திக்கிறது. இப்படிப் பட்ட “சுத்த ரூப மனத்தத்துவம்” உள்ள மனிதர்கள் எந்த ஆசிரமத்தை அநுசரித்தாலும், எந்தஜாதி, இனப்பிரிவைச் சேர்ந் தவர்களாயினும் சரியே, விஞ்ஞானத்துக்கு வேண்டிய ஆக்ம சுத்தம் பெற்றிருந்தால் நிச்சயம் முக்கு பெறுவார்கள். இதையே சாஸ்திரங்களும் கூறுகின்றன. விருப்பு, வெறுப்பு உடையவர் கள் காட்டில் வாழ்ந்தாலும் கூட அவர்களால் தப்பிக்க முடியாது. புலன்களை வென்றவர்கள் கிருஹஸ்தாசிரமத்தில் இருந்த போதிலும், அவர்களைக் காலிகள் என்றே சொல்ல வாம். எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடிய செயல்களில் ஈடுபடுவர்கள், எங்கே இருந்த போதிலும், அவர்கள் ஞானிகளே. மீட்சியைப் பெறுவதற்காகக் காட்டுக்குப் போக வேண்டிய தில்லை. அவர்கள் வீடே தபோவனம். சந்ததிகள் மூலமாக வரும், தான் தர்மம், யாக யக்ஞங்கள் மூலமாகவும் முக்கியைப் பெற முடியாது. ஆக்ம சுத்தி ஒன்று இருந்தால் போதும். அதை எனிதில் பெற்றுவிடலாம்.

தான் இயற்றும் அறங்கள் சரியானதா, தவறானதா என்பதைச் சாஸ்திரங்களின் மூலமாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். பிரம்மச்சாரி, கிருஹஸ்தன், வானப்பிரஸ்தன், சன்னியாசி - இவர்களில் யாராயிருந்த போதிலும் சரி, எந்த வழியைப் பின் பற்றுபவர்களாயினும் சரியே, நிரந்தரம் சுயம் பிரகாசமான பிரம்மத்தைத் தரிசிக்கக் கூடிய பிரம்ம திருஷ்டியைப் பெற்றி ருந்தால் கலபமாக முக்கியைப் பெறலாம்.

ஆக்ம திருஷ்டியே மோட்சத்துக்குத் காரணம். வேதங்களின் பொருளை உணர்ந்து, தர்மத்தைத் தவறாது அநுசரிப்பானேயாகில், அவன் எந்தச் சாதியைச் சேர்ந்தவருயினும் சரி பரமபதத்தைப் பெறுவான். கிருஹஸ்தாசிரம தர்மத்தில் ஈடுபட்டவர்கள், சாஸ்திரங்களின் அறிவுரைப்படி எல்லா அறங்களையும் அநுசரிப்பதற்கான சுத்தியையும், ஞானத்தைப் பெறும் சுத்தியையும் உடையவர்களானால், சன்னியாசத்தை மேற்

கொள்ளாமலேயே மீட்சியைப் பெறலாம். கிருஹஸ்தாசிரமதர்மங்களைக் கவனமாகப் பின்பற்றி, சுயதர்மத்தையும் விட்டு விடாமல் நிறைவேற்றி வந்தால், சர்வேசுவரனின் கிருபைக்குப் பாத்திரமாகி, ஆண்மிகப் பாதையில் நேரும் தடைகளை அந்த அருளால் போக்கிக் கொண்டு முன்னேறுவார்கள். ஜனகர், அஸ்வபதி, திலீபமகாராஜா ஆகியவர்கள் கிருஹஸ்த ஆசிரமத்தில் இருந்து கொண்டே முக்கியைப் பெற்றவர்கள்.

கிருஹஸ்தாசிரமம் வீடுபேற்றை நல்குமா, இல்லையா என்ற ஜயப்பாடே வேண்டியதில்லை. சம்சார சாகரத்தைக் கடக்க வேண்டும் என்ற ஒரே மாதிரியான எண்ணம் கணவன் மனைவி இருவருக்கும் தோன்ற வேண்டும். அவர்கள் தங்கள் தர்மங்களைச் சிரத்தையாக அநுசரித்து வந்தால் இருவரும் வீடு பேற்றை எய்தலாம். அவர்கள் இருவரின் நினைவும் ஒரே மாதிரி யானதாக, உறுதியானதாக இருக்க வேண்டும். அப்படி இல்லாத இடத்துச் சன்னியாசத்தைச் சரணநடைவதே நல்லது. குரியன்கூட நடுபகலில் தன்தர்ம பத்தினியான சாயாதேவியோடு இணைந்து காட்சித்தருகிறான். பதினாறு கலைகளையுடைய சந்திரனும் அமிர்தம் போன்ற குளிர்ச்சி பொருந்திய தன் நிலவுக்கதிர்களோடு இணைந்து நிற்கிறான். குடும்பத்தலைவி சாந்தி, பொறுமை, சீலம் ஆகிய நற்பண்புகளோடு, புன்சிரிப்புத் தவழும் முகத்தோடு இருந்தால் அந்த வீடே ஒளிபொருந்தியதாகிவிடும். அந்த தம்பதிகளுக்கு ஆண்மிக உலகில் வெற்றி நிச்சயம்.

கிருஹஸ்தனுக்கு ஆண்மிகப் பாதையில் தடைகள் நேருவது இயற்கை. பரிபூரண வைராக்கியம் இருந்தால் அவன் துறவை மேற்கொள்ளலாம். அப்பொழுதும் கூட மனைவியின் முழுச் சம்மதம் இருந்தாலொழுய துறவறத்தின் பலனை அடைய முடியாது அல்லது கணவன் மனைவி இருவருமே வீட்டை விட்டு வெளியேறி வானப்பிரஸ்தத்தை மேற்கொள்ளலாம். வயது நிரம்பாத குழந்தைகள் இருந்தால் வானபிரஸ்தத்தை மேற்கொள்ளக் கூடாது என்று சாஸ்திரங்கள் சொல்லுகின்றன. அந்தக் குழந்தைகளுக்குத்தக்க பாதுகாப்புக்கு ஏற்பாடு செய்துவிட்டுப் பின்னரே வானப் பிரஸ்தத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

தடைகள் ஏற்பட்டாலும், ஏற்படாவிட்டாலும் கிருஹஸ்த

தர்மத்தை நாற்பத்தியெட்டு வயதுவரை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று சாஸ்திரங்கள் தெரிவிக்கின்றன. அறவழியில் தடைகள் ஏற்படாவண்ணம் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்படியும் ஏற்பட்டுவிட்டால், அதை இறைவனிடம் ஒப்படைத்து விட்டு அமைதி பூண வேண்டும். இவ்வாரூபக் கிருஹஸ்த ஆசிரமத்தை ஏற்று, முயன்று முடிக்க வேண்டும். கிருஹஸ்தாசிரமத்தர்மம் ஆண் பெண் இருவருக்கும் பொதுவானதே.

அத்தியாயம் 9

உயர்ந்தவன், தாழ்ந்தவன், பிராமணன், சூத்திரன், செல்வந்தன், ஏழை, ஆண்கள், பெண்கள் ஆகிய வித்தியாசங்களை நோய் பார்ப்பதுவில்லை. அனைவரும் அதன் பிடியில் அகப்பட்டுத் தவிக்கக் கூடியவர்களே. வியாதி வந்தால் மருந்து சாப்பிடும் உரிமையும் அனைவருக்கும் உண்டு. அதைப்போலவே, பவரோகத்தை (பிறப்பு, இறப்பு, என்னும் நோய்) உடைய மாந்தர்கள் அனைவரும் சர்வ ரோக நிவாரணியான பிரம்ம வித்தை எனப்படும் மருந்தை உட்கொள்ள அதிகாரம் பெற்றவர்களே. பினியாளர்கள், அவரவர்களுடைய தகுதிக்குக் தக்கபடி மருந்துக்கு விலைதந்து, பெற்று உட்கொள்வதைப் போல அவரவர்களுடைய சாதகத்துக்குத் தகுந்த அளவு ஆன்மிக முன்னேற்றத்தை அடைவார்கள். இங்கே கவனிக்க வேண்டியது ஒன்று உண்டு.

மருந்தை உட்கொள்ளும் போது நியதி தவறாது பத்திய முறையைக் கூட எவ்வாறு கவனித்துக் கொள்ள வேண்டுமோ. அவ்வாறே பிரம்ம தத்துவத்தையும், நிரந்தரமான பிரம்ம பாவத் தோடு உட்கொள்ள வேண்டும். அதற்குத் தகுந்த பத்திய முறையானதற்கும், பக்தி, ஞானம், வைராக்கியம் ஆகியவைகளையும் முறைப்படி ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். மருந்தையும் பத்தியத்தையும் சரியான படி அநுசரிக்கும் மனிதன் நோயின் பிடியில் இருந்து விடுபடுவது போல, பிரம்ம தத்துவத்தைப் பயிலும் மனிதனும் மேற்படி பத்திய முறைகளைத் தவறாது அநுசரித்தால் பவரோகத்தின் பிடியினிருந்து விடுபடலாம். பிரம்மோபதேசத்தைப் பெற்றவர்கள், தர்மங்களைச் சரியாக நிறைவேற்ற மலும், ஒழுங்காகச் சாதகம் செய்யாமலும், நற்பண்புகள் அற்றவர்களாகவும் இருந்தால் அவர்கள் பிராமணையினும் சூத்திரையினும், சக்கரவர்த்தியாயினும், சண்டாளனாயினும், பவரோகத்திலிருந்து விடுபட முடியாது; பரப்பிரமத்தை அடைய முடியாது. பிரம்ம வித்தை அனைவருக்கும் பொதுவானதே. ஆனால் அதை அடையும் தகுதியை முதலில் சம்பாதித்துக் கொள்ளுவது நல்லது.

நோயற்ற ஒவ்வொருவருக்கும் மருந்து சாப்பிடும் உரிமை உண்டு என்றாலும், விலையுயர்ந்த மருந்தாக இருந்தால் அதனை வாங்கும் சக்தி, பத்திய முறையை அனுசரிக்கும் திறமை இரண்

கும் தேவை. இந்த இரண்டு தகுதியும் இல்லாத போது, பாவ ரோக மருத்துவர் மருந்து சாப்பிடும் உரிமையை மறுத்துவிடுவார். விலையுயர்ந்த மருந்துகளை வாங்கி உண்ணும் சக்தி இல்லாத ஏழைப் பினியாளர்களுக்கு, தர்மசீலர்களான சில வைத்தியர்கள் தாமே அந்த மருந்தை வாங்கித் தருவதில் வையா? பாவரோக நோயாளிகளின்தகுதி, சக்தி (கடந்த பிறவிகளின் பாவ, புண்ணியம்) இவைகளைக் கவனித்து, மருந்தையும் தருகிறார் அவர்.

இனியும் ஒரு பிரச்சனை. பிரம்ம வித்தையைக் கற்றுக் கொள்ளும் உரிமை பெண்களுக்கு உண்டா, இல்லையா என் பதே அது. இந்தப் பிரச்சனைக்கு முன்பே பதில் அவித்திருக்கி ரேன். பெண்களுக்கு அந்தத் தகுதி இல்லையென்றால் மகா விஷ்ணு பூதேவிக்குக் கீதையின் சாரத்தைப் போதித்திருக்க மாட்டார். பரமசிவன் பார்வதிதேவிக்குக் குருக்கீதையை போதித்திருக்கமாட்டார். கீதையில், “தரோவாச” என்றும், குரு கீதையில், “பார்வத்யவாச” என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்குமா? அந்த இரு வார்த்தைகளும் தாராவும், பார்வதியும் பிரம்ம வித்தையைப் பற்றிய விவாதத்தில் பங்கு கொண்டார்கள் என்பதைத் தெளிவாக்குகின்றன. சஸ்வரன் பார்வதிக்கு யோக சாஸ்திரத்தையும், மந்திர சாஸ்திரத்தையும், உபதேசிக்கவில் வையா? ப்ரஹதாரண்ய கோபநிஷத்தில் யக்ஞ வல்கிய மகரிவி மைத்ரேயியிக்கு பிரம்ம வித்தையை உபதேசித்ததாகக் குறிப்பிட்டுள்ளது.

இவ்வளவு ஏன்? வேதத்திலேயே கர்ம காண்டம், ஞான காண்டம் என்று இரண்டு காண்டங்கள் உள்ளன. அதில் கர்ம காண்டம், அறியாமையால் உலக சுகங்களில் மூழ்கியுள்ள அஞ்ஞானிக்கும், ஞான காண்டம் விஞ்ஞானிக்கும் பயன்படுகிறது. சாஸ்திரங்களிலும் கூட பண்டிதர்களின் உபதேசங்கள், ஆதம ஞான அநுபவமும் பாண்டித்தியமும் பெற்ற ஞானிகளின் உபதேசங்கள் என இருவகையுண்டு. இதிலும் எல்லாம் இறைவனின் செயலே என்ற நினைவோடு, சகல தர்மங்களையும் அர்ப்பணிக்கும் மனோபாவம் பெற்றவர்களின் அறிவுரைகள்; எல்லா உயிரினங்களிலும் உள்ளுறையும் பொருள் ஆத்மா ஒன்றே என்ற நினைவோடு பேத உணர்வை மறந்து, அசையும்,

ஓட்டாருட் ஆணையாக இருந்து சூதி அதைத்தின் நல்லுக்காக வீம் பாடுபடும் மகானுபாவர்களின் வார்த்தைகள் ஆகிய இவைகளே சுத்திய வாக்குகள்.

ப்ரஹதாரண்ய உபநிஷத்தில் சன்னியாசம், பிரம்மச் சரியம் ஆகிய அத்யாத்மிக நற்பண்புகளோடு கூடிப் பேரொளி வீசிப் பிரகாசித்த கார்க்கி, மைத்ரேயி, மகாபாரதத்தில் சுலபா என்ற யோகினி முதலான பெண்மணிகளின் உன்னத உத்தம வரலாறு களைக் காணலாம்.

ஆனால் முதலில் அவர்களின் தர்ம நெறிகள் எப்படிப்பட்ட வை என்று தெரிந்துகொண்டு, அந்த நெறிகளைக் கையாண்டு பார்த்துத் தெரிந்து கொண்ட பின்னரே அவர்களின் உயர்வைப் பற்றி யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். சூடா, மதாலஸா முதலான பெண்மணிகள் கிருஹஸ்தா சிரமத்தில் இருந்து ப்ரம்ம ஞானத்தை அடைந்ததாக யோகவசிஷ்டத்திலும், புராணங்களிலும் சொல்லப்பட்டுள்ளன. சாஸ்திரங்களை ஊன்றிப் படிக்காத காரணத்தால் தான் ஜயம் தோன்றுகிறது.

பிரம்மச்சாரினியான கார்க்கி, கிருஹஸ்த தர்மத்தை மேற்கொண்ட சூடா, வானப்பிரஸ்தத்தை மேற்கொண்டமைத்திரேயி, சன்னியாசினியான சுலபா யோகினி ஆகியவர்கள் உயர்ந்த நிலையை அடைந்தார்கள் என்றால், அது அவர்களுடைய பவித்திரமான இதயங்களையும், புனிதமான செயல்களையுமே காட்டுகிறது. பெண்கள் இதைப் புரிந்துகொண்டு அந்த பெண்மணிகளைப் போல உயரமுயற்சிக்க வேண்டும்.

லெளகிக சாஸ்திரங்களைப் போதிக்கும் ஆசிரியரைக் காட்டிலும் குலகுரு பதின்மடங்கு உயர்ந்தவர். குலகுருவைக் காட்டி ஒம் தந்தை நூறு மடங்கு உயர்ந்தவர். தந்தையைக் காட்டிலும் தாய் ஆயிரம் மடங்கு உயர்ந்தவள் என்று மனுஸ் மிருது கூறுகிறது.

தர்ம சாஸ்திரங்கள் அனைத்தும் மனுஸ்மிருதிக்குக்கட்டுப் பட்டவைகளே அவைகள் அனைத்துக்கும் ஆதாரமானது மனுஸ்மிருதியே. அப்படிப்பட்ட மனுஸ்மிருதியிலேயே தாய் மைக்கு எவ்வளவு சிறப்பளிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று பாருங்கள்! செல்வத்துக்கு அதிபதியான லக்ஷ்மிதேவி பெண்ணினத்

தைக் சேர்ந்தவள், இல்லையா? பொன்களுக்கு ரூட் ச்கல் வரை யத் தொடங்கு முன், “லக்ஷ்மியைப் போன்ற” என்று தொடங்கி எழுதுகிறார்கள். இந்த உண்மையையும் மறக்கக் கூடாது. அவதாரபுருஷர்களான ஸ்ரீராமர், கிருஷ்ணர் ஆகியவர்களும், சங்கரர், ராமானுஜர், மத்வர் போன்ற மத ஆசிரியர்களும், புத்தர், ஏச கிறிஸ்து, முகம்மது போன்ற ஞானிகளும் பெண்ணின் கருப் பையில் இருந்து தோன்றியவர்களே, இல்லையா? பவித்திரம் நிறைந்த இந்தப் புருஷர்களைத் தம் கருப் பையில் தாங்கி உலகுக்கு அளித்த உத்தமத் தாய்மார்கள் கக்தி யின் வடிவமானவர்கள். சத்தியவதுகளான அந்தத் தாய்மார்களின் குண நலன்களையும், அவர்கள் ஏற்று நடத்தி வந்த நித்திய தர்மங்களையும், தாழும் மேற்கொண்டு ஒழுகி வரும் பெண் மக்களுக்குப் பிரம்ம ஞானத்தைக் கற்றுக்கொள்ள சகல அதிகாரங்களும் உண்டு. இதை யாராவும் மறுக்க முடியாது. இந்த விதமான பத்திய முறைகளை ஏற்றுக்கொள்ளாமல், நோய்மட்டும் நீங்கிவிட வேண்டும் என்றால், எப்படி?

உண்மையை ஆராய்ந்தால் ஆத்மாவுக்கு ஆண் பெண் என்ற வித்தியாசமில்லை. ஆத்மா நித்தியமானது, பவித்திரமானது, மீட்சி வடிவானது. சயம்பிரகாச சொருபமானது. இந்த ஆத்மானம் பெற்றவர்களே அந்த உத்தமப் பெண்மணிகளின் நிலையை அடைய முடியும். கலைகளுக்கு அதிபதியான சரஸ்வதி, செல்வத்துக்கு அதிபதியான லக்ஷ்மி, ஞான ஸ்வரூபினி யான பார்வதி ஆகிய மூவரும் பெண்களேயல்லவா? இந்த உண்மைகளை அறிந்துகொண்டால் ஒரு சிலவற்றைப் பெற பெண்களுக்குத் தகுதி இல்லையென்றாலும், பிரம்ம தத்துவத்தை அறியவும், பிரம்மத்தை வழிபடவும், முக்தியைப் பெற வும், பிரம்மச்சாரியம் போன்ற விரதங்களை மேற்கொள்ளவும் பெண்கள் தகுதியற்றவர்கள் என்று எவ்வாறு சொல்ல முடியும்? உறக்கத்தில் ஆழந்திருக்கும் சிங்கம் தன் சக்தியை மறந்தி ருப்பது போல மாய உறக்கத்தில் ஆழந்து கிடக்கும் மனிதர்கள் தங்கள் தெய்வீக சக்தியை அறிந்து கொள்ளாமல், சாஸ்த்திரங்களில் பிரம்ம வழிபாடு பெண்களுக்கு மறுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று அறியாமை, வெறுப்பு காரணமாகச் சொல்லுவார்கள். சாஸ்திரங்கள் அவ்வாறு கூறவில்லை.

உலகத்துக்கு சாஸ்திரங்கள் கண்கள் போன்றவை. அவைகளின்படி, அவைகளின் விதிவளக் கைக்கொண்டு நடப்பது மனி தனின் முதற் கடமை. இன்றைக்கு முதலாவதாக செய்ய வேண்டிய சிறந்த செயலும் அதுவே. சாஸ்திரங்களை முழுமையாகத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொண்டால், அதில் உள்ள கருத்தைக் குறித்து விவாதம் செய்யவேண்டிய அவசியமே நேராது. தனக்கு இசைவான ஒன்றிரண்டு செய்திகளை எடுத்துக் கொண்டு ‘சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது’ என்று வாதாடுவது சரியல்ல. சாஸ்திரங்களை முழுமையாகப் பரிசீலனை செய்யாமல், அவைகளுக்கு மாருள செயல்களில் ஈடுபடுவதும் தவறு. அவனைப் பாவங்கள் குழும். சாஸ்திரங்களுக்கும், தர்மங்களுக்கும் ஒரு நாளும் தடையாக இருக்கக் கூடாது. தடையாக நிற்பது என்பது என்ன, தடை செய்ய வேண்டும் என்ற நினைவே பாவச் செயல்தான். இன்றைக்கு உலகம் இந்த நிலைக்கு வந்திருக்கிறது என்றால், சாஸ்திரங்களில் நம்பிக்கை கொள்ளாமையும், சாஸ்திரதர்மங்களை மேற்கொள்ளாததுமே காரணம், இது பெரிய வீழ்ச்சியே.

சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள பிரம்ம ஞான இயல்புகள் அற்றவன், அன்றூட நியமங்களில் சாஸ்திர சம்மதமான செயல்களைச் செய்து, முக்தியைப் பெற முயல வேண்டும். எல்லாச் சாஸ்திரங்களையும் படித்த பின்னரும் ஒருவனுக்குப் பிரம்ம ஞானம் ஏற்படவில்லை என்றால், அந்தப் படிப்பு முழுவதும் வெறும் கமையேயன்றி, அதனால் பயன் ஏதும் இல்லை. சுகல சாஸ்திரங்களையும் படித்தும், அதன் சாரத்தை அறியாத மனிதன் பலவிதசவைகளையுடைய உண்பொருள்களில் இடப்பட்டுள்ள அகப்பைக்கு ஒப்பாவான். ‘சாஸ்திரங்களின் சாரத்தை அறியாமல் தம்மைத் தாமே பண்டிதர்கள் என்று நினைத்துக் கொண்டு, மற்றவர்களுக்கு உபதேசிக்க முற்படுவது குருடனுக்கு மற்றொரு குருடன் வழிகாட்டியாவதைப் போன்றதே, என்று முன்ன கோப நிஷ்ட கூறுகிறது. சாஸ்திர அறிவு இல்லையென்றாலும், பயிற்சியின் மூலமாக ஞானம் கைவரப் பெற்ற வன், தன்னுடைய அநுபவத்தின் மூலமாகத் தானும் முன்னேறி, மற்றவர்களுக்கும் வழிகாட்டும் வல்லமை பெறுவான்.

அறியாமை நிறைந்தவனுக்குச் சாஸ்திரங்கள் தேவை

யில்லை. எப்பொழுதும், எந்த நிலையிலும் பிரம்மத்தோடு ஒன்றி நிற்கும் மகாபுரஷர்களுக்கும் சாஸ்திரங்கள் தேவை இல்லை. சத்தியத்தைப் பற்றி நிற்பவனுக்கும், அறவழியை மேற்கொள்ளுபவனுக்கும் தொடக்கத்தில் துண்பங்கள் நேரு வது இயற்கை. அதற்காக மனந்தளராமல், இந்தப் பயிற்சியின் மூலமாகத்தான் பெறப்போகும் ஆத்மானந்தத்தை யோசித்து, ஆரம்பத் தடைகளைப் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அறி ஞன், இந்த சத்தியத்தை உணர்ந்து தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளுவான். அறிவற்றவன் தளையில் அகப்பட்டு துன்புறவான்.

மனிதனின் மனப் போக்குக்கு ஏற்ப காலவரையறைகள் (யுகங்கள்) ஏற்பட்டன. கிருதயுகத்தில் தர்மம் நான்கு பாதங்களால் நடந்தது என்றும், திரேதா யுகத்தில் மூன்று பாதங்களாலும், துவாபர யுகத்தில் இரண்டு பாதங்களாலும் நடந்தது என்றும், கவியுகத்தில் ஒரேயொரு பாதம்கொண்டு நொண்டுகிறது என்றும் மக்கள் சாதாரணமாகக் கூறுவதுண்டு, இல்லையா? சத்தியம், தயை, தவம், தானம் ஆகிய நான்கும் தர்மத்தின் பாதங்கள். இந்த நான்கும் யாரிடத்து இருக்கிறதோ அந்த மகான் எந்த யுகத்தில் வாழ்ந்தாலும் கிருதா யுகத்து மனிதர்தான் என்று உறுதியாகக் கூறலாம். சத்தியத்தை இழந்து தயை, தவம், தானம் ஆகிய மூன்றை மட்டும் கொண்டுள்ள மனிதர்திரேதாயுகத்து மனிதர். முதல் மூன்றையும் இழந்து, தானத்தை (கொடையை) மட்டும் கைக்கொண்டுள்ள மனிதன் கவியுகத்து மனிதன். ஆக, யுகங்கள் கூடத் தர்மத்தின் பாதங்களான சத்தியம், தயை, தவம், தானம் (கொடை) இவைகளைப் பொறுத்தே மாறுதலடைகின்றன.

இவைகளை எல்லாம் எண்ணிப்பார்க்கும் போது யுகமாற்றங்கள் கூடத் தர்மத்தையே ஆகாரமாகக் கொண்டுள்ளன என்பது விளங்கும். அனைத்துக்கும் தர்மமே ஆதாரம். தர்மங்களை அநுசரித்தே குணங்களும் மாற்றமடைகின்றன, கொடுமை நிறைந்த இரண்யகசிபும் கருணைமிக்க பிரகலாதனும் ஒரே யுகத்து (கிருதயுகம்) மனிதர்கள். தர்மமும் சாந்தியும் ஒர் உருவானதைப் போன்ற தர்மராஜாவும், வஞ்சகளை துரியோதனனும் ஒரே யுகத்து மனிதர்கள். யுகங்கள் நான்கும் அந்தந்த இயல்புகளைக் கொண்டிருந்தால் இரண்யகசிபு-பிரகலாதன், தர்மராஜா-

அத்தியாயம் 10

அடுத்து ஆலயம், மடம், மந்திரம் என அழைக்கப்படும் இறைவனின் ஸ்தால ஸ்வரூப நிலையங்களான கோவில்களைப் பற்றிப் பார்ப்போம். கோயில்களுக்கு அநேகம் பேர் அநேக விதமான விதிகளையும், கட்டுப்பாடுகளையும் ஏற்படுத்திவிட்டனர். அவைகள் அறத்துக்கு எதிரான செயலாக மாறி, அறவழியிலிருந்தும், பிரம்ம நெறியிலிருந்தும், கர்ம வழியிலிருந்தும் மனிதனைப் பிறழச் செய்தது மட்டுமன்றி, குருட்டுத்தனமான ஆசாரங்களாக மாறி, உலகத்துக்கே தீங்கு விளைவித்துக்கொண்டிருக்கின்றன.

உண்மையை ஆராய்ந்தால், ஆலயங்கள் என்பவை சத்திய சாட்சாத்காரத்தை அடைய உதவும் கருவிகள்; ஆன்மிக நிலை யங்கள், நெறிகளைக் கற்றுத்தரும் தொழிற்கூடம், சத்திய விஞ்ஞானக் கேந்திரங்கள், வாழ்வுச் சோதனைகளை நடத்தும் சோதனைச் சாலை, பவரோகத்துக்கு மட்டுமன்றி, மனரோகத்துக்கு மான மருத்துவநிலையம்; மனிதனின் பலவீனங்களையும், அவநம்பிக்கையையும், அகங்காரத்தையும் ஒழித்துக்கட்டும் மற்போர்கூடம்; இதய அழகைப் பிரதிபலித்துக்காட்டும் பளிங்கு மாளிகை.

தேகத்தையே தேவாலயமாக எண்ண வைத்து, ஜீவனை தேவஞக மாற்றி, மனிதத்தன்மையிலிருந்து இறைத்தன் மையை வெளிக்கொணரத் தூண்டுவதே தேவாலயங்களின் முக்கிய கடமை. சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள் எல்லாம் பிரம்ம ஞானத்தை வளர்ப்பதற்கு ஏதுவாக இருக்க வேண்டும் என்பதையே நோக்கமாகக் கொண்டு அந்நாளைய மக்கள் கோயில்களை எழுப்பினர்கள். பிரம்ம ஞானத்தை வளர்ப்பதற்கு உதவியாக இருக்கும் தர்ம கர்மங்கள் (நெறிகளும் செயல்களும்) சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்டுள்ளன.

மனோபாவங்கள், சொல், செயல், உணர்வுகள் ஆகிய அனைத்தையும் இறைவனைப் பற்றியதாக மாற்றி மனிதனை சத்தியம், சாந்தி இவைகளின் உருவங்களாக ஆக்குவதற்கே கோயில்கள். நரனுக்கும் (மனிதன்) நாராயணனுக்கும் உள்ள பழைமையான தொடர்பை, மானிடனுக்கும் மாதவனுக்கும்

உள்ள தொடர்பை, பொருளுக்கும் அதன் நிழல் தோற்றத்துக்கும் (பிம்பம்-பிரதிபிம்பம்) உள்ள தொடர்பை வளர்த்துவதுப் படுத்தவே ஆலயங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

ஆலயங்களினால் ஏற்படும் பயன், அவைகளின் உரிமை, செயல் ஆகிய அனைத்தும் கம்பீரமானவை. ஆலயங்களின் நிலைமை ஆத்ம நிலையை உறுதிப்படுத்தும். ஆலயத்துக்கும் ஆத்மாவுக்கும் நெருக்கமான தொடர்பு உண்டு. உலகியல் நெறி கள், மதவிதிகள் ஆகியவைகளையும், பக்தி, ஞானம் வைராக்கியம் ஆகியவைகளையும் வளர்ப்பதற்கு முக்கியத்துவம் தருபவையாக ஆலயம் இருக்க வேண்டும்.

பக்தி, ஞானம், வைராக்கியம் ஆகியவைகளை மிக முக்கியமானதாகக் கொண்டு, விதி முறைகளை அவைகளுக்கு உதவுபவைகளாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று சாஸ்திரங்கள் போதிக்கின்றன. பக்தியை அரசி என்றும் விமுறைகளை அரசி யின் பணிப்பெண்கள் என்றும் கொள்ள வேண்டும். பக்தி என்ற அரசி தன் பணிப்பெண்களைத் தவறினாத்த காலை அன்பு கொண்டு மன்னிப்பாள் என்றாலும், தன்னை மதிக்காதவர்களை வேலையிலிருந்தும் நீக்கிவிடுவாள். ஆலய விதிகளும், சம்பிரதாயங்களும் பக்திக்குக் கட்டுப்பட்டு அதன் விருப்பத்திற்கிணங்கப்பணிபுரிய வேண்டும் என்பதே சுத்திய, தர்ம சாஸ்திரங்களின் சாரம். அப்படியிருந்தால் தான் சாதகன் லட்சியத்தை எய்த முடியும்.

மனிதனின் மனே பாவங்களை, புலனுணர்வுகளை, மனங்களைப், பரமேஸ்வரனை நோக்கித் திருப்பினால், அவைகள் புனிதமடைந்து பக்தியை வளர்க்கும். இந்த பக்தியைக் கொண்ட இறைவழிபாடுகள் அனைத்தும் அநுபவத்துக்கு வருகின்றன. விடியற்காலையிலிருந்து இரவுவரை சாதகன் செய்யும் ஒவ்வொரு சிறு செயலும் மனத்தை இறைவனை நோக்கித் திருப்பதவும் சாதனங்களே. ஒவ்வொரு செயலும் ஒவ்வொரு மன உணர்வைத் திருத்தியமைக்க உதவுகிறது. இவ்வாருக்கீழ்மை உணர்வுகள் புனிதமடைந்து தெய்வ நிவேதனப் பொருள்களாகின்றன.

யார் யார் எந்தெந்த மனங்களோடு இறைவனைத்

தொழுகிறார்களோ, அவரவர்களுக்குக் அந்த அந்த விதமாகவே காட்சிதருகிறான் இறைவன். புனிதமான நினைவுகளோடு தொழுதால் பரமேஸ்வரன் சுதய ஸ்வரூபனாகவே காட்சி தந்து ரட்சிக்கிறான். கடவுளைப் பூதமாகவே பாவித்தால், பூதமா கவே தோன்றுவார். அன்றி பூத நாதனாக (ஜம்புலன்களுக்கும் தலைவனாக) எண்ணித் தொழுதால், உலக நாதனாகவே காட்சி தருவார்.

அது எவ்வாறு நிகழக்கூடும் என்று நீங்கள் கேட்கலாம். கேட்பது என்ன, அறியாமை நிரம்பிய கலியுகத்தின் நிலையே அவநம்பிக்கைதானே. ஜயம் தோன்றுமல் போகுமா? அறிந்த வர்களோ, அறியாதவர்களோ யாராயினும் சரியே, அறிவுரை கூறுவது என்பது நாகரிகமாகிவிட்டது. அறிவுரையின் படி நடக்கிறார்களா இல்லையா என்பது அடுத்த பிரச்சனை. எல் லாம் அறிந்தவன் என்று மற்றவர்கள் கருத வேண்டும் என்பதற் காக அறிவுரை கூறுவதை ஒரு கெளரவமாக எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தன்னைத் தானே ஏமாற்றிக்கொள்ளும் இந்த அறியாமையில் மூழ்கியுள்ளவர்கள் அதுதாபத்துக்குரியவர்களோ.

இறைவனைப் பற்றிய விஷயங்களில் இது இப்படிப்பட்டது, அப்படிப்பட்டது என்றெல்லாம் அறுதியிட்டுக்கூற யாரா ஆம் இயலாது. ஞானம், வைராக்கியம் ஆகியவைகளுக்கு அளவுகோல் உண்டு. பக்திக்குப் பக்தியே அளவுகோல். அதற்கு வேறு அளவுகோல்கள் இல்லை ஏனெனில் பக்தி ஏராளமான உருவங்களை ஏற்கவல்லது. பக்தனின் மனோவங்களுக்குத் தக்கபடி மாறக்கூடியது. கம்லன், சிசுபாலன், ஜராசந்தன், இரண்யகசிபு போன்றவர்கள் இறைவனை விரோதியாகப் பாவித்தார்கள்; இறைவனிடம் விரோத பாவத்தோடு பக்தி செலுத்தினார்கள். இறைவனும் அவர்களுடைய உணர்வுகளுக்குத் தக்கபடி விரோதியாகவே தோன்றி, அவர்களின் பிறவிப்பி ணியை நீக்கி முக்தியளித்தார்.

பரமாத்மாவை பிரேம ஸ்வரூபனாகப் பாவித்துப் பக்தி செய்த ஜய தேவர், கெளரங்கர், துகாராம், ராமதாஸ், சூர்தாஸ், மீரா, ராதா, சக்குபாம் ஆகியவர்களுக்குப் பரந்தாமன் பிரேம ஸ்வரூபனாகவே காட்சி தந்து அன்பு காட்டி, அருள் கூட்டி ஆனந்தத்தை அருளினார். அறிவு நிரம்பாத குழந்தைகள் சூரிய

எனத் தம் தாயின் நெற்றியில் உள்ள குங்குமப் பொட்டு என்று நினைப்பார்கள். அறிவு நிரம்பப் பெற்ற பெரியவர்கள் அதே கதிரவனை ஒளியையும், வெப்பத்தையும் தரும் கோளமாகவே கருதுவார்கள். இந்த இறண்டுக்கும் அவர்களுடைய மனோபாவமே காரணம். இறைவனையும், கோயில்களையும் கூட மக்கள் இது போலவே எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இறைவனைப் பற்றியும், கோயில்களைப் பற்றியும் உயர்வாக எண்ணுவதே சிறப்பு. அதுவே அவர்களுக்கு நன்மை பயக்கும். மனிதன், மாதவனை (இறைவனை) மானிடவடிவில் காண்பது ஒப்புக் கொள்ள வேண்டிய ஒன்றுதான் என்றாலும், மாதவன் சாதாரண மனிதன்தான் என்று எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது. மானிடவடிவில் வந்த திவ்யமங்கள் ஸ்வரூபமாகப் பாவிப்பதே பக்தனின் தர்மம் (கடமை).

இறைவழிபாட்டின் போது ஏற்படும் இனிமையான, மிருதுவான உணர்வுகள், மனிதனின் கீழ்மையான, வெளகிக உணர்வுகளை மேலானவைகளாக மாற்றவேண்டும். அவை மிருக உணர்வுகளைத் தாண்டுவதாக இருக்கக் கூடாது. உதாரணமாக, தியாகராஜர் பக்தியில் தம்மை மறந்து ஸ்ரீ ராமனை (ஸ்ரீ ராம விக்கிரகத்தை) ஊஞ்சலில் கிடத்தி உறங்கச்செய்தார். இங்கே தியாகராஜர் ஸ்ரீ ராமனை உறங்கச் செய்ததாக எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது. ஸ்ரீ ராமச்சந்திரரமர்த்தியே தியாகராஜரை பக்தி எனும் ஊஞ்சலில் கிடத்தி உறங்கச் செய்தார் - உலக நினைவுகளை மறக்கச் செய்தார் - என்று கொள்ள வேண்டும். ராமன், கிருஷ்ணன் அல்லது வேறு எந்த தெய்வவிக்கிரகமாக இருந்தாலும் சரி, அவைகளை ஊஞ்சலில் கிடத்தித் தாலாட்டும் போது, வீட்டில் தொட்டிலில் உறங்கும் தம் குழந்தைகளை நினைத்துக் கொள்ளாமல், தம் குழந்தைகளைத் தொட்டிலில் இட்டு ஆட்டும்போது கூடப் பாலராமனை, பாலகிருஷ்ணனை ஊஞ்சலில் கிடத்தி ஆட்டுவதாகப் பாவித்துக் கொள்ளுவதே பக்தியின் மிக உயர்ந்த நிலை.

இதுபோலவே, கோயிலில் இறைவனைத் தரிசிக்கும் போது உன் இதய வீட்டில் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருக்கும் இறைவனையே அந்தக் கோயில் சிலையில் காண வேண்டும். இந்த விதமான நோக்கத்தை அபிவிருத்தி செய்துகொள்ளத்தான்

ஆலய நியமங்கள் ஏற்பட்டன. அப்படியின்றி அர்ச்சகர்ப்படைக் கும்நைவேத்தியங்களை உண்டு, தீர்த்தத்தைக் குடித்துக் குடித்த னம் நடத்தும் சாதாரணத் தம்பதிகளைப் போல் சீதா-ராமனை, ராதா-கிருஷ்ணனை, பார்வதி-பரமசிவனை, லக்ஷ்மி-நாராயணனை, நினைப்பது தகாது. ஆலய விதிகளின் பொருளை, அவைகளுக்கான காரணத்தைச் சரிவரப் புரிந்து கொள்ளாமல், நடு இரவில், “ஸ்வாமி உறங்குகிறார்” என்று சொல்லிக் கோயிற்கதவுகளைத் தாழிடுவதும், “ஸ்வாமியின் உறக்கத்தைக் கலைக்கக் கூடாது” என்றும் சொல்லி மற்றவர்களைக்கூட இறைவனை ஆராதிக்க விடாமல் தடுப்பதும் தவறு, “யாருமே பேசக் கூடாது, ஸ்வாமியின் உறககம் அதனால் கலைந்தவிடும். அனைவரும் போய்விடுங்கள்” என்று சில கோயில்களில் பக்தர்களை விரட்டியடிப்பதும் உண்டு. அந்த நேரத்தில் ஏதாவது சங்கடங்கள் நேர்ந்து, இறைவனைப் பிராத் திக்க வருபவர்களுக்குக் கூட அங்கே இடம் தருவதில்லை.

இவ்வாருக ஆலய விதிகளை விபரீதமான அர்த்தத்தில் எடுத்துக்கொண்டு, உண்மைப் பொருளை மறந்துவிடுகின்றனர். இந்தப் பழக்க வழக்கங்களைப் பார்க்கும் நாத்திகர்கள், உண்மைப் பொருளை அறிய இயலாமையால், “இறைவன் தூங்குகிறாரா, இயற்கையின் அழைப்புக்குப் பதிலளிக்க வெளியே வரமாட்டாரா” என்றெல்லாம் பரிகாசம் செய்யத் தொடங்குகிறார்கள். அதற்கு இந்த மூட நம்பிக்கை மிகுந்த அர்ச்சகர்களும், ஆஸ்திரர்களுமே காரணம். நாஸ்திகம் வளரு வதற்கும் இந்த இருவருமே காரணம். இவர்களும் சரி, பரிகா சம் செய்யும் நாத்திகர்களும் சரி சுத்திய தர்மத்தை அறியாதவர்களே. உலகம் இன்று இந்தக் கீழான நிலைக்கு வந்ததற்கு இதுவே காரணம்.

ஆலயங்களை சாதாரண உலகியல் நிலைக்கு இறக்கக் கூடாது. பழைமையான, உயர்ந்த கலாசாரத்தைத் திரும்பப்பெற வேண்டும். எந்த உணர்வும் பக்தி நிரம்பியிருக்கும் போதுதான் அழகு பெறுகிறது. இன்றைய புதுமை உணர்வுகள் மூலமாக ஆலயங்கள் கேலிக்கூத்துகள் நடைபெறும் இடமாக மாறிநிற் கின்றன. இது பரிகாபத்துக்குரிய செய்தி. ஆலயங்களைப் பற்றிய, ஆலய வழிபாடுகளை பற்றிய உண்மைக் கருத்தை உலகுக்

குத் தெளிவாக அறிவித்து, ஆலய வழிபாட்டின் பெருமையை உயர்த்த வேண்டும்.

நாம் தாலாட்டுப் பாடியவுடனே இறைவன் உறங்குவதைப் போலவும், உரக்கக் கூப்பிட்டு எழுப்பியவுடனே எழுந்து கொள்ளுவதைப் போலவும், நெவேத்தியங்களைப் படைத்துச் சாப்பிடும்படிச் சொன்னவுடன் சாப்பிடுவதாகவும், அப்படிப் படைக்காவிடில் பட்டினி கிடந்து உடல் மெலிவதாகவும், என்னுவது எத்தனைய மட்மை! அனுவிலிருந்து ஆகாயம்வரை, சகல கிரகங்கள், பிரபஞ்சம் முழுவதும் நிறைந்தவரும், காலத்தைக் கடந்தவரும், ஒளிமயமானவரும், கருணைக் கடலுமான கடவுளுக்கு எல்லை வரைந்து, சத்தியத்தை உணராமல், பொய்ம்மையான ஊகங்களுக்கும், பரிகாசங்களுக்கும், பொருளாற்ற வாதங்களுக்கும் இடமளிப்பது எவ்வளவு அறிவீனம்! பக்கனுக்கு எந்த நேரத்தில் துன்பம் குழும், எந்த நேரத்தில் குழப்பத்தில் ஆழ்வான், எப்பொழுது எதுவும் நேராது என்று யாராலாவது சொல்ல முடியுமா? துன்ப துயரங்களுக்கு ஏதாவது குறிப்பிட்ட காலவரையறை உண்டா? கடவுள்கால வரம் புக்குக் கட்டுப்பட்டவராக இருந்தால், அதாவது சாதாரண மனிதர்களைப் போல குறித்த காலத்தில் உண்டு, உறங்கி எழுபவராக இருந்தால், துண்புறுபவர்களின் நிலை என்ன? தன் துன்பங்களை இறைவனிடம் தெரிவிப்பதற்குக் கூடக் காத்திருக்க வேண்டி வருமல்லவா? ஜயோ, இது என்ன பைத்தியக்காரத்தனம்!

பச்சிளங் குழந்தை பாலுக்காக அழும்போது இரவோ, பகலோ எந்த நேரமாயினும் சரி, தாய் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்தபோதிலும், எழுந்து வந்து குழந்தையின் பசியைப் போக்குவாளே தவிர, தூக்க நேரம் என்று அழும் குழந்தையைத் தள்ளி விடுவாளா? உலக மாதாவும் உலகப்பிதாவுமான இறைவனை நினைத்துப் பச்சிளங் குழந்தை பாலுக்காக அழுவதுபோல, துன்பம் நேரும்போது பக்தர்கள் அழலாம் அல்லவா? உண்மையாகவே பகவான் உறங்குகிறார் என்று வைத்துக்கொண்டால், உறக்கத்திலிருந்து அவர் ஒருநாளில் எத்தனை கோடி முறை ஏழவேண்டியிருக்கும் என்று யோசித்துப் பாருங்கள்.

மனிதனின் மனோபாவத்தைப் பொறுத்தே அனைத்தும்

நிகழ்கிறன. அதனால், மனிதனுக்கு உயர்ந்த மனோபாவம் தேவை. இறைவன் எங்கும் நிறைந்தவர். எதையும் செய்ய வல்லவர், அனைத்தையும் கவனித்துக்கொண்டு இருப்பவர் (சாட்சி பூதன்), மூன்று காலங்களையும் உணர்ந்தவர் என்ற சத்தியத்தை மனத்தில்கொண்டு, அதற்கு தகுந்த உயர்ந்த மனை பாவங்களோடு சாதகம் செய்ய வேண்டும்.

வெளகிக இயல்புகளை இறைவனேடு இணைத்துப் பேச வது தவறு. அதற்கு உயர்ந்த பக்திஉணர்வு அவசியம். இறைவன் உறங்கும் வேளை, நைவேத்திய சமயம் என்றெல்லாம் கூறிக்கொண்டு அந்தச் சமயங்களில் கோயில் கதவுகளை அடைத்தல் கூடாது. அது நியாயமான சிறந்த செயல்ல. குழந்தைத்தனமான செயலே.

பக்தியணர்வைப் பெருக்கிக் கொண்டால், கீழ்மை உணர்வுகள் ஓடி மறைந்துவிடும். ஒரு சிறு சம்பவம் நினைவுக்கு வருகிறது. ஒரு சமயம் கல்கத்தாவில் ராணி ராஸ்மணி கட்டு வித்த காளிகோயிலில் கோபாலனின் சிலை ஒன்று கீழே விழுந்து சிலையின் கால் ஒன்று உடைந்துவிட்டது. உடைந்த விக்கிரகத்தை வைத்து ஆராதிப்பது சாஸ்திர விரோதமான செயல் என்று சில பெரியவர்கள் கூறினார்கள். அதனால் ராணி ராஸ்மணி புது விக்கிரகம் ஒன்றைச் செய்விக்க ஏற்பாடுகள் செய்தார். அதையறிந்த ராமகிருஷ்ணர் ராணியிடம் வந்து, "மகாராணி, உன் மருமகனுக்கு கால் உடைந்து உள்ளமாகிவிட்டால், அதை எந்த விதத்திலாவது சரிசெய்ய முயற்சிக்காமல், கால் உடைந்த மருமகன் வேண்டாம் என்று தள்ளி விட்டு வேறு மருமகனைத் தேடுவீர்களா?" என்று கேட்டார். அதைக் கேட்ட பண்டிதர்கள் கூட வியப்பிலாழ்ந்தனர். பின்னர் உடைந்த காலையே ஒட்டி அந்த விக்கிரகத்தையே வைத்து வழிபடலா னார்கள். பார்த்தீர்களா? பக்தி முதிர்ந்தபோது, உடைந்த விக்கிரகத்தில் கூட இறைவனைக் காண முடிந்தது. அதுவும் சாஸ்திரம் அநுமதித்த தர்மமே.

கதவுகளை மூடியபின் யார் வந்தாலும் திறக்கக் கூடாது என்பது ஆலய நியமமாக இருக்கலாம். ஆனால் சனகர், சனந்தர் போன்றவர்களோ, அன்றி சைதன்னியர், ஜயதேவர் போன்ற வர்களோ கோயிலுக்கு வந்துவிட்டார்கள் என்று வைத்துக்

கொள்ளுவோம். அப்பொழுதும் ஆலய விதிகளைத் தளர்த்தாமல் இருக்க முடியுமா? உடுப்பியில் பூர்க்குருணன் பக்தனுக்காகப் பின்புறம் திரும்பித் தரிசனம் தரவில்லையா? நந்தனுருக்காக ஈஸ்வரன் வளைந்து கொடுக்கவில்லையா? இறைவனின் உண்மைப் பொருள் என்ன?

பக்தி சூத்திரத்தை அநுசரித்து, நம் ஆசார நியமங்களை ஒழுங்குபடுத்திக்கொள்ள வேண்டும். கதவுகளைத் திறக்கக் கூடாது என்பது தெய்வீக சாஸ்திர தர்மம் அல்ல. பெரியவர்கள் ஏதோசில காரணங்களுக்காக இப்படிப்பட்ட தடைகளை விதித் திருப்பார்கள்.

கோயில் ஊழியர்களுக்கு இந்த விதிகள் தளர்த்தப்படுகின்றன. அவர்கள் மட்டும் எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் உள்ளே வருவதும், போவதுமாக இருக்கிறார்கள்.

சாதாரண மனிதர்களுக்குப் பக்தியைப் புகட்டவும், கோயில்கள் என்றால் ஒரு பயம், மரியாதை இவைகளைத் தோற்றுவிக்கவும், பக்தி, சிரத்தை இவைகளை ஊட்டவும் கோயில்களில் ஆலயதரிசனம், சேவிக்கும் நேரம் ஆகியவைகளுக்குச் சில கட்டுப்பாடுகளை விதித்தனர். இவை தர்ம விரோதமான செயல்கள் அல்ல. தர்மங்கள், ஆன்மிக ஒழுக்கம் ஆகியவை களை மனிதர்களிடத்தில் தோற்றுவிக்கவே ஆலய விதிகள் ஏற்பட்டன. இறையுணர்வை வளர்ப்பதற்குத் தகுந்ததாக மனிதர்களின் மனோபாவம், சேவை, ஆசார நியமங்கள் ஆகியவைகள் இருக்கவேண்டும்.

ஆலய சேவைகள் சரியான முறையில் நடந்தேறுவதற்குச் சில கால நிர்ணயங்களும், நியமங்களும் அவசியமே. இல்லையென்றால் சாதாரண மக்களுக்கு சிரத்தை, ஒழுக்கம், நம்பிக்கை ஆகியவை ஏற்படாது; பக்தி வளராது மக்களின் நன்மைக்காகவே ஆலய விதிகள் என்பதை ஒருவரும் மறக்கக் கூடாது. ஆர்வமுள்ள பக்தர்களுக்குத் தரிசனம் தருவதற்காகச் சில சமயம் விதிகளைத் தளர்த்தி, கதவுகளைத் திறக்கலாம். அர்ச்சகர்கள், தர்மகர்த்தாக்கள், பக்தர்கள் ஆகிய அனைவரும் இந்தப் பொறுப்பை ஏற்க வேண்டும். பக்தியோடு, சிரத்தையோடு பகவானுடைய சேவையைச் செய்ய வேண்டும் என்பதை அனைவர்

இந்து தர்மத்தில் ஆன்மிக, தர்ம, கர்மங்களை அநுசரித்து யுகங்கள் மூன்று விதங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. முதலாவதாக, கர்மத்தையே சிறப்பாகக் கொண்ட வேதயுகம்; இரண்டாவதாக, ஞானத்தையே பிரதானமாகக் கொண்ட உபநிஷத்யுகம்; மூன்று வதாக, பக்திக்குச் சிறப்பளித்த புராணயுகம். வேத புத்தகங்கள் கூட ஸம்ஹிதைகள் பிரஹ்மணங்கள், அரண்யகங்கள், உபநிஷத்தங்கள் என நான்கு பிரிவுகளாகப்பட்டுள்ளன. அதில் முதல் மூன்று பிரிவுகளான ஸம்ஹிதை, பிரஹ்மணம், அரண்யகம் எனப்படுபவை கர்ம காண்டங்கள். ஞானத்தைப் பற்றியதாத லால் உபநிஷத்தங்கள் ஞான காண்டம் எனப்படும் வேத சம்ஹிதையில் இந்திரன், அக்கினி, வருணன், குரியன், ருத்திரன் முதலான தேவர்களைப் பற்றிய ஆராதனை மந்திரங்கள் உள்ளன. இந்த மந்திரங்களைக் கொண்டே பழங்கால ஆரியர்கள் யாக யக்ஞங்களை நடத்தித் தம் விருப்பங்களை நிறைவேற்றிக் கொண்டார்கள்.

பரமாத்மா ஒருவரே ஆனபோதிலும், பலவித நாமங்களோடும், உருவங்களோடும் தோன்றியிருக்கிறார் என்ற சத்தியத்தை நம் முன்னேர்கள் அறிந்திருந்தனர். இந்தத் தத்துவத்தைக் குறித்து ரிக்வேத மந்திரங்கள் இவ்வாறு அறிவிக்கின்றன.

ஏகம் ஸத் விப்ரா பகுதா வதந்தி

அக்ஸீம் யமம் மாதரி ச்வான மாஹூ-॥

தத்துவத்தை அறிந்தவர்களான மகாத்மாக்கள், ஒரே சத்தியப் பொருளான பரப்பிரம்மத்தை யமன் அக்னி மாதரிச்வான் முதலிய பல பெயர்களால் புகழ்கிறார்கள். இதன் பொருள் என்ன வென்றால், அத்வைதப் பொருளான (ஏகமான, இருமையற்ற, ஒருமையான) பிரம்மத்தை ரிக்வேதத்தில், ஒவ்வொரு வார்த்தையிலும், ஹிரண்யகர்ப்பன், ப்ரஜாபதி, விஸ்வகர்மா, புருஷன் முதலான நாமங்களால் குறிப்பிடுகிறார்கள். ரிக்வேதத்தில் உள்ள ஹிரண்ய, கர்ப்பஸ-க்தம், புருஷ ஸ-க்தம் முதலானவை களே இதற்கு உதாரணங்களாகும்.

பழங்கால ஆரியர்களின் முக்கியமான நியமங்கள் தர்மமே. அதை யக்ஞம் என்றும் சொல்லலாம். அவர்களின் யக்ஞம்

போன்ற அனுஷ்டானங்கள், அர்சனைகள், வழிபாடுகள் ஆகி யவைகள் பக்திபூர்வமான செயல்களாக இருந்தன. வேதஸம் ஹிதையில், “பக்தி” என்ற சொல்லைத் தெளிவாகப் பயன்ப டுத்தாவிட்டாலும் அதே கருத்தில், “சிரத்தை” என்ற சொல்லை அடிக்கடி உபயோகித்திருப்பதைக் காணலாம்.

சுரத்தயாக்னி : ஸமித்யதே சுரத்தயாஹ மயதே ஹவி:

சுரத்தாம் பகஸ்ய மூர்த்தனி வசஸா வேதயாமலி !!

“சிரத்தையின் மூலமாகத்தான் யாகாக்னி (யாக நெருப்பு) கொழுந்துவிட்டு எரிகிறது. சிரத்தையின் மூலமாகவே நைவேத்தியப் பொருளான அவிர்ப்பாகம் அந்தந்த தேவர்களைப் போய்ச் சேருகிறது. எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமான சிரத்தையைப் போற்றிப் புகழ்வோம்” என்ற பொருளைக் கொண்ட இந்த கலோகத்தை ஊன்றிப் படியுங்கள். சிரத்தை எவ்வளவு சக்தி வாய்ந்தது என்று யோசித்துப் பாருங்கள்.

வேத காலத்தில் தெய்வ பக்திக்கு இயல்பான எளிய நியமங்களையே செயல் முறையில் கையாண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட எளிய பக்தி தர்மங்கள், காலக்கிரமத்தில் ஆசார அனுஷ்டானங்கள் நிறைந்த யாகயஞ்களாக, சிக்கல்கள் நிறைந்தவையாக மாறிவிட்டன. சிறிது சிறிதாக மதம் வளர்ந்து, ‘யக்ஞமே தர்மம், யாக யக்ஞம் மூலமாகத்தான் ஜீவங்கள் சகல நன்மைகளையும் பெற முடியும்’ என்று உபதேசிக்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள். யக்ஞம் தேவர்களை உத்தேசித்து நடத்தப்படுவது, வழிபாட்டில் இதுவே முறை. ஆனால் வழிபாட்டின் சிறப்பைத் தேவர்களுக்குத் தராமல், தேவர்களை மறந்து யக்ஞத்தையே வழிபட ஆரம்பித்து விட்டார்கள். “சுவர்க்கத்தை அடைய விரும்புவர்கள் யக்ஞம் செய்ய வேண்டும். அதை அடைய உதவுபவர்களே தேவர்கள்” என்ற வேதவாதம் ஆரம்பமாகியது.

இதனிடையிலே உபநிஷத் யுகம் தோன்றியது. ஆக்மாவை மறந்த பெளதிக வாதங்களைக் கண்டித்து, வேத கர்மகாண்டமே சம்சார சாகரத்தில் இருந்து கரையேற்றும் நாவாய் என்பதாக வேத கர்ம காண்டத்தையே திருத்தி உபநிஷத்தில் அமைத்து விட்டார்கள். இந்த யுகத்தில் சாதகனின் பார்வை வெளியுலகத்திலிருந்து உள் உலகை நோக்கித் திருப்பப்பட-

து. உபநிஷத் யுகத்து ரிஷிகள் அனைவரும் ஒன்று கூடி, உயர்ந்த தத்துவங்களின் உருவத்தைப் பிள்வருமாறு தீர்மானித்தனர். “நாம ரூபங்களோடு கூடிய, இந்த மறையக்கூடிய, மாறக் கூடிய உலகத்தில், நித்தியமான, சாஸ்வதமான சத்தியப் பொருள் ஒன்று உண்டு. அதுவே பரப்பிரம்மம். அந்த பரமேஸ்வரனை ஞான யோகம் மூலமாகத்தான் அறிய முடியும்.” “தத் விஞ்ஞானஸ்வ, தத் பிரஹ்ம” இந்தப் பிரம்ம வித்தையை உபநிஷதங்கள் (வேதாந்தங்கள்) உபதேசிக்கின்றன. இதுமட்டுமல்ல. “வேதமே சுவர்க்கத்தை அடைய உதவும் சாதனமாக இருந்த போதிலும், முக்தியை அடையவும் அதுவே வழிகாட்டுகிறது. பிரம்ம வித்தையைக் கொண்டு மாத்திரம் பிரம்மத்தை அடைந்துவிட முடியாது” என்றும் கூட உபநிஷத் கூறுகிறது.

உயர்ந்த தத்துவங்கள் பலவற்றைப் படிப்பதாலும், நூல்கள் பல கற்றுப் பாண்டித்தியம் பெறுவதாலும், பரமாத்மாவை அடைய முடியாது. எந்தச் சாதகன் பரமாத்மாவை வழிபட்டு வருகிறானே, அவனே அந்தப் பரம்பொருளை அடைய முடியும். இனியும் ஒன்றையும் மறக்கக் கூடாது. மேலே சொல்லப் பட்ட கிரந்தங்களைப் படித்தல், அவைகளை மனம் செய்தல், பாண்டித்தியத்திற்மை ஆகியவைகளோடு பரமாத்ம உபாசனை யும் சேருமானால் அவன் மிகவும் புண்ணியம் செய்தவனோன். அவனே பலித்திரம் நிறைந்தவன். பரமாத்மாவின் உண்மை உருவத்தைக் கண்ணேதிரில் காணக் கூடியவன். அதனாலேயே பிரஹதாரண்யகோ பநிஷத் ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் உள்ள தொடர்பை இவ்வாறு அறிவிக்கிறது.

ஏஷாஸ்ய பரமாத்தி-ஏஷாஸ்ய பரமம் சம்பத்

ஏஷாஸ்ய பரமோலோகா ஏஷாஸ்ய பரமானந்தம்:!!

“ஜீவாத்மாவுக்குச் சரணையைம், உயர்ந்த செல்வம், பரம லோகம், பரமானந்தம் ஆகிய அனைத்தும் பரமேஸ்வரனே.”

“பவித்ரமான உனர்வுக் கலவையின் உருவமான பரமேஸ்வரனே திருப்தி தருபவன். ஜீவன் அவரை அடைந்து ஆனந்தம் பெறுவான்” என்றும், “இதய வான வெளியில் இந்த ஆனந்த ஸ்வரூபங்கள் பரமாத்மா இல்லையென்றால் உணர்வது எதை? உயிர்வாழ்வது எங்ஙனம்? அனைவருக்கும் ஆனந்தம் தருபவன் அவனே” என்றும், தைத்ரியோபநிஷத் முழங்குகிறது. வேத

ஸம்ஹிதையில் நடப்பட்ட பக்தி என்னும் விதை, உபநிஷத் தில் முளை விட்டு வளர்ந்து, புராணங்களில் பெருகி, மலர்களும் கனிகளும் நிறைந்த மரமாகக் காட்சியளிக்கிறது.

பக்தி என்பது எது, அது எப்படிப்பட்டது என்று பலரும் குழப்பமடைகிறார்கள். பக்தி இப்படிப்பட்டது என்று உறுதி யாகத் கூற யாராலும் இயலாது. பக்திபாவம் பல தரப்பட்டது. நிர்மலம், அழகு, இரக்கம், அமைதி, அன்பு நிறைந்த இதயம் ஆகிய நற்குணங்கள் நிரம்பிய சாதுக்களால்தான் இதை அறிய முடியும். மற்றவர்களுக்கு இது பாறையில் அழகையும், நெருப்பில் இமயக் குளிரையும், வேம்பில் இனிப்பையும் அறிவதே போல அவ்வளவு சிரமமானதே.

பக்தனுக்குப் பரமாத்மா உயிரை விட மேலானவர். அது போல பரமாத்மாவுக்குப் பக்தன் மிகவும் பிரியமானவன். பகவானை காட்டிலும் பக்தர்களே உயர்ந்தவராவர் என்று சில மகான்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். விவசாயிகளுக்கு சமுத்திரத்தை விட மேகங்களின் மேல்தான் அன்பு மிகுதி ஏனெனில் மேகங்களாலேயே அவர்களுடைய பயிர்கள் தழைக்கின்றன. சமுத்திரம் தானுகவே எழுந்து வந்து பயிர்களை நனைத்து வளர்ப்ப தில்லை. மேகங்கள் சமுத்திரத்தின் நீரை சுமந்து வந்துதான் மழையாகப் பொழிகின்றன என்பதை அவர்கள் அறிந்தாலும் மேகங்களையே மிகவும் நேசிக்கிறார்கள். பக்தர்களை மேகங்களுக்கும், காற்றுக்கும் ஒப்பிட்டுத் துளசிதாஸ் கூட எழுதியிருக்கிறார். காற்றின் நறுமணம், மேகங்களின் நீர் இவை இரண்டும் சமுத்திரத்திற்குச் சொந்தமானவை. தயை, உதாரகுணம், அன்பு ஆகிய தெய்வீகப் பண்புகளைப் பக்தர்களே காற்றையும், மழையையும் போல உலகில் பரப்புகிறார்கள். சுரங்கத்திலிருந்து தங்கத்தை வெட்டி எடுப்பது போல, பக்தர்கள் பகவானிடமிருந்து இந்த நற்பண்புகளைப் பெறுகிறார்கள்.

அம்பரீஷ மன்னனுடைய பக்திபாவத்தைப் பரீட்சை செய்வதற்காக தூர்வாச மகரிஷி ஒருநாள் அவனைத் தேடி வந்தார். காரணமில்லாமலேயே அம்பரீஷனின் மேல் கோபங்கொண்டு அவனை அழிக்கக், “கிருத்யாவை” உண்டாக்கினார். பக்தர்களைப் பயத்திலிருந்து காக்கும் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய சக்கரம் கிருத்யாவை அழித்துவிட்டுத் தூர்வாசரையும் துரத்தியது.

தன் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள, அவர் வனம், மலைகள், ஏரிகள், நதிகள், சமுத்திரங்கள் ஆகிய எல்லாவற்றையும் தாண்டி சுத்திய லோகம் கைலாயம் ஆகாயம் முதலானவற்றையும் கடந்து ஓடினார். பக்தனின் எதிரி என்பதால் ஒருவரும் அவருக்கு அபயம் அளிக்கவில்லை. கடைசியாக, ஏதும் செய்ய இயலாத வராகி, வைகுண்டத்துக்கே ஓடி ஸ்ரீமத் நாராயணனின் மலரடிக வில் விழுந்து ரட்சிக்கும் படி வேண்டினார். “நானே சுலமூம் என்று என்னையே சரணடைந்த என் பக்தர்களை நான் ஒரு நாளும் கைவிடமாட்டேன். பசுவைத் தொடர்ந்து செல்லும் கண்றைப் போல என் பக்தர்களை நான் பின்தொடர்வேன். ஏனெனில் என் பக்தர்கள் என்பொருட்டு உற்றார், உறவினர், மனைவி, சொத்து, சுகம் ஆகிய உலகத்தொடர்புகள் அனைத்தையும் விட்டு என்னையே சரணடைகிறார்கள்” என்றார் ஸ்ரீமந் நாராயணன்.

ஒரு முறை ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் உத்தவரிடம் கீழ்க்கண்டவாறு கூறினார்: “தவம், ஞானம், வைராக்கியம், யோகம், தானம், தர்மம், தீர்த்தயாத்திரை முதலான சாதகங்களின் மூலமாக எந்த விதமான பலனைப் பெறுவார்களோ, அந்தப் பலனை என் பக்தர்கள் என்னிடம் பக்தி செலுத்துவதன் மூலம் வெகு எளிதாகப் பெறுகிறார்கள்.”

உண்மையான பக்தியின் உயர்வு எப்படிப்பட்டது என்று சிந்தித்துப் பாருங்கள். “பக்தியின் மூலம் இழிகுலத்தவன் பிரா மணனைவிட உயர்ந்தவனுகிறான். பக்தியில்லாத இடத்து, பிரா மணன் இழிகுலத்தவனுகிறான்” என்று புராணங்களில் பல இடங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது, இல்லையா?

இனி புராணங்களின் தர்மம் என்னவென்று பார்ப்போம். வேதங்கள் இதுவல்ல, இதுவல்ல (நேதி நேதி) என்று சொல்லிக் கொண்டு, “யதோ வாசோ நிவர்த்தனே அப்ராப்ய மன ஸாஸ ஹ” தர்மம், வார்த்தைகளுக்கும் மனத்தின் பிடிக்கும் தூரமானது என்று கூறுகிறது. எந்த இறைத்துவம் புலன்கள், மனம், புத்தி ஆகியவைகளுக்கு அப்பாற்பட்டதோ, அந்தத் தத்துவம் உயர்ந்த நிலையை அடைந்த, தியானத்தில் மூழ்கியுள்ள ஞானிகளுக்கு மட்டுமே அநுபவமாகும் தன்மையுடையது. அப்படிப் பட்ட பரம தத்துவம், பக்தி என்னும் சாதகம் மூலமாகப் பக்தி

தனை அடைந்து, அவனைப் பேரின்பத்தில் ஆழ்த்துகிறது. அதை அவன் உணர்வு பூரவமாக அறிந்து ஆனந்திக்கிறுன்.

புராணங்கள் பகவானை ஞானப்பிரம்மம், (நிர்க்குண, நிர் விகார, அத்வைதி, சித்ரூபன், ஐகத்காரகன்) குணங்கள் அற்ற வர், மனோ விகாரங்கள் அற்றவர், ஏகமான பரம்பொருள், ஞான சொரூபன், உலகத் தோற்றத்துக்குக் காரணமானவர் என் றும், வழிபடுவதற்கும், ஆராதிப்பதற்கும் தகுந்த பிரேம மூர்த்தி, அழகும் இனிமையும் பொருந்தியவர், சகல நற்குணங் களும் ஓர் உருவானதைப் போன்றவர், பதிதர்களை மன்னிப்ப வர் என்யறல்லாம் வர்ணிக்கின்றன.

புராணங்களின் உபதேசம் என்னவென்றால், ஞானமார்க்கத்தில், உருவமற்ற, குணங்களைக் கடந்த பிரமத்தை வழிபடுதல் உடலின் மேல் பற்றுதல் கொண்ட மனிதர்களுக்குச் சிரமமான செயலே. உடலின்மேல் உள்ள பற்றுதல் நசிந்தால் தான் நிர்க்குணப்பிரம்மத்தை (குணங்களைக் கடந்த பிரமத்தை) அறிய முடியும். ஆனால், பக்தி மார்க்கத்தில் சகுண (உருவம்) பிரம்மத்தை வழிபடுவது என்பது சாதாரண எளிய மானிடனுக்கும் ஏற்ற கூலபமான வழி. இந்தக் காரணத்தாலேயே புராணங்களில் உருவ வழிபாட்டைக் குறித்துச் சிறப்பாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. உருவ வழிபாட்டின் வாயிலாக மனத்தை ஒருமுகப்படுத்தி, படிப்படியாக உயர்ந்து, உருவமற்ற பரம்பொருளிடம் மனத்தைச் செலுத்தி, அதிலேயே ஜக்கியமாகிவிடுவது எனிது. இதையே ஸ்தூல சௌரம்பிகாண்யாயம் என்பார்கள். நீர் வேட்கையால் தவிக்கும் மனிதன் கானல் நீரைப் பின்பற்றி ஓடிய வைலந்து, பின்னர் திரும்பிவந்து, குளத்தை அடைந்து நீரைப்பருகித் தாகம் தணிவது போன்றது இது.

அதே விதமாக மோட்சத்தைக் கேடியலையும் சாதகர்கள் நிர்குணப் பிரம்மத்தை ஆராதிப்பதில் விருப்பம் காட்டுவார்கள். பக்தவத்சலனை பகவான் உருவமற்றவராக (நிராகாரம்) இருந்தபோதிலும், சாதுக்கள், மகாண்கள் ஆகியவர்களின் இஷ்டதேவதையின் உருவத்தை மேற்கொண்டு அவர்களுக்குத் தரிசனம் தருவார். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு எனப்படும் நால்வகை அறங்களையும் அவர்களுக்கு அருள்வார்.

அத்தியாயம் 12

நம் முன்னேர்கள் தேவாலயங்களைத் தெய்வ மந்திரங்களாக மட்டும் கருதாமல், விஞ்ஞான மந்திரங்களாகவும் கருதினார்கள். முழுப் பொருளையும் உணர்ந்து செய்யப்படும் சேவையின் மூலமாகப் பரமாத்மாவை அடையமுடியும் என்று அவர்கள் நம்பினார்கள். உண்மையான கலாச் சாரத்துக்குக் கோயில் களே பள்ளிக்கூடங்கள்; பயிற்சி நிலையங்கள் என்றும் அவர்கள் நம்பினார்கள். கோயில் எவ்வளவு பவித்திரமானதாக இருக்கிறதோ அந்த அளவுக்கு மனமும் நிர்மலமானதாகும் என்று நம்பினார்கள். ஒவ்வொரு ஊரின் மக்களும் எப்படிப்பட்வர்கள் என்பதை அந்த அந்த ஊர்க்கோயில்களைப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்பது அவர்களின் முடிவு.

கோயிலைப் புனிதமானதாக வைத்துக்கொண்டிருந்தால் அந்த ஊர்மக்களும் புனிதமடைவார்கள் என்றும் நம் முன்னேர்கள் நினைத்தார்கள். அப்படிப்பட்ட தெய்வீக ஞான மந்திரங்களை, ஆக்ம உபதேசம் நல்கும் ஆலயங்களை, நைவேத்தியம் விநியோகிக்கும் இடங்களாகக் கூடக் கருதாமல், ஏகாந்த மந்திரங்களைக் கீழ்த்தரமான இடங்களாக மாற்றிக்கொண்டு, சீட்டுவிளையாடுதல், களித்துண்டுளால் தாயக்கட்டம் வரைந்து ஆடுதல் ஆகிய கலிபுருஷரின் விளையாட்டு மண்டபங்களாக மாற்றிவிட்டனர். எத்தனையோ கோயில்கள் இன்று இந்த நிலைக்குத்தாழ்த்தப்பட்டு விட்டன. இது அறத்துக்கு எதிரான செயல்.

தேவாலயத்தை ஊரின் இதயமாகக் கருதி அதற்குத் தகுந்த படிபரிசுத்தமாக, புனிதம் நிறைந்ததாக மாற்றி, அந்தப் புனிதஸ்தலங்களை இறைவன் நடமாடும் நிலையமென நினைக்க வேண்டும். அனைவருக்கும் ஈஸ்வர தரிசனம் பெறவும், அந்த ஆனந்தத்தை அநுபவிக்கவும் உரிமை உண்டு என்றநம்பிக்கை எல்லோருடை இதயத்திலும் என்றைக்குத் தோண்றுகிறதோ, அன்றைக்குத்தான் மானிடனின் உள்ளே நிறைந்துள்ள மாதவத்துவம் மாணிக்கமாக ஒளிவிடும் இந்த சத்தியத் தர்மங்களை அநுசரித்தே தேவாலயங்களை நிர்மாணிக்க வேண்டும்.

மக்களுக்குச் சத்தியத் தெளிவு ஏற்படுவதற்கு வேண்டிய வைகள் அனைத்தையும் கிராம அதிகாரிகளோ, அன்றிப் பக்தர்

களோ கோயில்களில் செய்ய முனைய வேண்டும். அப்பொழுது தான் தெய்வீகப் பேரொளி மனிதனிடம் பிரகாசிக்கும்.

இன்றைய புதுமை விரும்பிகள் சிலர் கோயில் கோபுர நிர்மாணத்தில் பணத்தை வீண் செய்வது தவறு என்றும் கூறு வார்கள். அது ஆழ்ந்த சிந்தனை இல்லாததையே காட்டுகிறது. உயர்ந்த நோக்கம், உயர்ந்த லட்சியம், உயர்ந்த பண்பாடு ஆகிய வைகளின் அடையாளமல்ல இது. கோயில் கோபுர அமைப்பின் உண்மைப்பொருளை ஆராய்ந்து பார்த்தால், எத்தனையோ உட்கருத்துக்கள் நிறைந்ததாய், பலித்திரமானதாய், நேர்வழிகாட்டுபவையாக இருக்கின்றன என்பது விளங்கும். ஊருக்கு வெளியே சத்தியத்தை மறந்து, உலக சுகங்களில் மூழ்கி, வழிதவறிப் போய்க்கொண்டிருக்கும் வழிப்போக்கர்களைப் பார்த்து, “ஓ மனிதர்களே, சரீர மோகத்தில் ஆழ்ந்து, அகங்கார மமகாரமுடையவர்களாய், நிலையற்ற, பொய்மையான, அழியக்கூடிய உலக சுகங்களுக்கு ஆசைப்பட்டு உங்களுடைய உண்மை உருவமான, உங்களின் பிறப்புரிமையான சத்திய, நித்திய, நிர்மல, தன்னலத் தியாகியான என்னை, சர்வசுகங்களையும் உங்களுக்கு தரும் என்னை மறந்துவிட்டார்கள். அதனால் நீங்கள் உலகத்துக்கேதுயரத்தை அளித்து வருகிறீர்கள். மாறுதலை எய்தும் இந்தப்பிரபஞ்சசத்தின் மேல் மோகம் கொள்ளாதீர்கள். சத்தியமான பரமாத்மாவை நம்புங்கள். அந்தச் சத்திய ஒளியில் முன்னேக்கிப் பயணமாகுங்கள். அமைதியான வாழ்வுக்கு இதுவே வழி, இதுவே நெறி, இங்கே வாராங்கள், வாரங்கள்” என்று கோபாலனின் அபயமளிக்கும் திருக்கரத்தைப் போல, ஊரில் உள்ள அத்தனை மாளிகைகளுக்கும் மேலே உயர்ந்துநின்று கோபுரம் காட்சியளிக்கிறது.

இந்த மேலான வட்சியத்தை அருளும் கோபுரங்கள், கீழ்மை உணர்வுகளைப் போக்கி, உயர்ந்த நோக்கத்தை உண்டு பண்ணுகின்றன. இதுவே கோபுரங்கள் அமைப்பதன் நோக்கம். உயர்ந்த நோக்கங்களே கோபுரத்தின் அடித்தளம். இதுவே உண்மையான அநுபவதர்மம். கோபுர ஒளியே பிரபஞ்ச உயிரி னங்களின் சரணையையும். ஒளிமயமான இறைவனை நினைவுக்கு கொண்டுவரும் சின்னம் கோபுரமே; நித்திய சாந்தியை அளிக்கும் திருவிளக்கு அது; அதுவே உள்ளொளி; அதுவே பிரம்ம

நிஷ்டை, ஹரியோடு ஐக்கியப்படுத்தும் சாதனம்.

கோயில்கள் பாலைவனச் சோலை போன்றவைகள். குழப்பம், துக்கம் என்னும் பாலைவனத்தில் அகப்பட்டு வழி தவறித் திண்டாடுபவர்களுக்கு ஆலயமே பிரசாந்தி நிலையம், சந்தோஷத்தன். (ஆனந்தத்தையும், அமைதியையும் அளிக்கும் குளிர்ப் பொய்கை.) கலிபுருஷனை எதிர்த்து நிற்கும் இந்தக் கோயில் கோபுரங்களை அணவரும் தொழுது போற்ற வேண்டும். உண்மையில் இத்தனை ஏற்பாடுகளும், நியதிகளும் எதற்கென்று மந்தபுத்தி படைத்த புதுமை விரும்பிகள் கேட்கலாம். அப்படிப் பட்டவர்களுக்கு எவ்வளவு எடுத்துக் கூறினாலும் புரியப் போவதில்லை; அதைப் புரிந்து கொள்ளும் திறன் அவர்களுக்கு கிடையாது. பெளதிக்கங்கள் என்னும் விஷங் காய்ச்சல் அவர்களை வாட்டுகிறது. அவர்களுக்கு இனிப்பு நிறைந்த பண்டங்கள் கூடக் கசப்பாகத்தான் தோன்றும். அவர்களால் அந்தப் பொருள் களின் இனிப்பைச் சுவைக்க முடியாது. இந்தக் காய்ச்சவின் பிடியிலிருந்து விடுபட்டாலொழிய சுத்தியத்தின் சுவையை அவர்களால் அறிய முடியாது.

இந்த மனிதப் பிறவியின் நோக்கம் என்ன? பெற வேண்டிய பேறுகள் எவை? கேவலமான பசு, பட்சி, மிருகங்களைப் போல உண்டு, உறங்கி, உலக சுகங்களை அநுபவித்துப் பின்னர் மரணத்தைத் தழுவுவதுதானும்/ இல்லை, இல்லை, பிறவியின் நோக்கம், மனிதனின் தர்மம் என்னவென்று சிந்தித்தால், அங்கே பைத்தியக்காரத்தனமான பிரச்சனைகளுக்கே இடமிருக்காது. மனித வாழ்வின் லட்சியமே பிரமத்தை அறிந்துகொள்ள வதுதான். பரமேஸ்வரனின் அருளைப் பெற்றுலொழிய எந்த மனிதனும் அமைதியை அடைய முடியாது. சுகத்தையும், சாந்தியையும், பெற எவ்வளவு முயற்சித்தாலும் சரி, பிரபஞ்சப் பொருள்களின் மூலம் சிறிதளவு சுகம் வேண்டுமானால் கிட்டுமே தவிர சாந்தியை ஒருநாளும் பெற முடியாது.

மனிதன் சாந்தியைப் பெற முயற்சிப்பதேன் என்ற கேள்வி எழவாம். என்றைக்கிருந்தாலும் இவைகளை மனிதன் அடைந்தே தீரவேண்டும். வேறு வழியே இல்லை. அதனால் அதைப்பெற முயற்சிக்க வேண்டியது அவசியம். சுயம்பிரகாசமான , எல்லாவற்றையும் கடந்த, அனைத்துக்கும் மூலகாரண

மான, சச்சிதானந்த சொருபனை பரமாத்மாவை அடையாமல் சாந்தி இல்லை, மீட்சி இல்லை. சகல சுகங்களோடு கூடிய மானிகையாகட்டும், செல்வங்களாகட்டும், இன்னும் மற்ற உலக சுகங்களாகட்டும். எதுவுமே மனிதனுக்குச் சாந்தியைத் தரமாட்டா. இறைவனை அடைவது ஒன்றே சாந்தியைப் பெற வழி.

போகட்டும். உலக சுகங்கள் அமைதி தருபவை என்றால் பொன்னும் பொருளும், சொத்து சுகங்களும் உடையவர்கள் மன அமைதியோடு இருக்கவேண்டுமல்லவா? அப்படி இருக்கிறார்களா? நூலறிவு மிக்கவர்கள், புலமை படைத்தவர்கள், பேரழகு வாய்ந்தவர்கள் ஆகிய இவர்களாவது சாந்தியடைய வர்களாக இருக்கிறார்களா? இருப்பதில்லையே! ஏன்? அமைதி கிட்டாததற்குக் காரணம் என்ன? சத்தியமான, ஆனந்தமான இறைத்துவத்தை மறந்துதே காரணம்.

இறைவனிடம் பக்தியின்றி, நம்பிக்கையின்றி வாழும் வாழ்க்கை மோசமானது. இறைத்துவம் என்னும் அமிர்தத் தைச் சுவைக்காத வாழ்வு வீணுனதே. மனிதனின் உண்மை வடிவம், மூலாதாரம், ஆனந்த ஊற்று அனைத்தும் இறைவனே. மனிதகுலம் இதை மறந்து விட்டது. இறைவனைத் தன்னுடன் தொடர்பற்ற மூன்றாவது மனிதனுக் நினைக்கிறார்கள் மனிதர்கள். ஆனால் உலகம் நெருங்கிய உறவாகிவிட்டது. இது என்ன விந்தை! இறைவனிடம் சரணக்கு அடைவதால் ஏற்படும் ஆனந்தத்தில் தினைக்காமல், தெய்வப்பக்தி, தேவாலயம், மகான்கள், புனிதநிதியில் குளித்தல் என்றால் கண்ணைமூடிக் கொண்டு ஒடுகிறார்கள். சிறிதளவாவது பக்தி என்னும் தேனைச் சுவைப்பொர்களோயானால், அதுவே அவர்களை மாயையின் பிடியிலிருந்து விடுவிக்கும். மனிதனின் பிறப்பிடம் பரமாத்மாவே. அந்த இடத்தை அடைய முயலுவதே சாந்தி யைத் தேடும் முயற்சியாகும். ஆலயங்களைக் கட்டுவித்தலும், ஆலயதரிசனமும் சாந்தியைப் பெறும் வழியே.

ஒரு சமயம், ஸ்ரீ ராமச்சந்திரரூபர்த்தி சித்திர கூட ஆசிரமத் தில் தன்னிடம் அறிவுரைபெறக் கூடியிருந்தவர்களிடம், “பொழுது உதயமாகிறது, மறைகிறது. பொழுது விடிந்தால் பொன்னைசை, பொழுது மறைந்தால் பெண்ணைசை. இதுவா சிறந்த

வாழ்வு? ஒரு நாள் வீணானாலும், வாழ்வில் ஒரு சிறந்த வாய்ப்பை இழப்பது போன்றதே. மனிதன் ஒவ்வொரு நாளும் மரணக்குக்கையை நோக்கி ஓர் அடிமுன்னால் போகிறான். ஆனால் ஒரு நாளாவது இந்த இழப்புக்கு வருந்திக் கதறுகிறானா?" என்று கூறினார்.

இந்த அறிவிப்பு என்றென்றும் நினைவில் கொள்ளத்தக்க செய்தியே அல்லவா? இந்த விதமான எச்சரிக்கையின் மூலமாகத்தான் பாரத நாட்டின் கலாசாரம் பிரம்ம ஞானத்தை மையப் பொருளாகக் கொண்டு சிறந்து நிற்கிறது. பாரதம் என்றால் இறைவனிடம் பற்றுதல் கொண்டநாடு என்று பொருள். வெளி நாட்டவர்கள் உலகியல் சம்பந்தமான விதிகளைக் கண்டுபிடிக்க முயற்சி செய்யும்போது, நம் நாட்டவர்கள் உலகத்துக்கு, அதன் தோற்றத்துக்கே மூலகாரணமான, மனிதகுலத்தின் அமைதிக்குக் காரணமான, இறைத்துவ விதிகளை ஆராய்ந்தார்கள். பாரத மக்களின் தியாகம் நிலையான, அழிவற்ற சத்தியப் பொரு ஞுக்காக; வெளிநாட்டவரின் தியாகம் வினாடியில் அழியக்கூடிய பெளதிகப் பொருஞுக்காக. நம்மவருடையது விஞ்ஞானத்தைப்பற்றியது; அவர்களுடையது அஞ்ஞானத்தைப் பற்றியது. இது தவம்; அது தமம் (தாமஸ குணம்).

முற்காலத்து ரிஷிகள், முனிவர்கள், யோகிகள் ஆகியவர்களின் ஒளிச்சிறப்பு (தேஜஸ்) காலவரையறைகளை உடைத்துக் கொண்டு, இன்றைய மனிதர்களின் முகங்களில் பிரகாசிக்கிறது. இந்தக் கலிகாலச் சூழ்நிலையில், இன்றைய மனிதர்களின் முகங்களில் நிராசை, உற்சாகக் குறைவு, அதிருப்பதி ஆகியவை கள் தோன்றி, பாரதக் கலாசாரத்தைப் பரிகசித்துக்கொண்டு இருக்கின்றது. இது தர்மத்தின் வீழ்ச்சியையே அறிவிக்கிறது.

மனிதன் தன் இதயத்தின் மேல் மூடியுள்ள உலகப் பற்று எனப்படும் திரையைக் களைந்தெறியக் கற்றுத்தகருவன் கோயில் களே. தியாகராஜர் கூட “‘விருப்பு வெறுப்பு என்னும் திரையை நீக்கு’” என்று திருப்பதியில் தெய்வ சன்னிதானத்தில் பாடினார். மாயத்திரை அருள் என்னும் ஒளிக் கதிரின் முன்கரைந்து மறைந்ததால் இறைவனின் திரு உருவச்சிலையை வர்ணித்துப் பாடினார்; இனிமை சொட்டும் அழகைப் பருகி மகிழ்ந்தார் தியாகராஜர். தெய்வ மந்திரங்களைக் கொண்டு இதயத்தைக் கடையும்

போது ஞானுக்னி தோன்றுகிறது.

இந்தக் கலியுகத்தில் மட்டுமன்றி, கிருதயுகம், திரேதாய் கம், துவரபரயுகங்களில் கூட நாமஸ்மரணையே மனித குலத் துக்கு மீட்சியைத் தேடித்தரும் சிறந்த வழியாக இருந்து வந்தி ருக்கிறது. கோயில்களே நாமஸ்மரணையை ஊக்குவித்து வந்தன. பாவ இயல்புகள் நிறைந்த இந்தக் கலியுகத்தில் நாமஸ்மர ணையும், ஆலய வழிபாடும் மிக முக்கியமான சாதகமாகும். கிதையில் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ‘அஞ்ஞானமாகிய பிராணியை அர்ப்பணம் செய்யும் நாம யக்ஞம் நானே’ என்று தெரிவிக்கிறார். துக்கத்தைப் போக்குவதற்கும், ஆனந்தத்தைப் பெறுவதற்கும் நாமஸ்மரணையும், ஆலயவழிபாடும் இன்றியமையாதவை. ஆனந்தத்தைப் பெற நாமஸ்மரணை; நாமஸ்மரணையைப் பெற ஆலயம். இவைகளை விட ஆனந்தமான, அழகான, அநுபவர்தியான சிறந்த வழி வேறில்லை. ‘உச்சரிப்பதற்கு எளி தான் இறைவனின் நாமம் இருக்கும்போது, உச்சரித்து மகிழ நாவ இருக்கும்போது, தரிசிப்பதற்கும், தரிசித்து மகிழ்ந்து குர வெடுத்துப் பாடுவதற்கும் அழகுமிக்க தெய்வத் திரு உருவங்கள் உள்ள கோயில்கள் இருக்கும்போது, இந்த மனிதர்கள் நரகத்தை நோக்கிப் போவது ஏன்?’ என்று வியாசர் வருத்தத் தோடு கூறுகிறார். அவருடைய வார்த்தைகள் கூய அநுபவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. அவருடைய சாதகத்தின் சாரமே அது.

துளசிதாஸர் எப்பொழுதும் கோயில்களிலேயே தங்கித் தம் காலத்தைக் கழித்தார். அவர்தம் அநுபவத்தை மிகத் தெளி வாகத் தெரிவிக்கிறார். ‘ஜ்யோ, இறைவனின் நாமத்தை மறந்து கோயில்களைத் துறந்து, வேறு இடங்களைத் தேடிப் போய்த் துன்புறுகிறார்களே! இது எப்படி இருக்கிறதென்றால் தனக்குப் படைக்கப்பட்ட அறுக்கவை உண்டிகளைத் தீண்டாது, அடுத்த வீட்டில் போய் ஒரு மிடறு நீராகாரம் கேட்பது போல இருக்கிறது’ என்று வருந்துகிறார் துளசிதாஸர். பார்த்தீர்களா? இது எவ் வளவு அறியாமை!

வேதங்களிலும் கூட நாமஸ்மரணையைப் பற்றியும் அதி வேயே மனத்தை ஒருமுகப்படுத்துவது பற்றியும் சிறப்பாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ‘ஓம் இத்யேகாகஷரம் பிரஹ்மம்.’

அதாவது, ஒம் என்ற அந்த ஒரு சொல்லே பிரம்மம் என்றார்கள் வேத காலத்து ரிஷிகள். கோயில்களும், இறைவனின் நாம முமே வணக்கத்திற்குரிய சாதுக்களைக் காத்தன என்பதற்கு ஏரா எமான உதாரணங்கள் வேதங்களில் உள்ளன. கெளரங்கருக்கு ஐகந்நாதர் கோயிலும், ஜயதேவருக்கு ராதாகிருஷ்ணனின் ஆலயமும் அல்லவா புகவிடமாக இருந்தன? நந்தஞ்சுருக்கு இறைவனின் தரிசன பாக்கியம் கோயிலில்தானே கிட்டியது? கபீர், நானக், துகாராம், வல்லபாச்சார்யார், மீரா, ராதா, ராமாநுஜர், சங்கராச்சாரியார், நாமதேவர், துளசிதாஸர், தியாகராஜர் ஆகிய இந்த மகான்களுக்கு இறைவனின் தரிசனம் மட்டுமின்றித் தெய்வீக ஞானத்தையும் அருளியது கோயில்களே அல்லவா? அவ்வளவு ஏன்? சமீப காலத்தில் வாழ்ந்து மறைந்த ராம கிருஷ்ணபரமஹம்சர், ராணி ராஸ்மணி கட்டுவித்த காளி கோயிலில் அல்லவா ஆனந்த அநுபவத்தையும், ஆக்மஸ்வருபத்தையும் அறிந்தார்!

அப்படிப்பட்ட பவித்திரமான ஆலயங்களின் தெய்வீகத் தன்மையை அறியாதவர்களாகி, அவைகளின் புனிதமான சூழ்நிலையை மாசுபடுத்தித் தம் வீழ்ச்சிக்குத் தாமே பாதை வகுத்துக்கொண்டு இருப்பது எப்படி அறவழியாகும்? மறவழியை அல்லவா பெருக்கிக் கொள்ளுகிறார்கள்! இந்தச் செயல்களில் ஈடுபடுபவர்களுக்கு உள்ளொளியும் இல்லை, வெளி அநுபவஞ்சானமும் இல்லை. இருளில் கிடந்து தவிப்பவர்களே இவர்கள். ஆலயவழிபாடு, நல்லவர்களின்கூட்டுறவு, பிரார்த்தனைகள் ஆகியவைகளே வெளியே ஒளி தருபவை. தியானம், தவம், மனனம் ஆகியவைகள் உள்ளொளியைப் பெருக்குபவை. இந்த இரண்டையும் மேற்கொள்ளாமல், இறைவனின் பெருமையை அறிந்து கொள்ளும் அநுபவம் மட்டும் கிட்டுவது எங்ஙனம்?

ஒரு முறை துளசிதாஸ் கோஸ்வாமி, “வீட்டுக்கு உள்ளே யும், வெளியேயும் வெளிச்சம் வேண்டுமென்றால், வாயிற்படியில் விளக்கை ஏற்றி வைக்க வேண்டும். அதைப் போல உனக்கு உள்ளேயும், வெளியேயும் சாந்தி என்னும் ஒளி பரவவேண்டுமென்றால் உன் நாவு எனப்படும் வாயிற்படியில் இறைவனின் நாமம் என்னும் தீபத்தை ஏற்றிவை. இந்தத் தீபம் காற்றுக்கோமழுக்கோ அணையாது அந்த நாமதீபம் தனக்குமட்டுமன்றிப்

பிரபஞ்சம் முழுவதற்கும் சாந்தி என்னும் ஓளியைத் தரும்” என்று கூறினார்.

ஆத்மாவின் மீட்சிக்கும், அகில உலக மீட்சிக்கும் உதவுவது ஹரியின் நாமமும் ஹரியின் ஆலயமுமே. ஹரிநாமஸ்மரணை செய்வதற்கு இறைவனின் உருவம் அவசியம். கண்ணுக்கு நிறைவெத்தருவதும், தன்னினைவை மறக்கச் செய்யக்கூடியதாகவும் உள்ள இறைவனின் உருவச்சிலைகள் இருக்குமிடம் கோயில்களே. இவைகள் எல்லாம் சாதரண மனிதர்களின் பார்வைக்குத் தெரியாவிட்டாலும், ஆன்மிக ஒளியைத் தேடுபவர்கள் ஆலயங்கள் இன்றியமையாதவை என்பதை உணர்வார்கள். ராக்கமலை, பாரிசு ப்ரைஷன்களுக்கு சப்பாக

அத்தியாயம் 13

தர்மம் விருப்பு வெறுப்பு அற்றது. நியாயமும், சத்தியமும் நிறைந்தது. மனிதன் தர்மத்தைப் பற்றி நிற்க வேண்டியது மிகவும் அவசியம். அறத்துக்கு மாருக மனிதன் ஒருநாளும் நடந்து கொள்ளக் கூடாது அறவழியில் மனிதன் நடக்க வேண்டுமா னல் யாரோடும் விரோதம் இன்றி ஒருவரை ஒருவர் சமமாகப் பாவித்து வாழ வேண்டும். அப்படியிருந்தால் உலகில் எல்லா நலன்களும் தழைக்கும்; அமைதிக்குறைவு, ஒழுக்கக் குறைவு, கொடுமைச் செயல்கள். நீதிக்குமாருள செயல்கள் எதுவும் மனி தனைக் குன்புறுத்தமாட்டா.

எதுவாக இருந்தாலும் சரியே, அவைகளைப் பற்றிய உண்மைத் தன்மையைப் புரிந்துகொள்ள முயல வேண்டும். அதன் மூலமாக ஞானம் கைவரப்பட்டு குன்றுத மகிழ்ச்சியைப் பெறு வீர்கள். இதற்குத் தர்மங்களையும் கர்மங்களையும் தவறாது அனு சரிக்க வேண்டும். பட்சபாதமின்றி, தர்மத்தை உறுதியாகப் பற்றி நிற்கும் அறிஞர்கள், வேதங்கள் கூறும் சத்தியவழியில் முன்னே செல்லுவார்கள். அனைவரும் இந்த உதாரண புருஷர்களைப் பின்பற்றி நடக்க முயல வேண்டும். தர்மத்தைப் பற்றிய ஞானம் ஏற்பட மூன்று நிலைகள் உள்ளன. ஒன்று, தர்மமே உருவானாற் போன்ற அறிஞர்களிடம் பயிற்சி பெறுவது. இரண் டாவது, ஆத்ம சத்தி, சத்தியம் அகியவைகளைப் பெற வேண்டும் என்ற தவிப்பு ஏற்படுவது. மூன்றாவது, இறைவனின் குரலான வேதங்களைப் படிப்பதனாலாய் பயனை அறிந்துகொள்ளுவது. இந்த மூன்றும் கிட்டிவிட்டது என்றால், மனிதனுக்குச் சத்தியம் எது, பொய்ம்மை எது என்ற உண்மை புரியும்.

சத்திய, அசத்திய விசாரணையைச் சமநிலையில் நின்று, ஆர்வத்தோடு, அனைவரின் நலனையும் மனத்தில் கொண்டு செய்ய வேண்டும். அனைவரின் கருத்தையும் தனித்தனியாகக் கேட்டு, பின்னர் எது அறத்தைத் தழுவியிருக்கிறது, எது அனைவருக்கும் நன்மை பயப்படு என்று சிந்தித்துப் பார்த்து ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். இவ்வாருக, உரை கல்லில் தயாரான உண்மைகளை உலகுக்குப் பயன்படும் வகையில் பரப்ப வேண்டும். இதனால் அனைவரும் சமமான மகிழ்ச்சியை எய்துவார்கள்.

“சமிதிலூ சமானி” ஞானத்தைப் பெறும் உரிமை அனைவருக்கும் உண்டு. உயர்ந்த புனிதமான செயல்களின் மூலம் அதைப் பெற வேண்டும். தீய செயல்களைக் கைவிடுதல், ஆசைகளைக் களைதல் ஆகிய இந்த இரண்டு செயல்களையும் செய்வது மனமே. அந்த மனத்தைக்கொண்டு, இடைவிடாத பயிற்சி மூலமாக நால்வகை அறங்களைச் செய்யுங்கள். அதன் மூலம் தர்மம் நிலைக்கும், உறுதிப்படும். கடந்தகால, நிகழ் கால நிகழ்ச்சிகளை வரிசைக்கிரமமாக மனத்திரையில் ஓடவிடுவதும், அதைப் பற்றி யோசிக்கத் தூண்டுவதும் மனமே. இதற்குச் சமநோக்கு தேவை. மனம், சித்தம் இரண்டையும் மனிதகு வத்தின் நலம் நாடும் நன்முயற்சிகளில் உதவுமாறு நேர்வழி யில் செலுத்த வேண்டும். இந்த விதமாக அனைவருக்கும் உதவி, மகிழ்ச்சியைத் தருபவர் எவரோ, அவரிடத்துத் தர்மதே வதை வாசம் செய்வாள். இறைவன் அப்படிப்பட்ட மனிதரை ஆசிர்வதிப்பது மட்டுமன்றித் தன்னேடும் இணைத்துக் கொள் ளுவார். பிறருக்கு எதையாவது தானமாகத் தரும் போது, பிறரி டமிருந்து ஒன்றைப் பெறும் போதும் அந்தச் செயல் அறத்தை ஒட்டியதாக இருக்கும்படிப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். அறத்துக்கு மாறுஞ செயல்களைச் செய்யக்கூடாது. இதையே உங்கள் கடமையாகக் கொண்டு வாழ வேண்டும். உங்கள் சக்திக்குத் தக்கபடி அறச்செயலில் ஈடுபட்டு, அவைகளை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அறத்தின்பால் அன்புகொண்ட மனிதரின் செயல்களில் உறுதியும், உற்சாகமும் மிளிரும். அறச் செயலில் சிரத்தை காட்டுவது மிக முக்கியம். இறைவன் எல்லாவற்றையும் கவனித்துக்கொண் டிருக்கிறார் என்ற நினைவினால் எழுந்த தெய்வப்பயம், சத்தியத்துக்குப் பணிந்து நடத்தல், அறச் செயலில் அக்கறை, பாவ பயம் ஆகிய நற்குணங்கள் உள்ளத் தில் ஊற்றுக்கப் பெருக வேண்டும். இந்த நற்குணங்களை ஒருமுகப்படுத்தி மனித குலத்துக்கு நன்மை செய்யும் முயற்சிகளில் ஈடுபடுத்த வேண்டும்.

அறத்தைச் சார்ந்து நின்றால் அது சுகத்தை அதிகரிக்கச் செய்யும். ஒருவரின் மேல் ஒருவருக்கு ஏற்படும் பக்கமை மறையும். மற்றவரின் துயரம் கண்டு மகிழும் தீயகுணம் நன்மை பயக்காது. அனைவரும் மகிழ்ச்சியுடன் இருந்தால்தான், நீயும் மகிழ்ச்சியுடன் இருக்க முடியும். எப்பொழுதும் சத்தியத்தின்

மேல் பற்று வைத்து, அதையே பின்பற்ற வேண்டும். பொய்ம்மை ஒரு நானும் நன்மை செய்யாது.

உலகில் ஒதுக்கித் தள்ள வேண்டிய பண்புகள் இரண்டு உள்ளன. அவை அதர்மம், அந்தி என்னும் இரண்டுமே. கைக் கொள்ள வேண்டியவைகளும் சில உள்ளன. அவைகளே சத்தி யம், தர்மம், நேர்மை, நீதி ஆகியவைகள். கண்களுக்குப் புலப்படும் நிருபணங்களில் சோதிப்பதும், சோதனைக்கு ஆட்படுவதும் வேதங்களில் கூறப்பட்டுள்ள தர்மமே. அது நேர்மையின் சின்னம், நியாயத்தின் உருவம். அப்படிப்பட்ட தர்மத்தை அன்றாடம் கையாள வேண்டும் என்ற தவிப்பு உங்களுக்கு ஏற்பட வேண்டும். இறைவழிபாட்டைக் கூட வேத விதிமுறைப்படி நடத்துவது சிறப்பு. அதன் மூலமாக அறங்கசெயல்களில் ஈடுபடுவதில் மக்களுக்கு உறுதி உண்டாகும். தர்மம் என்பது இறைவனின் கட்டளை. இறைவனின் குரலே தர்மம். இதை அனைவரும் பின்பற்ற வேண்டும். தினசரி செய்ய வேண்டிய கடமைகளைச் சத்தியத்திலிருந்து பிறழுமாமல் அநுசரிப்பவர்கள் யாரோ, அவர்களைத் தேவர்கள் எனலாம்.

கடவுள் எத்தனை எத்தனைத் திறமைகளை மனிதனுக்கு அளித்திருக்கிறார் என்று சற்றுச் சிந்தித்துப் பாருங்கள். அத்தனை திறமைகளையும் தனக்கு மிகவும் தேவையான நால்வகை அறங்களைத் தேடுவதில் (புஷார்த்தங்கள்) பயன்படுத்த வேண்டும். கண்பார்வை உடையவன் பார்க்கும் பாக்கியத்தைப் பெறுகிறான். கண்ணில்லாத குருடனுக்கு அந்தப் பாக்கியம் ஏது? சத்தியம் என்னும் பரிசைப் பெற்றவர்கள் புருஷார்த்தங்களைத் தேடி, தர்மங்களை மேற்கொண்டு முன்னேறினால் இறைவனை அடைவது எளிதாகும். மற்றவர்கள் குருடர்களுக்குச் சமமான வர்களே. கடவுள் அறிவையும் நல்லது கெட்டதைப் பகுத்தறி யும் திறனையும் மனிதனுக்கு அளித்திருக்கிறார். அதைச் சரிவர உபயோகித்து ஆத்மாவைக்காண முயற்சி செய்தால், அந்த முயற்சியைப் பாராட்டி இறைவன் தன் ஆசிகளை நல்குவார்; அருள்மை பொழிவார். தர்மத்தைப் பின் பற்றும் மனிதனுக்குச் சத்திய தரிசனம் தவறாது கிட்டும்.

சத்தியத்தை அசட்டை செய்வாயானால் நீ இயற்ற வேண்டிய அன்றாடக் கடமைகள் கூடப் பெருஞ் சுமையாக உன்னை

அமுத்தும். சத்தியத்தின்மேல் நம்பிக்கை இருந்தால் அவைகளின் (தர்ம கர்மங்களின்) சமை தேரியாது. சத்தியத்தையும் தர்மத்தையும் அநுசரிக்க வேண்டியது மனிதனின் கடமை. தர்மத்தின் இயல்புகள் யாவை என்று அறிய ஒவ்வொருவரும் முயல வேண்டும். ஏனெனில் கடவுள் அனைவரையும் முயற்சி உடையவர்களாகவும், தர்மத்தை மேற்கொள்ளும் சக்தி உடையவர்களாகவும், தான் படைத்திருக்கிறார். இறைவனை, சத்தியத்தை, தர்ம அனுஷ்டானங்களை மனிதர்கள் சேவிக்க வேண்டும். “சத்யே நாவருதா” சத்தியத்தை நேர்மையான நிறுபணங்கள் மூலமாக அனைவரும் பரிசோதித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

தர்மத்தின் நியதிகள் பின்வருமாறு: “ஓஜஸ்ஸ” = தீர்த் தோடு தர்மத்தை அநுசரித்தால், “தேஜஸ்ஸ” = பயம் நீங்கிய மனக்கட்டுப்பாடு “ஸஹஸ்ச” = வாழ்க்கையின் மேடு பள்ளங்களால் ஏற்படும் மகிழ்ச்சி, துக்கம் ஆகியவைகளை உதற்றி தள்ளுவதும், சத்தியத்தையும், தர்மத்தையும் உறுதியாகப் பற்றுதலும். “பலம்ச” = ஒழுக்க நியதியில் மிக உயர்ந்த நிலையாகிய பிரம்மச்சரியத்தைப் பூனைவது. அதன் மூலமாக உடல் நலனையும், அறிவுத் திறனையும் பெறுவது “வாக்ச” = சத்தியம், பிரேரமை இவைகளின் துணைகொண்டு நேர்மையாகவும், இனிமையாகவும் பேசுதல். “இந்திரியம்ச” ஞானேந்திரியங்கள் ஜுந்தையும், கர்மேந்திரியங்கள் ஜுந்தையும் தீச்செயல்களின் நோக்கிலிருந்து திருப்பி, அவைகளைச் சத்திய நோக்கோடு நேர்வழியில் செலுத்துதல். “ஸ்ரீச்ச” = தன்னைத் தானே வெற்றி கொள்ளுவதன் மூலம் உலகங்கள் அனைத்துக்கும் நாயகனுதல். “தர்மஸ்ச” = வேதங்கள் ஒப்புக்கொள்ளும் நியாயங்களை ஏற்றுக்கொண்டு, பட்சபாதமின்றி, சத்தியத்தை எந்நாளும் போற்றுதலும், பொய்ம்மையைக் களைதலும்.

தர்மம் அனைவருக்கும் நன்மை செய்கிறது. இந்தப்பிறவியிலும் வரும் பிறவிகளிலும் கூட ஆனந்தத்தை நல்குகிறது. இதுவே தர்மத்தின் இயல்பு. இந்த இயல்புகளை அனைவரும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது மிகவும் அவசியம்.

பிராமணனின் இயல்புகள் யாவை என்றால், கல்வி, பண்பாடு, கர்மம், அனைவருக்கும் நன்மை பயக்கும் நற்குணங்களுக்கு இருப்பிடமாதல் ஆகிய இவைகளே பிராமணனின்

இயல்புகள். இந்த நற்பண்புகளை வளர்த்துப் பாதுகாப்பவர்கள் யாரோ, அவர்கள்தான் பிராமணர்கள். மேலான கல்வியைப் பெற்று, உயர்ந்த நற்செயல்களில் ஈடுபடுபவன், உலக விவகா ரங்களில் பிராமணங்கை இருப்பதற்கான தகுதியைப் பெறுகிறன். தன்னைப் பிராமணன் என்று சொல்லிக் கொள்ளுவதற்கான நிபந்தனைகளே மேலே சொல்லப்பட்டவை. இந்த நிபந்தனைகளை மேற்கொள்ளுவதே பிராமணத்துவத்திற்கு இடம் தருகிறது. இந்த இயல்புகளை உடைய பிராமணன் கல்வியைப் பறப்பும் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்க வேண்டும்.

இனி, கஷ்டத்திரியனின் இயல்புகள் யானை என்று பார்ப்போம்: தான் ஏற்று நடத்தும் செயல்களில் எல்லாம் தனித்திறமை காட்டுதல், வீரமும், துணிவும் பெற்றிருத்தல், தீயவர்களைத் தண்டித்து, நல்லவர்களைப் பாதுகாத்தல் ஆகியவைகளே அந்த இயல்புகள். அந்த இயல்புகள் உடையவனுக்கே கஷ்டத்திரிய அதிகாரம் தரப்பட வேண்டும். எல்லா வேலைகளையும் சமயோசித புத்தியுடன் நிர்வகித்து உயர்ந்த நியதிகளை மேற்கொண்டு மக்களுக்கு எல்லா நன்மைகளையும் செய்ய முயற்சிக்க வேண்டும். இதுவே கஷ்டத்திரிய தர்மம்.

இனி, வைசியர்களைப் பற்றிப் பார்ப்போம்: இவர்களின் இயல்புகள் என்னவென்றால், வியாபாரக் காரியங்களை நிர்வகிப்பதில் கவனம் செலுத்தி, வியாபாரம் விரைவாகவும் தடைப் படாமலும் நடந்தேறும்படிச் செய்ய வேண்டும். ஒரு நாட்டுக்கும் வேலெறுந நாட்டுக்கும் இடையில், பொருள்களின் போக்குவரத்துக்குத் தொடர்பை ஏற்படுத்தி, செல்வம் கொழிக்கும்படிச் செய்ய வேண்டும். வியாபாரப் பொருள்களை விருத்தி செய்யும் தர்மமே வைசியர்களின் ஈசங்கள். அவர்கள் யச்ச, வாரச்ச என்ற குணங்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அதாவது, நேர்மையான வியாபாரத்தின் மூலமாக, நேர்வழியில் திரட்டிய ஆதாயத்தைக் கொண்டு கல்வியை பறப்புவதற்கும் உடல் நலத்தை காப்பதற்குமாகப் பள்ளிக்கூடங்களையும், மருந்துவமனைகளையும் கட்டுவிப்பதற்கு உதவி புரிய வேண்டும். தங்கள் செல்வத்தைப் பயனுள்ள வழிகளில் செலவிட்டு, உலக மக்களுக்கு நன்மை செய்வதன் மூலம் நற்பண்புகளையும், தரமத்தையும் வளர்க்க வேண்டும்.

இனி, குத்திரர்களின் குணங்கள் யாவை என்று பார்ப்போம்: தர்மத்தின் வழியிலிருந்து பிறழாமல் பொருள்களை உற்பத்தி செய்து, சேகரிக்க வேண்டும். மக்களின் வாழ்க்கைக் குத் தேவையான இன்றியமையாத பொருள்களை உற்பத்தி செய்வதிலும், அவைகளைப் பாதுகாப்பதிலும், பெருக்குவதி லும் உற்சாகம் காட்ட வேண்டும். இவ்வாறு சேகரித்த பொருள்களை நல்லவர்களைக் காத்து ரட்சிப்பதற்கும் கலைகளை வளர்ப்பதற்கும் செலவிட வேண்டும்.

இவ்வாறு, இந்த நால்வகைப் பிரிவினரின் ஒத்துழைப்பி ஞை செல்வம் பன்மடங்காகப் பெருகி, உலக மக்களுக்கு நன்மை பயக்கும். உலக தர்மத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டே இந்தச் சமூக சட்டதிட்டங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்ற உண்மையை இந்த நான்கு வர்ணத்தவர்களும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஒவ்வொரு பிரிவினரும் அவரவர்களுடைய கடமையை - தர்மத்தை - நேர்மையான வழியில் கையாளுவார்களேயானால், மக்கள் நல்வாழ்வு பெறுவார்கள். மேலான ஆத்மான்தம் அவர்களுக்குக் கிட்டும். அப்படியின்றி அனைவரும் ஒரே இனம் என்றும் அனைவரும் ஒரே விதமான விதிமுறைகளைக் கையாள வேண்டும் என்றும் கருதினால், அது உலக நன்மைக்கே - அகில உலகப் பாதுகாப்புக்கே - கேடு விளைவிக்கும்.

அனைவரும் வியாபாரமே செய்ய முற்பட்டால் பொருள்களை வாங்குவது யார்? அனைவரும் கல்வியைக் கற்பிப்பது என்று ஆரம்பித்தால், அவைகளைக் கற்பது யார்? அவைகளை வாழ்க்கையில் பயன்படுத்துவது யார்? அனைவரும் அதிகாரம் ஏற்றால், அதிகாரத்துக்கு அடிப்படை யார்? அனைவரும் பயிர்த்தொழிலை மேற்கொண்டு உற்பத்தி செய்தால், வினை வித்த தானியங்களை வாங்குவதும், உபயோகிப்பதும் யார்? உலக நன்மையின் பொருட்டு, சுத்தியம், தர்மம் இவைகளை அநுசரித்து உலக ஒற்றுமையை வளர்ப்பதற்காகவே இந்த விதியாசங்களை, இந்த நான்கு வகையான வாழ்க்கை முறைகளை இறைவன் வகுத்திருக்கிறார்.

பிரிவுக்குத் (நால்வகை வர்ணங்கள்) தக்கபடி தொழிலைத் தீர்மானிக்காமல், தொழிலுக்குத் தக்கபடி பிரிவை நிர்ணயிக்க

வேண்டும். இன்றைக்குத் தொழிலையோ வர்னபேதங்களையோ கண்டுகொள்ள இயலவில்லை. ஏனெனில் இன்றைக்கு ஒரு தொழில், நாளைக்கு வேறு தொழில் என்று மாற்றிக் கொண் டிருக்கிறார்கள். அதைப் பொறுத்து இன்றைக்கு ஒரு பிரிவினராகவும், நாளை மற்றொரு பிரிவினராகவும் மாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்றைய குழப்பத்திற்கு இதுவே முக்கியமான காரணமாகும்.

மனுதர்மத்தை, சுதிய விரதத்தை, நற்பன்புகளை உலகியல் தொழில்களில் புகுத்தி, அந்தந்தத் தொழில்களில் அந்தந்தப் பிரிவுமக்கள் நேர்மையான விதிமுறைகளைக் கையாண்டு வருவார்களோயானால் அதுவே இறைவனின் நிறைந்த அருளைப் பெற்றுத்தரவல்லது. இவைகளைக் கடைப்பிடிக்கத் தவறினால் மக்களைத் துன்பம் குழும்; வறுமைவாட்டும். எதைத் தேர்ந்தெடுப்பது? ஸ்ரீ ராமரட்சஸ்யயா, அல்லது வறுமை, துன்பம் என்னும் லோகசிட்சஸ்யயா என்று முடிவு செய்யுங்கள். சிட்சஸ்யிலிருந்து ரட்சைபெற (துன்பம், வறுமையென்னும் தண்டனையிலிருந்து விடுபட) தர்ம சிகஷணத்தை (தர்ம நியதிகளை) மேற்கொள்ளங்கள்.

100%
COTTON
PRINTED
IN CHINA

